

การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูล
ต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

โดย

วัฒนา ณ ระนอง

เมษายน 2533

รายงานฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัย ภายใต้โครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย และได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากสำนักงานยูเสด ผ่าน บริษัท แพคมาร์ อิงค์

การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

สารบัญ

	หน้า
สรุปย่อ	viii
1. บทนำ	1
1.1 ความนำ	1
1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา	1
1.3 วิธีการและขอบเขตการศึกษา	2
2. บทบาทหน้าที่และกิจกรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	4
2.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	4
2.2 หน่วยงานภาครัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและการบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	4
2.2.1 ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	5
2.2.2 กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม (ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย)	6
2.2.3 หน่วยงานอื่นๆ ภายใต้อำนาจรับผิดชอบของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม	7
2.2.4 สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม	9
2.2.5 สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด กระทรวงอุตสาหกรรม	10
2.2.6 กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงอุตสาหกรรม	11
2.2.7 สำนักงานพาณิชย์จังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงพาณิชย์	13
2.2.8 กรมพาณิชย์สัมพันธ์ กระทรวงพาณิชย์	14
2.2.9 สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน	15

2.2.10 ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน	15
2.2.11 กรมวิทยาศาสตร์บริการ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน	16
2.3 หน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและการให้บริการ ข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	17
2.3.1 สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	17
2.3.2 สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	18
2.3.3 หอการค้าไทย	20
2.3.4 สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)	23
2.3.5 มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย	24
2.4 สรุปประเภทบริการในแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูล และให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค	25
2.5 ข้อมูลและบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจะได้รับจากหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง ในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินกิจการ	27
2.6 ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและการให้บริการข้อมูล ต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค	29
3. ความต้องการด้านข้อมูลและบริการข้อมูลของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค	32
3.1 ปัญหาสำคัญของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	32
3.1.1 ปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการประสบในการดำเนินธุรกิจ	32
3.1.2 ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการ	34
3.2 ความต้องการทางด้านข้อมูล	36
3.2.1 ข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด	36
3.2.2 ข้อมูลการบริหารและการจัดการ	41
3.2.3 ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต	46
3.3 รูปแบบของข้อมูลและบริการที่ต้องการ	51
3.3.1 รูปแบบของข้อมูลที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ	51
3.3.2 รูปแบบของบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ	56

	หน้า
3.4 แหล่งที่มาของข้อมูลที่มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน	61
3.4.1 แหล่งที่มาของข้อมูลที่มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน	61
3.4.2 ความพอใจในข้อมูลจากแหล่งข้อมูล	63
3.4.3 ปัญหาเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้มา	64
3.5 ที่มาของระบบบริการและการจัดการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน	64
3.6 แหล่งที่มาของเทคโนโลยีในการผลิต	66
3.7 ความรู้จักและการใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ	67
3.7.1 ความรู้จักในหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล	67
3.7.2 การใช้บริการจากหน่วยงานและความพอใจในบริการ	70
3.7.3 สาเหตุที่กิจการไม่เคยรับบริการจากหน่วยงานต่างๆ	74
3.8 สื่อมวลชนที่ใช้เป็นประจำ	75
3.8.1 หนังสือพิมพ์ที่อ่านประจำ	75
3.8.2 เวลาที่ฟังวิทยุเป็นประจำ	75
3.8.3 เวลาที่ดูโทรทัศน์เป็นประจำ	76
3.9 สรุปผลการวิเคราะห์	77
 4. สรุปประเด็นปัญหาสำคัญของการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคและข้อเสนอแนะ	 136
4.1 หน่วยงานที่มีบทบาทในการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค	136
4.2 ความต้องการด้านข้อมูลและบริการข้อมูลของอุตสาหกรรมในภูมิภาค	137
4.3 ข้อเสนอแนะ	138

สารบัญตาราง

	<u>หน้า</u>
ตารางที่ 3.1 ปัญหาสำคัญที่ประสบในการดำเนินธุรกิจ	81
ตารางที่ 3.2 ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการ	82
ตารางที่ 3.3 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	83
ตารางที่ 3.4 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	84
ตารางที่ 3.5 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	85
ตารางที่ 3.6 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	86
ตารางที่ 3.7 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	87
ตารางที่ 3.8 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	88
ตารางที่ 3.9 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	89
ตารางที่ 3.10 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	90
ตารางที่ 3.11 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	91
ตารางที่ 3.12 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	92
ตารางที่ 3.13 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	93
ตารางที่ 3.14 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	94
ตารางที่ 3.15 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	95
ตารางที่ 3.16 แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	96

ตารางที่ 3.17	แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	97
ตารางที่ 3.18	แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	98
ตารางที่ 3.19	แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	99
ตารางที่ 3.20	แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	100
ตารางที่ 3.21	แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	101
ตารางที่ 3.22	แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	102
ตารางที่ 3.23	แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	103
ตารางที่ 3.24	แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	104
ตารางที่ 3.25	แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	105
ตารางที่ 3.26	แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	106
ตารางที่ 3.27	แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	107
ตารางที่ 3.28	แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	108
ตารางที่ 3.29	แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	109
ตารางที่ 3.30	แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	110
ตารางที่ 3.31	แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	111

ตารางที่ 3.32	แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	112
ตารางที่ 3.33	แหล่งที่มาของข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค	113
ตารางที่ 3.34	แสดงความพอใจในข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค	114
ตารางที่ 3.35	แสดงปัญหาที่เกิดขึ้นกับข้อมูลที่ได้มาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค	115
ตารางที่ 3.36	ที่มาของระบบการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค	116
ตารางที่ 3.37	แสดงแหล่งที่มาของข้อมูลเทคโนโลยีในการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค	117
ตารางที่ 3.38	แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	118
ตารางที่ 3.39	แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	119
ตารางที่ 3.40	แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	120
ตารางที่ 3.41	แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	121
ตารางที่ 3.42	แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	122
ตารางที่ 3.43	แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	123
ตารางที่ 3.44	แสดงการให้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ	124
ตารางที่ 3.45	แสดงการให้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร	125
ตารางที่ 3.46	แสดงการให้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง	126

	หน้า
ตารางที่ 3.47 แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	127
ตารางที่ 3.48 แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ	128
ตารางที่ 3.49 แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้	129
ตารางที่ 3.50 แสดงสาเหตุของการไม่รับบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค	130
ตารางที่ 3.51 หนังสือพิมพ์ที่อ่านเป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค	131
ตารางที่ 3.52 แสดงความนิยมในการอ่านหนังสือพิมพ์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จากทั่วประเทศ	132
ตารางที่ 3.53 แสดงช่วงเวลาที่ฟังวิทยุเป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค	133
ตารางที่ 3.54 ช่วงเวลาที่ดูโทรทัศน์เป็นประจำในวันธรรมดา ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค	134
ตารางที่ 3.55 ช่วงเวลาที่ดูโทรทัศน์เป็นประจำในวันหยุดราชการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค	134
ตารางที่ 3.56 แสดงสถานีโทรทัศน์ที่ดูเป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค	135

สรุปย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์สำคัญที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะรูปแบบ ตลอดจนปัญหาของการกระจายข้อมูล เพื่อที่จะค้นหาถึงแนวทางที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการให้บริการข้อมูลด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ในลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการและพฤติกรรมของกลุ่มผู้ประกอบการเพื่อยังประโยชน์ให้กับการพัฒนาอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศในที่สุด

การศึกษานี้ได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นสองส่วน คือ การศึกษาถึงบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานต่างๆ ทั้งจากภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการข่าวสารข้อมูลต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เพื่อทราบถึงรูปแบบของกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งขอความช่วยเหลือการให้บริการ และการศึกษาถึงความต้องการด้านข้อมูลในแง่ของประเภทข้อมูล รูปแบบของบริการที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ซึ่งรวมทั้งการประเมินถึงระดับความรู้จักหน่วยงานที่ให้บริการและความเข้าใจในบทบาทและบริการของหน่วยงานต่างๆ ผลการวิเคราะห์สรุปได้ดังนี้ คือ ในส่วนของหน่วยงานที่มีบทบาทในการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูล เมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว มีประเภทและรูปแบบของข้อมูล ที่จำเป็นสำหรับการดำเนินกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างครบถ้วน แต่ระดับการบริการและการเข้าถึงอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคยังไม่สูงนัก ส่วนใหญ่ยังเน้นการให้บริการในส่วนกลางและจังหวัดใหญ่ในภูมิภาค หน่วยงานของเอกชนก็มักจำกัดการให้บริการเฉพาะสมาชิก และรูปแบบของหน่วยงานบริการนั้น มักจะเน้นประเภทข้อมูลหรือบริการเฉพาะด้าน ซึ่งเป็นการยากที่ผู้ประกอบการจะทราบถึงบทบาทและขอบเขตการให้บริการของทุกหน่วยงาน และในบางครั้ง ถึงแม้ว่าจะรู้จักและเข้าใจถึงขอบข่ายการให้บริการ แต่ยังมีปัญหาในการเข้าถึงหรือติดต่อกับหน่วยงานเหล่านั้น เนื่องจากขั้นตอนที่ยุ่งยากหรือต้องเสียเวลามาก ในกรณีที่หน่วยงานนั้น ไม่มีสำนักงานสาขาในพื้นที่ๆ กิจการตั้งอยู่

ในส่วนของความต้องการข้อมูล และบริการข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค มีประเด็นหลักที่สรุปได้คือ ผู้ประกอบการยังไม่เห็นถึงความสำคัญของการนำข้อมูลมาใช้ในการดำเนินกิจการมากนัก ส่วนใหญ่ค่อนข้างจะพอใจกับแหล่งข้อมูลที่มีอยู่ ซึ่งมักมีลักษณะไม่เป็นทางการ เช่น พรรคพวกเพื่อนฝูงในวงการ และข่าวสารจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ซึ่งมีกิจการขนาดเล็ก จะเน้นการทำธุรกิจโดยอาศัยประสบการณ์และการช่วยเหลือตนเองเป็นหลัก และทัศนคติของผู้ประกอบการจำนวนมากไม่ต้องการติดต่อกับหน่วยงานราชการ นอกจากมีความจำเป็นจริงๆ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่รู้จักหน่วยงาน

ที่ให้บริการ ส่วนหนึ่งของผู้ประกอบการรู้จักชื่อหน่วยงาน แต่ไม่รู้ถึงบริการและประโยชน์ของหน่วยงานเหล่านั้น แต่ก็มีผู้ประกอบการส่วนหนึ่งที่รู้จักบริการของหน่วยงานแต่ไม่สนใจใช้บริการ เนื่องจากเห็นว่า การขอรับบริการมีความยุ่งยาก มีขั้นตอนมาก กว่าจะไม่ได้รับความร่วมมือตลอดจนเป็นเพราะหน่วยงานที่ให้บริการนั้นอยู่ห่างไกล

จากการวิเคราะห์และสรุปถึงประเด็นปัญหาด้านต่าง ๆ ในการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค แนวทางในการแก้ปัญหาได้แยกออกเป็น แนวทางการแก้ปัญหาในระยะสั้นและระยะยาว ดังต่อไปนี้

การแก้ปัญหาและปรับปรุงการให้บริการระยะสั้น จะประกอบไปด้วยการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมที่รับผิดชอบในการให้บริการ เพื่อให้เกิดการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อจัดปัญหาการทำงานซ้ำซ้อน และช่วยให้การบริการสามารถขยายวงกว้างและทั่วถึงมากขึ้น การกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเห็นความสำคัญ และคุณค่าของการนำข้อมูลมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ โดยผ่านหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้บริการข้อมูล และสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เพื่อการประชาสัมพันธ์ และกระจายข่าวสาร เพื่อให้ผู้ประกอบการได้รู้จักหน่วยงานต่าง ๆ ที่ให้บริการ รวมทั้งทราบถึงบทบาทและบริการด้านต่าง ๆ ของหน่วยงาน ขยายขอบข่ายการให้บริการของศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท เพื่อให้เป็นแหล่งรวมข้อมูลที่สามารถให้บริการอย่างกว้างขวางและทั่วถึง นอกจากนั้น หน่วยงานที่มีบทบาทในการให้บริการ ควรที่จะดำเนินการศึกษาปัญหาและความต้องการด้านข้อมูล และบริการข้อมูลของผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การบริการสอดคล้องกับความต้องการอย่างแท้จริงต่อไปในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ

สำหรับการแก้ปัญหาและปรับปรุงบริการระยะยาวนั้น ควรจะได้มีการจัดตั้งให้มีศูนย์บริการข่าวสารข้อมูลอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคขึ้น โดยมีเครือข่ายครบถ้วนไปทุกจังหวัดของประเทศ ซึ่งจะสามารถให้บริการต่ออุตสาหกรรมในแต่ละจังหวัดอย่างเต็มที่ และเป็นการสะดวกที่ผู้ประกอบการจะเข้ามาใช้บริการ และเมื่อพิจารณาถึงหน่วยงานที่เหมาะสมแล้ว พบว่า หากได้รับการพัฒนาทั้งในแง่ของบทบาทหน้าที่และความสามารถ หน่วยงานที่เหมาะสม คือ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และหอการค้าจังหวัด โดยมีศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท และหอการค้าไทย มีบทบาทเป็นศูนย์กลางข้อมูล และมีหน้าที่ในการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาข้อมูลให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาและความต้องการ

การกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

1. บทนำ

1.1 ความนำ

อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคส่วนใหญ่จะเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง และอุตสาหกรรมขนาดย่อม เป็นอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้ การสร้างมูลค่าผลผลิต รวมทั้งยังมีส่วนช่วยในการนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาสู่ประเทศอีกด้วย การพัฒนาอุตสาหกรรมจึงเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและมีปัจจัยสำคัญหลายประการที่ส่งผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม อาทิเช่น การเงิน ภาวะเศรษฐกิจ เทคโนโลยี ภาวะตลาด สาธารณูปโภค แรงงาน ข้อมูลข่าวสาร เป็นต้น รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของอุตสาหกรรมเหล่านี้ อันจะเห็นได้จากแนวนโยบายแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทุกฉบับที่ผ่านมา มีการกล่าวถึงแนวนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อมเสมอมา

ปัญหาทางด้านข้อมูลข่าวสารของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค เป็นประเด็นที่ยังไม่มีการศึกษาอย่างเป็นระบบมาก่อน แม้จะพอเป็นที่ทราบกันว่ารัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอยู่บ้าง แต่จะเน้นหนักไปทางด้านการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน เช่น การปล่อยสินเชื่อผ่านสำนักงานธนกิจเพื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม การจัดตั้งกองทุนประกันสินเชื่อขนาดย่อมและบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย แต่ความช่วยเหลือดังกล่าวยังอยู่ในวงจำกัด อย่างไรก็ตาม นอกจากปัจจัยสำคัญๆ เช่น ความช่วยเหลือทางการเงิน สาธารณูปโภค การพัฒนาฝีมือแรงงานแล้ว ปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมคือ ข้อมูลข่าวสารด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นข่าวสารที่เกี่ยวกับแนวทางการจัดการ ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและภาวะตลาด ข้อมูลเกี่ยวกับเทคโนโลยี ซึ่งในสภาพปัจจุบันมีหน่วยงานหลายแห่งที่ให้บริการข้อมูลดังกล่าวต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ทั้งที่เป็นหน่วยงานทางราชการและหน่วยงานของเอกชนในรูปแบบต่างๆ

1.2 วัตถุประสงค์การศึกษา

การศึกษาต่อไปนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญที่ทำความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะรูปแบบ ตลอดจนปัญหาของการกระจายข้อมูล เพื่อที่จะค้นหาถึงวิธีการที่มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการให้

บริการข้อมูลทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สภาพการตลาด ข้อมูลด้านการจัดการ ตลอดจนพัฒนาการของเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น ไปยังกลุ่มอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ในลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มผู้ประกอบการเพื่อยังประโยชน์ให้กับการพัฒนาอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศในที่สุด

วัตถุประสงค์หลักจึงแบ่งได้เป็นประเด็นต่างๆ คือ

1. เพื่อศึกษาถึงหน่วยงานที่รับผิดชอบและ เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลข่าวสาร และการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค โดยรวมถึงรูปแบบของการบริการ และวิธีการให้บริการของหน่วยงานเหล่านี้
2. เพื่อศึกษาถึงความต้องการในข่าวสารข้อมูลด้านต่างๆ ของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค โดยรวมถึงรูปแบบของบริการที่ต้องการ
3. เพื่อศึกษาถึงปัญหาของการให้บริการข้อมูล และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ
 - 3.1 ประเภทของข้อมูลและรูปแบบของการให้บริการข้อมูลที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค
 - 3.2 แนวทางในการให้บริการข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - 3.3 การประสานงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1.3 วิธีการและขอบเขตการศึกษา

แหล่งข้อมูลในการศึกษานี้มีทั้งที่เป็นปฐมภูมิและทุติยภูมิ แบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ได้ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มหน่วยงานที่ให้บริการด้านข้อมูล กลุ่มอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้

กลุ่มหน่วยงานที่ให้บริการด้านข้อมูล หมายถึงหน่วยงานต่างๆ ที่มีบทบาทหลักในการให้บริการด้านข้อมูลข่าวสารต่ออุตสาหกรรมในต่างจังหวัด ทั้งหน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชน โดยมีหน่วยงานภาครัฐบาลสำคัญที่อยู่ในขอบเขตการศึกษาอยู่ 10 หน่วยงาน คือ ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม กองเพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย หน่วยงานอื่นๆ ภายใต้ความรับผิดชอบของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด กรมพาณิชย์สัมพันธ์ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี กรมวิทยาศาสตร์บริการ

ส่วนหน่วยงานภาคเอกชนที่อยู่ในขอบเขตการศึกษาประกอบด้วย สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการการจัดการแห่งประเทศไทย

กลุ่มอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ข้อมูลกลุ่มนี้ได้จากการสำรวจโดยแบบสอบถามจากอุตสาหกรรมทั่วประเทศจำนวน 1,000 โรงงาน เป็นอุตสาหกรรมในต่างจังหวัดอยู่ 880 แห่ง

กลุ่มผู้เชี่ยวชาญและมีส่วนเกี่ยวข้อง จะเป็นการศึกษาถึงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการกระจายข้อมูลและการให้บริการข้อมูลและข่าวสาร รวมถึงปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ของการกระจายข้อมูลไปสู่อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค จากผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ที่สนใจทั้งที่เป็นนักวิชาการ ข้าราชการ นักธุรกิจ หรือบุคคลอื่นๆ ที่มีความรู้และความสนใจในเรื่องดังกล่าวนี้

2. บทบาทหน้าที่และกิจกรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูล และบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

2.1 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคทั้งในทางตรงและทางอ้อมมีอยู่มากมาย แต่ในการศึกษาค้างนี้จะมุ่งเน้นเฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง และมีบทบาทพอสมควรในการให้บริการ ทั้งที่เป็นหน่วยงานภาครัฐบาล และหน่วยงานภาคเอกชน

2.2 หน่วยงานภาครัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและการบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

ในอดีตรัฐบาลให้ความสำคัญกับการให้บริการด้านต่าง ๆ ต่ออุตสาหกรรมไม่มากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้บริการเชิงข้อมูลข่าวสาร กล่าวคือ บทบาทหลักของหน่วยงานราชการมักจะเน้นในเรื่องของการควบคุมดูแลอุตสาหกรรมในการดำเนินธุรกิจ ให้เป็นไปตามกฎระเบียบข้อบังคับ อย่างไรก็ตาม ในช่วง 4-5 ปีที่ผ่านมา แนวนโยบายเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไป หน่วยงานราชการหลายหน่วยงานเริ่มมีบทบาทในการส่งเสริมอุตสาหกรรมมากขึ้น อันจะเห็นได้จากการปรับปรุงทางด้านความสะดวกในการติดต่อกับหน่วยงานของรัฐ มีการให้บริการด้านต่าง ๆ มากขึ้น และเป็นการให้บริการในวงกว้าง มิได้จำกัดการให้บริการเฉพาะอุตสาหกรรมขนาดกลาง หรือขนาดย่อม หรือเฉพาะอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค หน่วยงานรัฐบาลที่ให้บริการทางด้านข่าวสารข้อมูลหรือบริการที่เกี่ยวข้องกับข่าวสารข้อมูลจะอยู่ในกระทรวงต่าง ๆ ดังนี้ คือ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน

ในกระทรวงอุตสาหกรรม หน่วยงานที่มีบทบาทหลักในการให้บริการต่ออุตสาหกรรม คือ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ซึ่งในปัจจุบันแบ่งส่วนราชการออกเป็น 5 กอง 1 สำนักงาน 5 ศูนย์ โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการข้อมูลคือ ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม และกองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม กองบริการอุตสาหกรรม ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท นอกจากนี้กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมแล้วยังมีหน่วยงานอื่นของกระทรวงอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการอุตสาหกรรม ได้แก่ สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ในกระทรวงพาณิชย์มีหน่วยงานที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรม คือ สำนักงานพาณิชย์จังหวัด และกรมพาณิชย์สัมพันธ์ ส่วนกระทรวง

วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการพลังงาน มีหน่วยงานที่มีหน้าที่ดังกล่าวคือ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย และศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี

นอกจากนี้ ยังมีหน่วยงานในภาครัฐบาลอื่นๆ อีกมากมายที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข่าวสารข้อมูลในรูปแบบต่างๆ เช่น เอกสารเผยแพร่ แผ่นปลิว การฝึกอบรมและการสัมมนา แต่อย่างไรก็ดี หน่วยงานเหล่านี้ยังไม่ได้แสดงบทบาทดังกล่าวอย่างชัดเจนต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

2.2.1 ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้น เพื่อเป็นแกนกลางในการประสานงานระหว่างผู้ประกอบการกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน โดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อรับผิดชอบการพัฒนาการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอุตสาหกรรมขนาดย่อม และอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ดำเนินการโดยการฝึกอบรมพัฒนาขีดความสามารถของนักลงทุน และให้ความช่วยเหลือแนะนำนักลงทุนเฉพาะราย เพื่อให้พัฒนาโครงการของงานจนสามารถจัดตั้ง และดำเนินกิจการได้สำเร็จ โดยการชี้แนะสู่ทางการลงทุนในอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ จนถึงขั้นเปิดโรงงาน ชักนำให้เกิดการร่วมลงทุน ให้บริการข้อมูลข่าวสารการลงทุน ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนช่วยดำเนินการแก้ไขปัญหาในการประกอบการ ลักษณะการให้บริการมีดังนี้ การบริการให้คำแนะนำ ปรึกษาการลงทุน งานพัฒนาโครงการ งานประสานการร่วมลงทุน งานพัฒนาผู้ประกอบการ ห้องสมุดข้อมูลทางการลงทุน

ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมแบ่งเป็น 5 ฝ่าย คือ ฝ่ายบริการปรึกษาแนะนำการลงทุน ฝ่ายประสานงานร่วมลงทุน ฝ่ายพัฒนาผู้ประกอบการ ฝ่ายพัฒนาโครงการ และฝ่ายพัฒนาอุตสาหกรรมพื้นบ้าน นับตั้งแต่เดือนมกราคม - เดือนสิงหาคม ปี 2532 ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมดำเนินกิจกรรมหลายประเภท ดังนี้

1. การจัดการสัมมนาเชิงวิชาการ ได้แก่ การสัมมนาคลินิคแนะนำการลงทุน 6 ครั้ง มีผู้เข้าร่วมสัมมนา 400 ราย การฝึกอบรมนักลงทุน จำนวน 5 ครั้ง มีผู้เข้าร่วมการอบรม 145 ราย

2. การพัฒนาโครงการ มีโครงการที่ได้ร่วมพัฒนาจนเป็นโครงการใหม่ที่เกิดขึ้น จำนวน 30 โครงการ และมีโครงการที่อยู่ในระหว่างการช่วยเหลือ จำนวน 200 โครงการ

3. การประสานงานร่วมลงทุน มีการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทที่ต้องการร่วมลงทุน

4. การให้บริการข้อมูล โดยแบ่งเป็นข้อมูลทั่วไป และข้อมูลเฉพาะ ซึ่งมีผู้เข้ามาติดต่อขอรับบริการข้อมูล โดยแบ่งเป็นผู้ที่ขอใช้ข้อมูลทั่วไป จำนวน 1,205 ราย และผู้ที่ขอใช้ข้อมูลเฉพาะ จำนวน 114 ราย

นอกเหนือจากกิจกรรมเพื่อให้บริการกับสาธารณชน และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโดยทั่วไปแล้ว ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมยังมีกิจกรรมเพื่อการประชาสัมพันธ์หน่วยงาน เพื่อให้หน่วยงานเป็นที่รู้จักในวงกว้างอีกด้วย เช่น การจัดแถลงข่าวกับสื่อมวลชน การจัดทำวารสารและจุลสาร เพื่อเผยแพร่หน่วยงาน และการประชุมร่วมกับสมาคมต่างๆ

จะเห็นได้ว่าหน่วยงานนี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคซึ่งผู้ประกอบการขาดความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์และพัฒนาโครงการ รวมทั้งขาดข้อมูลสำคัญในการตัดสินใจ เช่น ข้อมูลทางด้านการตลาด การเงิน เทคนิค เป็นต้น แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า บทบาทของหน่วยงานซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิกานั้น ยังมีผลงานเมื่ออยู่ค่อนข้างจำกัด คือให้บริการต่อผู้ประกอบการได้ไม่มากนัก เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนผู้ประกอบการที่มีอยู่ และในปัจจุบัน ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมจะได้รวมเข้ากับศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท เป็นกองพัฒนาอุตสาหกรรม

2.2.2 กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม (ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย)

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรและอุตสาหกรรม รวมทั้งส่งเสริมพัฒนาและยกระดับความสามารถในการเพิ่มผลผลิตในทุกสาขา โดยมีการสนับสนุนส่งเสริมโครงการ และแผนปฏิบัติงาน เพื่อการพัฒนาประสิทธิภาพการผลิตที่มีลักษณะต่อเนื่อง เชื่อมโยงให้สมบูรณ์แบบและประหยัดค่าใช้จ่าย โดยมีหน้าที่หลักดังนี้ บริการจัดฝึกอบรมทั้งในและนอกสถานที่ บริการจัดสัมมนาทางวิชาการ บริการให้คำแนะนำปรึกษา บริการสารนิเทศ บริการห้องสมุด บริการให้ข้อมูลอุปกรณ์การสอนบางชนิด การฝึกอบรมและสัมมนานั้นจะเกี่ยวกับการจัดการทุกแขนงวิชา โดยแบ่งงานออกเป็น 5 ฝ่ายคือ ฝ่ายบริการการฝึกอบรมและวิเทศสัมพันธ์ ฝ่ายปรึกษาแนะนำ กลุ่มวิชาการจัดการ กลุ่มวิชาการวิศวกรรมอุตสาหกรรม และโครงการพัฒนาเจ้าหน้าที่ส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม

กิจกรรมของกองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรมโดยส่วนใหญ่ จะเป็นลักษณะของการฝึกอบรมและสัมมนา ผลการดำเนินงานเฉพาะการฝึกอบรมและสัมมนาทางวิชาการในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา

ปรากฏดังนี้ (ตามปีงบประมาณ)

	ปี 2528	ปี 2529	ปี 2530	ปี 2531	ปี 2532
	(รุ่น/คน)	(รุ่น/คน)	(รุ่น/คน)	(รุ่น/คน)	(รุ่น/คน)
1. การฝึกอบรมในสถานที่ของศูนย์	81/2124	97/2714	101/2908	116/3164	115/3322
2. การฝึกอบรมและสัมมนานอกสถานที่	32/1299	53/2182	27/987	26/2099	37/1401
3. การฝึกอบรมและสัมมนาในส่วนภูมิภาค	23/1045	23/1271	30/1912	29/1351	29/1273
รวม	136/4468	173/616	158/5807	171/6614	181/5996

ผลงานของกองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการได้รับรู้ถึงแนวทางในการบริการกิจการที่มีประสิทธิภาพจากหลักสูตรการฝึกอบรมในแขนงวิชาต่างๆ จากผลงานของกองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรมนี้ แสดงว่าเป็นการเน้นหนักการให้บริการเกี่ยวกับการฝึกอบรม และสัมมนาทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค แต่เมื่อเปรียบเทียบอัตราการให้บริการในส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคแล้ว พบว่าการให้บริการการฝึกอบรมและสัมมนาในภูมิภาคมีอัตราส่วนเพียง 20% ของงานทั้งหมดที่จัดขึ้นเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เพื่อเป็นการพัฒนาอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรมควรจะให้ความสำคัญต่อการให้บริการกับอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคมากขึ้น เนื่องจากอุตสาหกรรมกลุ่มนี้มีโอกาสที่จะได้รับความรู้ใหม่ๆ น้อยมาก เมื่อเปรียบเทียบกับอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

2.2.3 หน่วยงานอื่นๆ ภายใต้อำนาจรับผิดชอบของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมมีหน่วยงาน ที่ให้บริการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคโดยเฉพาะ ได้แก่ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ และกำลังมีอีก 2 แห่ง ที่ภาคตะวันออกและตะวันตก ลักษณะการดำเนินงานของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมในภาคต่างๆ เป็นการให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิค และวิชาการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม ทั้งทางด้านการฝึกอบรม และให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการผลิตที่ทันสมัย การออกแบบและทดสอบผลิตภัณฑ์ เทคนิคการบรรจุ การบริหารโรงงาน และการจัดการโรงงาน โดยเน้นประเภทอุตสาหกรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะของท้องถิ่นนั้นๆ แต่เนื่องจากงบประมาณ และบุคลากรที่มีอยู่อย่างจำกัด จึงยังไม่สามารถให้บริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้อย่างกว้างขวาง

กองบริการอุตสาหกรรมเป็นอีกหน่วยงาน ที่ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือทางด้านเทคนิคและวิชาการแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม ทั้งทางด้านการฝึกอบรม และให้คำปรึกษาแนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการผลิตที่ทันสมัย การออกแบบและทดสอบผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม เทคนิคการบรรจุ การบริหารโรงงานและการจัดการโรงงาน สำหรับกิจกรรมของหน่วยงานนี้ประกอบไปด้วยการจัดอบรมตามความต้องการของงานต่างๆของอุตสาหกรรม งานด้านข้อมูลสนเทศทางด้านอุตสาหกรรม บริการตอบปัญหาทางด้านเทคนิค เผยแพร่บทความของบทความทางวิชาการ ในแต่ละปีจะมีผู้เข้ารับการอบรม สัมมนา และรับบริการอื่นๆ ทั้งจากส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ประมาณ 5,000 คน

ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบทดำเนินงานให้บริการข้อมูลในลักษณะสองทาง เชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการในต่างจังหวัดกับกลุ่มภายนอกอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจเกี่ยวข้องกันอยู่แล้วหรือที่จะเกี่ยวพันกันได้ ในโอกาสข้างหน้า บทบาทเบื้องต้นของศูนย์ฯ จะให้บริการข้อมูลด้านเทคนิค และการจัดการแก่ผู้ประกอบการในชนบท เฉพาะประเภทอุตสาหกรรมที่ได้กำหนดไว้แล้ว และจัดทำเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมแต่ละประเภทเพื่อให้ข้อมูลทั่วไป และดำเนินการตามคำขอของผู้ประกอบการแต่ละรายในเรื่องเฉพาะอย่าง ดังเช่น ข้อมูลด้านตลาด เทคโนโลยี การเงิน และเรื่องอื่นๆ ตามหน้าที่และขอบเขตที่กำหนดไว้ โดยมีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการในชนบทให้มีการตัดสินใจด้วยตนเองที่ดีขึ้นในการดำเนินธุรกิจ นอกจากนี้ ศูนย์ฯ ให้บริการในลักษณะการจัดประสานแก่กลุ่มอื่นๆ ด้วย โดยให้บริการด้านหาข้อมูลในเรื่องอุตสาหกรรมเฉพาะอย่างตามที่กำหนดไว้ที่มีอยู่ในชนบท และในทำนองเดียวกันก็จะป้อนข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและโอกาสในเรื่องต่างๆ ที่อุตสาหกรรมในชนบทประสบให้แก่หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่มีหน้าที่ในการจัดฝึกอบรม การให้บริการปรึกษาแนะนำทางเทคนิค และการจัดการการวิจัย การออกกฎระเบียบและนโยบาย กลุ่มผู้ซื้อ-ขาย ตลอดจนกลุ่มผู้สนใจอื่นๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้หน่วยงานของรัฐและเอกชน สามารถปฏิบัติการในเรื่องที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมในชนบทตามประเภทที่กำหนดไว้ให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากบริการข้อมูลเฉพาะอย่างตามที่ผู้ประกอบการได้ขอมา ศูนย์ยังให้บริการในรูปแบบต่างๆ คือ เอกสาร "บริการบทความทางวิชาการ เอกสารสรุปข้อมูลและแนวโน้มสถานการณ์อุตสาหกรรม และจดหมายข่าวข้อมูลอุตสาหกรรม" และขณะนี้ ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท ได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศ และได้รับอนุมัติจากสำนักงาน กพ. ให้รวมเข้าด้วยกันกับศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม และเปลี่ยนชื่อเป็น กองพัฒนาอุตสาหกรรม

2.2.4 สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้น ตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 มีฐานะเป็นกรม สังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม โดยการลดต้นทุนการผลิต และทำให้ตลาดทั้งในและต่างประเทศเชื่อถือในคุณภาพสินค้า เพื่อความปลอดภัยของผู้บริโภค โดยมีบทบาทหน้าที่สำคัญคือ กำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม รับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์โดยการอนุญาตให้แสดงเครื่องหมายมาตรฐาน และตรวจสอบ ควบคุมการใช้เครื่องหมายมาตรฐาน รับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่ยังไม่ถึงกำหนดมาตรฐานด้วยการจดทะเบียนผลิตภัณฑ์ เพื่อสนับสนุนผลิตภัณฑ์ที่ผลิตภายในประเทศ ส่งเสริมการนำมาตรฐานไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เป็นผู้แทนประเทศไทยในองค์การระหว่างประเทศว่าด้วยมาตรฐาน (ISO) และเป็นผู้แทนประเทศไทยในงานมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศของโครงการมาตรฐานอาหาร (FAO/WHO (CODEX))

หน่วยงานนี้มีความสำคัญมากในแง่ของการพัฒนามาตรฐานสินค้าให้มีคุณภาพ เป็นที่ยอมรับทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งมีผลให้ผู้บริโภคมีความเชื่อถือต่อสินค้าที่ได้มีการรับรองมาตรฐาน และเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม แบ่งโครงสร้างของหน่วยงานออกเป็น 4 กอง และ 1 สำนักงาน ได้แก่ กองวิชาการและการต่างประเทศ กองกำหนดมาตรฐาน กองควบคุมมาตรฐาน กองส่งเสริมมาตรฐาน และสำนักงานคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยมาตรฐานอาหารระหว่างประเทศ

ผลงานส่วนใหญ่ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ก็เป็นไปตามบทบาทหน้าที่ เช่น พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการผลิตผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน พิจารณากำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการทำผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมที่มีพระราชกฤษฎีกา กำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐานการส่งออก ให้ความเห็นชอบในหลักการสำหรับหลักเกณฑ์การอนุญาตให้แสดงเครื่องหมายมาตรฐาน กำหนด แก้ไข ปรับปรุง และยกเลิกมาตรฐาน เป็นต้น นอกจากนี้ยังดำเนินการให้การศึกษา จัดการอบรมสัมมนาและแจกเอกสารเผยแพร่รวมทั้งการเผยแพร่ทางสื่อมวลชน ซึ่งในรอบปี 2530 มีการบรรยายทั้งสิ้น 25 ครั้ง แจกเอกสาร 19,137 ฉบับ และนำข่าวผ่านสื่อมวลชนพอประมาณ ซึ่งเป็นที่สังเกตได้ว่าในช่วงที่ผ่านมา งานด้านการประชาสัมพันธ์และการให้ข้อมูลยังอยู่ในวงจำกัดทั้งในแง่ของความเร็ว และการครอบคลุมพื้นที่ในการให้บริการซึ่งส่วนใหญ่มักจะอยู่ในส่วนกลางเท่านั้น

ปัญหาประการหนึ่งของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคคือมาตรฐานและคุณภาพสินค้า ซึ่งประเด็นปัญหามีอยู่ 2 ประการคือ ผลิตสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐาน และผลิตสินค้าที่ได้มาตรฐานแต่ไม่มีการรับรองคุณภาพ ประเด็นหลังนี้มีผลต่อการยอมรับสินค้าของผู้บริโภค และส่งผลต่อการจำหน่ายสินค้า

เป็นอย่างมาก สาเหตุของปัญหาดังกล่าวนี้อาจเกิดจากการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้า มีคุณภาพไม่รู้จักหน่วยงานที่มีบทบาทในการกำหนดมาตรฐาน หรือมีฉะนั้นอาจรู้จักแต่ไม่ทราบถึงขั้นตอนในการติดต่อ หรือไม่ทราบถึงกฎเกณฑ์ในการกำหนดมาตรฐานก็ได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ไข ปัญหา และในขณะเดียวกันเพื่อยกระดับสินค้าที่ผลิตโดยอุตสาหกรรมในต่างจังหวัด สำนักงาน มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม จึงจำเป็นต้องกระจายข้อมูลเกี่ยวกับแนวของขั้นตอน และกฎเกณฑ์ ต่างๆ ไปยังอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคให้มากยิ่งขึ้น

2.2.5 สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด กระทรวงอุตสาหกรรม

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นตัวแทนของกระทรวงอุตสาหกรรม ในการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมทุกประเภท ทุกขนาดในส่วนภูมิภาค มีบทบาทและหน้าที่สำคัญในการให้คำปรึกษา แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดเกี่ยวกับการวางแผนและแผนพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมในจังหวัด เป็น ผู้ควบคุมการปฏิบัติงานตามพระราชบัญญัติ ซึ่งกระทรวงอุตสาหกรรมหรือกรมในสังกัดกระทรวง เป็นผู้รักษาราชการ ให้คำแนะนำปรึกษา และบริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในด้านต่างๆ เป็นตัวแทนของกระทรวงอุตสาหกรรมและกรมอื่นๆ ในกระทรวงอุตสาหกรรมในการติดต่อประสาน กับหน่วยราชการต่างๆ ในจังหวัด ดำเนินการประชาสัมพันธ์เพื่อเผยแพร่กิจการของกระทรวง อุตสาหกรรม และหน่วยงานราชการต่างๆ ของกระทรวงอุตสาหกรรม และปฏิบัติงานต่างๆ ตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมหรือกรมกองต่างๆ ในกระทรวงอุตสาหกรรม หรือที่จังหวัดมอบหมาย ตลอดจนการสำรวจ ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติงานของกรมกอง ในสังกัดกระทรวง อุตสาหกรรม ส่วนในแง่การบริการแก่ภาคอุตสาหกรรมทั่วไปก็ได้แก่ จัดให้มีการฝึกอบรม การ สัมมนา หรือการประชุมทางวิชาการ ตลอดจนการสาธิต เป็นศูนย์บริการสถิติ ข้อมูล ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับเศรษฐกิจอุตสาหกรรมของจังหวัด

สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด มีการแบ่งหน่วยงานออกเป็น 4 ฝ่าย คือ งานบริการทั่วไป งานปฏิบัติตามกฎหมาย งานพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรม และงานสำรวจวางแผน และติดตาม ผล ปัจจุบันนี้ได้มีการจัดตั้งสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดครบทุกจังหวัด โดยมีอุตสาหกรรมจังหวัด กลางตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานของแต่ละสำนักงานอุตสาหกรรม

ในอดีตที่ผ่านมา สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดมีบทบาทเน้นไปในการเป็นผู้ควบคุมการ ดำเนินงานของอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ แต่ปัจจุบันแนวทางการดำเนินงาน เริ่ม เปลี่ยนรูปแบบไปในทางการส่งเสริม และพัฒนาอุตสาหกรรม มีบทบาทในการให้บริการด้านต่างๆ แก่ภาคอุตสาหกรรมและมีการประสานงานร่วมกับภาคธุรกิจเอกชนมากขึ้น ในแง่ของกิจกรรมแล้ว สำนักงานอุตสาหกรรมในแต่ละจังหวัดจะทำงานหลักตามบทบาทหน้าที่เช่นเดียวกัน จะแตกต่างกัน

ในด้านกิจกรรมเพื่อส่งเสริม และพัฒนาอุตสาหกรรมซึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของทรัพยากร ความเอาใจใส่และความกระตือรือร้นของอุตสาหกรรมจังหวัดแต่ละจังหวัด

อย่างไรก็ตาม สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเป็นหน่วยงานที่ใกล้ชิดกับอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคมากมีความคุ้นเคยกับผู้ประกอบการ ซึ่งจำเป็นต้องเข้ามาติดต่อเพื่อขอใช้บริการ ดังนั้นจึง น่าจะเป็นหน่วยงานที่เข้าใจความต้องการของผู้ประกอบการมากที่สุด นอกจากนี้ สำนักงาน อุตสาหกรรมจังหวัดยังเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับภาวะทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น รวมถึง ปัญหาข้อขัดข้องต่างๆ เป็นอย่างดีเมื่อเปรียบเทียบกับหน่วยงานอื่นๆ จึงอยู่ในฐานะที่น่าจะเป็น หน่วยงานที่มีบทบาทในการให้บริการด้านข้อมูลข่าวสาร แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในจังหวัด นั้นๆ ได้มากที่สุด

2.2.6 กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงอุตสาหกรรม

กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมจัดตั้งขึ้น โดยที่กระทรวงอุตสาหกรรมได้พิจารณาเห็นว่าการวางแผน และกำหนดนโยบายส่วนรวมของกระทรวงอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจแห่งชาตินั้น เป็นงานสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมของประเทศ จึงได้เสนอคณะรัฐมนตรีขอตั้งกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมขึ้นในสำนักงานปลัดกระทรวง โดยกำหนด ให้กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมมีหน้าที่รับผิดชอบในการวางแผน และกำหนดนโยบายส่วนรวมของ กระทรวงอุตสาหกรรมให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ การพัฒนาอุตสาหกรรม การสำรวจภาวะอุตสาหกรรม และการติดตามประเมินผลงานตามโครงการต่างๆ

ลักษณะงานของกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม จำแนกได้เป็น 6 ส่วนงาน คือ งานสำรวจ และวิเคราะห์เศรษฐกิจอุตสาหกรรม งานสถิติ งานศึกษาและวิเคราะห์เทคนิคอุตสาหกรรม งานพัฒนานโยบาย งานประเมินผลและรายงาน งานวิเทศสัมพันธ์ และการประชุม โดยที่กอง เศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้แบ่งโครงสร้างของหน่วยงานเป็นฝ่ายต่างๆ ได้แก่ ฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายนโยบายอุตสาหกรรม ฝ่ายบริการข้อมูลอุตสาหกรรม ฝ่ายวางแผนอุตสาหกรรม ฝ่าย ประสานแผนและประเมินผล นอกจากนี้ ยังมีการจัดตั้งศูนย์เศรษฐกิจอุตสาหกรรมประจำภาค ต่างๆ ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลงานดีเด่นของกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม คือ โครงการศึกษาสู่ทางการลงทุนอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป โดยมีระยะเวลาดำเนินการเริ่มตั้งแต่ปี 2529-2531 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเร่งรัดให้มีการนำเอาอย่างพาราใช้ในด้านอุตสาหกรรม เพื่อผลิตเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปให้ มากขึ้น โดยทำการศึกษาวิเคราะห์ประเภทของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป ที่มีู่ทางการลงทุนอยู่ใน

เกณฑ์ดี ถึง 15 ประเภท ได้แก่ ยางนอก ยางในรถจักรยานและรถจักรยานยนต์ พื้นรองเท้ายาง ยางขอบประตู-กระจกรถยนต์ ยางแผ่นบุพื้น สายพานรูปตัววี สายพานลำเลียง ลูกบอลยาง กาวยาง ถูยางอนามัย หัวนมยาง ถูมือยาง ฟองน้ำยางพารา อุปกรณ์การแพทย์ที่ทำจากยางพารา แถบยางยืด ท่อยาง และยางวัดของ หลังจากที่ได้ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์ผลิตภัณฑ์ยางสำเร็จรูปทั้ง 15 ประเภท ตามโครงการ 3 ปีแล้ว ศูนย์เศรษฐกิจอุตสาหกรรมภาคได้ร่วมกับสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจัดสัมมนา ซึ่งผลการสัมมนาสรุปได้ว่า อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางสำเร็จรูปเป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทางการลงทุนดี แต่จะมีปัญหาของเทคโนโลยีการผลิตและขาดแคลนนักวิชาการ รวมถึงปัญหากำแพงภาษีอากรเข้าสำหรับเครื่องมือ เครื่องจักร จึงได้เสนอให้จัดตั้ง "สถาบันวิจัยพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพผลิตภัณฑ์ยาง" ซึ่งโครงการดังกล่าวนี้ถือเป็นโครงการที่สนองนโยบายของรัฐบาลในการกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค การสร้างงาน การกระจายรายได้ และยังเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับผลผลิตทางเกษตรในท้องถิ่นตลอดจนช่วยลดปัญหาขาดดุลการค้าของประเทศอีกด้วย

นอกจากนี้ กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมยังมีโครงการและแผนงานที่สำคัญ คือ

1. โครงการพัฒนาระบบข้อมูลอุตสาหกรรม เป็นโครงการที่ได้รับความช่วยเหลือทางวิชาการจากรัฐบาลเบลเยียมในรูปแบบผู้เชี่ยวชาญ มีระยะเวลาดำเนินการรวม 3 ปี (ปี 2531-2533) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีระบบข้อมูลอุตสาหกรรมที่ครบถ้วน สามารถเชื่อมโยงได้ครบวงจรทั้งด้านการผลิต การตลาด ตลอดจนข้อมูลทางวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาคอุตสาหกรรมทั้งหมด ข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ สามารถใช้ประโยชน์ในการวางแผนและกำหนดนโยบายอุตสาหกรรม ตลอดจนเป็นประโยชน์ต่อการให้บริการแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และผู้ที่ต้องการใช้ข้อมูลโดยทั่วไป โดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ

ผลการดำเนินงานในรอบปีงบประมาณ 2531 สรุปได้ว่า กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมได้เตรียมงานพื้นฐานสำหรับที่จะปฏิบัติต่อไป เช่น การบรรจุลูกจ้างชั่วคราว การติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ และการจัดซื้อวัสดุครุภัณฑ์ต่างๆ นอกจากนี้ ยังได้ดำเนินการกำหนดจำนวนสาขาอุตสาหกรรมที่จะดำเนินการรวม 39 กลุ่มอุตสาหกรรม และจัดทำ Monograph พร้อมกับรหัสรายชื่อโรงงานอุตสาหกรรม โดยศึกษาสถานะเบื้องต้นเกี่ยวกับอุตสาหกรรมต่างๆ รวม 91 อุตสาหกรรม เพื่อจัดเตรียมให้ผู้เชี่ยวชาญใช้ในการวางแผนจัดทำดัชนีต่างๆ และรายได้ประชาชน เศรษฐกิจอุตสาหกรรม

2. โครงการเพิ่มขีดความสามารถของกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ในการศึกษาวิเคราะห์เพื่อกำหนดนโยบายและแผน เป็นโครงการที่ได้รับความช่วยเหลือจาก UNDP/UNIDO มีระยะ

เวลาดำเนินงาน 1 ปี (ปีงบประมาณ 2532) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงบุคลากรและการปฏิบัติงานของกองเศรษฐกิจอุตสาหกรรมให้เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้านการวางแผนและกำหนดนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ

ผลของโครงการนี้จะทำให้การกำหนดนโยบาย และวางแผนพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศมีประสิทธิภาพชัดเจนและสมบูรณ์ ซึ่งจะทำให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐบาลและเอกชน มีเป้าหมายและทิศทางที่แน่นอน และชัดเจนในการปฏิบัติงานร่วมกัน โดยเฉพาะผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจะปรับปรุงการบริหารและดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

2.2.7 สำนักงานพาณิชย์จังหวัด สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงพาณิชย์

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้น เพื่อเป็นตัวแทนของกระทรวงพาณิชย์ในการปฏิบัติหน้าที่ในส่วนภูมิภาค และเป็นทีปรึกษาทางด้านเศรษฐกิจของผู้ว่าราชการจังหวัด โดยรับผิดชอบงานที่ทำอยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ งานสำรวจ วิเคราะห์ วิจัย และวางแผนงานด้านการตลาดภายในจังหวัด สำนักงานพาณิชย์เป็นศูนย์ปฏิบัติ จัดเก็บ และเผยแพร่ข้อมูลทางการค้า นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ให้คำแนะนำส่งเสริมให้เกษตรกรเพาะปลูกพืชตามความต้องการของตลาด และปฏิบัติงานตามกฎหมายในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์ สำนักงานพาณิชย์จังหวัด แบ่งโครงสร้างงานเป็น 3 ฝ่ายใหญ่ๆ ด้วยกันคือ งานส่งเสริมการค้าพาณิชย์และงานแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ งานควบคุมการพาณิชย์ และงานบริหารทั่วไป ปัจจุบันมีสำนักงานพาณิชย์จังหวัดอยู่ในทุกจังหวัด

กิจกรรมต่างๆ ของสำนักงานพาณิชย์จังหวัด ประกอบไปด้วย การเผยแพร่ข่าวสารการตลาดไปสู่เกษตรกร การจัดตั้งโครงการหมู่บ้านอาสาพัฒนาและป้องกันตนเอง จัดทำรายงานและให้บริการด้านข้อมูลเศรษฐกิจการค้าและราคาสินค้าแก่ส่วนราชการ งานส่งเสริมคุ้มครองผู้บริโภค การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ เช่น จัดโครงการตลาดกลาง รับซื้อขายผลผลิตทางการเกษตร เป็นต้น

เมื่อพิจารณาถึงบทบาทและงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานพาณิชย์จังหวัด พบว่างานส่วนใหญ่จะเน้นหนักไปทางด้านพาณิชย์กรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกร มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เป็นการให้บริการต่ออุตสาหกรรมในท้องถิ่น อาทิเช่น ข้อมูลข่าวสารทางการค้า สภาวะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวก็มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานด้านอุตสาหกรรม รวมทั้งอาจเป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการลงทุนอีกด้วย

2.2.8 กรมพาณิชย์สัมพันธ์ กระทรวงพาณิชย์

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการส่งออก เพื่อสนับสนุนผู้ผลิตและผู้ส่งออกไทยที่มีความพร้อมในการส่งออก เพื่อให้ความรู้แก่ผู้ส่งออกไทยเกี่ยวกับลู่ทางการตลาด และหลักเกณฑ์การนำเข้าของประเทศนั้นๆ และเพื่อเผยแพร่หรือส่งเสริมการผลิตและการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตได้ในประเทศ บทบาทและหน้าที่ของกรมพาณิชย์สัมพันธ์ที่สำคัญ คือการจัดคณะผู้แทนทางการค้าไปเยือนตลาดต่างประเทศ และเชิญคณะผู้แทนทางการค้าเข้ามายังประเทศไทย จัดงานแสดงสินค้าทั้งในและต่างประเทศ จัดตั้งศูนย์พาณิชย์กรรมในต่างประเทศเพื่อเป็นสื่อกลางในการส่งเสริมการส่งออก จัดทำข้อมูลการค้าต่างๆ ประชาสัมพันธ์และจัดทำเอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับการค้า นัดหมายผู้นำเข้าจากต่างประเทศเป็นรายบุคคล และจัดการฝึกอบรมเพื่อการส่งออก และแก้ปัญหาการส่งออก

กรมพาณิชย์สัมพันธ์แบ่งโครงสร้างของหน่วยงานออกเป็น 3 กอง และ 1 สำนักงาน ได้แก่ กองข่าวสารการค้า กองเผยแพร่สินค้าไทย กองพัฒนาพาณิชย์ (ศูนย์บริการส่งออก) และสำนักงานเลขานุการกรม

ผลงานในปีงบประมาณ 2529 ประกอบไปด้วย จัดคณะผู้แทนการค้าไปต่างประเทศ 25 คณะ คณะผู้แทนการค้าเข้ามาในประเทศไทย 41 คณะ จัดงานแสดงสินค้าในประเทศ 17 งาน เป็นงานในกรุงเทพมหานคร 8 งาน ในส่วนภูมิภาค 9 งาน โดยส่วนใหญ่เป็นงานแสดงสินค้าทั่วๆ ไป จัดงานแสดงสินค้าในต่างประเทศ 18 งาน จัดให้มีห้องแสดงสินค้าถาวรในเนื้อที่ประมาณ 3,340 ตารางเมตร กำหนดระยะเวลาจัดแสดงไว้อย่างน้อยครั้งละ 6 เดือน รับผิดชอบงานประชาสัมพันธ์ และเผยแพร่ จัดทำข้อมูลทางด้านการค้า จัดการฝึกอบรมเพื่อการส่งออกเป็นการสัมมนา 19 ครั้ง และการอบรมเชิงปฏิบัติการ 12 ครั้ง จัดตั้งศูนย์พาณิชย์กรรมในต่างประเทศ จัดโครงการส่งเสริมการส่งออกสมบูรณ์แบบ ดำเนินการแก้ไขปัญหาอุปสรรคการส่งออก

เมื่อพิจารณาผลงานด้านต่างๆ ของกรมพาณิชย์สัมพันธ์แล้ว พบว่าการดำเนินงานด้านต่างๆ จะเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมที่มีความต้องการที่จะส่งออกเป็นอย่างยิ่ง รวมทั้งเป็นประโยชน์ในแง่ของการเปิดตัวสินค้าสำหรับตลาดภายในประเทศอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เนื่องจากหน่วยงานนี้ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพฯ จึงมีโอกาสดูแลถึงข้อมูลต่างๆ รวมทั้งสามารถเข้าถึงข้อมูลและใช้บริการต่างๆ ของหน่วยงานได้เต็มที่ ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบเหนืออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

2.2.9 สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ เพื่อริเริ่มการดำเนินการวิจัยและให้บริการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ให้แก่หน่วยงานของรัฐและวิสาหกิจเอกชน เพื่อวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพื่อให้มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสมกับภาวะเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม การอนามัย และสวัสดิภาพของประชาชน และเพื่อสนับสนุนการเพิ่มผลผลิตโดยเผยแพร่ผลของการวิจัยวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในเกษตรกรรม อุตสาหกรรมและพาณิชย์กรรม นอกจากนี้ก็เพื่อฝึกอบรมนักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และให้บริการในการทดสอบ ตรวจวัด และบริการอื่นๆ ทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย แบ่งโครงสร้างของหน่วยงานออกเป็น 6 กอง 1 สำนัก และ 2 กลุ่ม ได้แก่ กองงานคณะกรรมการและนิติการ กองประชาสัมพันธ์ กองฝึกอบรม กองเศรษฐกิจเทคโนโลยี กองวิเทศสัมพันธ์ กองประสานแผนงาน โครงการ สำนักบริการ กลุ่มงานบริการ และกลุ่มวิจัยและพัฒนา มีผลงานในปี 2530 ประกอบไปด้วย โครงการวิจัยและพัฒนา กว่า 15 โครงการ การให้บริการทางด้านการทดสอบและมาตรวิทยาโดยให้บริการแก่ผู้ขอทั้งสิ้น 1,908 ราย และได้ให้การรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออก ได้แก่ ถังแก๊ส รถจักรยาน และท่อเหล็ก เป็นต้น

หน่วยงานนี้จึงมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมใหม่ๆ รวมทั้งการพัฒนาผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมสาขาต่างๆ ให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงขึ้น

2.2.10 ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน

ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อเร่งรัดให้มีการพัฒนาเทคโนโลยีขึ้นในประเทศไทย โดยการถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างสมบูรณ์ ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดยมีภาระหลักที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เสนอแนะนโยบายการถ่ายทอดเทคโนโลยีของประเทศไทยให้แก่รัฐบาล โดยการกำหนดหลักเกณฑ์ วางแผน จัดลำดับความสำคัญ รวมทั้งวิเคราะห์ ประเมินค่า และเลือกสรรเทคโนโลยี เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ ยังได้ติดตาม ประเมินผลการนำ

เข้าเทคโนโลยีด้วย

2. ให้บริการส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี โดยการให้คำปรึกษา จัดสัมมนา และฝึกอบรม ตลอดจนให้บริการข้อมูลการถ่ายทอดเทคโนโลยีต่างๆ เช่น แหล่งซื้อขายเทคโนโลยี สถานภาพการนำเข้าเทคโนโลยี วิทยุทัศน์เทคโนโลยี ฯลฯ

3. ส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยี โดยการจัดตั้งและบริหารเงินกองทุนหมุนเวียน เพื่อการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี อีกทั้งส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องจักร วัสดุและอุปกรณ์ที่ประหยัดพลังงาน และรักษาสิ่งแวดล้อมโดยการลดอัตราอากรศุลกากรนำเข้า

ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีจึงมีบทบาทและหน้าที่หลัก ในการส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี จากต่างประเทศสู่ประเทศไทย และจากสถาบันผู้ใช้ ช่วยเหลือรัฐบาลในการศึกษาและกำหนด นโยบายในการถ่ายทอดเทคโนโลยี ให้คำปรึกษากับภาคเอกชนที่ต้องการคำแนะนำทางด้านการ ถ่ายทอดเทคโนโลยี

ลักษณะการดำเนินงานของศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี จะจัดแบ่งองค์การออกเป็น 4 ฝ่าย หลักๆ คือ ฝ่ายงานธุรการ ฝ่ายศึกษาสถานภาพเทคโนโลยี และฝ่ายส่งเสริมการถ่ายทอด เทคโนโลยี

2.2.11 กรมวิทยาศาสตร์บริการ กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน

เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อเป็นสถานปฏิบัติการกลางทาง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศ และเพื่อให้บริการทางวิทยาศาสตร์ตามวัตถุประสงค์ ต่างๆ มีบทบาทและหน้าที่ในการวิเคราะห์ ทดสอบ วัตถุต่างๆ และสอบเทียบ ปรับตั้งเครื่องมือ วิทยาศาสตร์ให้แก่ส่วนราชการและเอกชน วิจัยเนื้อหาการนำทรัพยากรธรรมชาติและผลผลิต พืชได้จากอุตสาหกรรม เกษตรกรรม มาใช้ให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ วิเคราะห์ ทดสอบ เพื่อควบคุมและรับรองคุณภาพผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมและเครื่องมือ ให้การฝึกอบรมวิชาวิทยาศาสตร์ โดยเน้นหนักไปในทางเคมีปฏิบัติ ให้บริการข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

กรมวิทยาศาสตร์บริการแบ่งโครงสร้างของหน่วยงานออกเป็น 7 กอง และ 1 สำนักงาน ได้แก่ กองการวิจัย กองการศึกษาเคมีปฏิบัติ กองเคมี กองฟิสิกส์และวิศวกรรม กองวิทยาศาสตร์ ชีวภาพ กองสนเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสำนักงานเลขานุการกรม มีผลงานในปี 2530 ประกอบไปด้วยงานวิเคราะห์ และทดสอบวัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์ต่างๆ งานศึกษา ทดลอง

และวิจัย 15 โครงการ งานรับรองคุณภาพสินค้าที่ผลิตภายในประเทศ 2 รายการ งานผลิตบุคลากรด้านวิทยาศาสตร์ งานให้บริการข้อสนเทศทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี งานเผยแพร่ความรู้ ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ผลงานของกรมวิทยาศาสตร์บริการชี้ให้เห็นว่า มีงานหลายประเภทที่น่าจะเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคเป็นอย่างมาก เช่น งานวิเคราะห์และทดสอบ ผลของงานวิจัย งานรับรองคุณภาพ นอกจากนี้หน่วยงานภายใต้สังกัดของกรมวิทยาศาสตร์บริการ คือ กองสนเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ยังเป็นหน่วยงานที่ให้บริการต่ออุตสาหกรรมได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะหน่วยงานดังกล่าวนี้ให้บริการทางด้านห้องสมุด ทางด้านอุตสาหกรรม ข้อมูลสนเทศสิทธิบัตร ซึ่งจัดได้ว่าเป็นห้องสมุดที่มีหนังสือทางด้านเทคนิคอุตสาหกรรมมากที่สุดในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลทางด้านเคมี อนึ่ง การให้บริการของกองสนเทศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะมีตั้งแต่การแนะนำเอกสาร วิธีค้นเรื่อง การจัดหาเอกสารเฉพาะเรื่อง การบริการข้อสนเทศสิทธิบัตร ข้อสนเทศมาตรฐาน

2.3 หน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

หน่วยงานภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค มีทั้งที่ให้บริการต่ออุตสาหกรรมเป็นงานหลักโดยไม่มุ่งผลกำไร มีลักษณะเป็นมูลนิธิ สมาคม หรือสมาคม และหน่วยงานทางธุรกิจ ที่มีลักษณะการให้บริการในเชิงการค้า เช่น ธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ บริษัทการค้าและบริษัทที่ทำธุรกิจด้านข่าวสารข้อมูล และบริษัทจัดฝึกอบรมสัมมนา สำหรับการศึกษาในครั้งนี้จะครอบคลุมเฉพาะหน่วยงานที่ให้บริการข้อมูลโดยไม่หวังผลกำไร และที่ให้บริการต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคเป็นหลัก

2.3.1 สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม

เป็นหน่วยงานที่ภาคเอกชนจัดตั้งขึ้น จากแนวความคิดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยได้รับการสนับสนุนทางการเงินจากสำนักงานธกษอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมสถิติ เอกสาร หรือขอทราบข้อความใดๆ จากสมาชิกเกี่ยวกับการดำเนินการค้าและการประกอบอุตสาหกรรมขนาดย่อม ประสานความสัมพันธ์และแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นซึ่งกันและกันในทางวิชาการ ข่าวด้านการค้า ตลอดจนทำการวิจัยเกี่ยวกับการค้าและการประกอบอุตสาหกรรมขนาดย่อม ทำความตกลง หรือวางระเบียบให้สมาชิกปฏิบัติ หรืองดเว้นการปฏิบัติ เพื่อให้การประกอบวิสาหกิจของสมาชิก ได้ดำเนินการไปด้วยความเรียบร้อย

ส่งเสริมผลานามัย กีฬา และจัดงานบันเทิงเป็นครั้งคราว ส่วนในด้านส่งเสริมการประกอบ
วิสาหกิจประเภทที่เกี่ยวกับการประกอบอาชีพอุตสาหกรรมขนาดย่อม สนับสนุนและช่วยเหลือ
สมาชิกแก้ไขอุปสรรคข้อขัดข้องต่างๆ รวมทั้งเจรจาทำการตกลงกับบุคคลภายนอกเพื่อประโยชน์
ร่วมกันในการประกอบวิสาหกิจของสมาชิก สอดส่องและติดตามความเคลื่อนไหวของตลาดสินค้า
อุตสาหกรรมทั้งภายนอกและภายในประเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่การประกอบธุรกิจการค้า
อุตสาหกรรม การเงิน หรือเศรษฐกิจ ส่งเสริมคุณภาพสินค้าที่สมาชิกเป็นผู้ผลิตหรือจำหน่ายให้
เข้าสู่มาตรฐานที่ดี ตลอดจนวิจัย และปรับปรุงการผลิตและการค้าให้มีผลดียิ่งขึ้น ร่วมมือ
กับรัฐบาลในการส่งเสริมการประกอบการค้า และการผลิตของอุตสาหกรรมขนาดย่อม ให้อยู่ใน
มาตรฐานที่ดีสอดคล้องกับนโยบายของทางราชการ ส่งเสริมการผลิตเพื่อให้มีคุณภาพและมีปริมาณ
เพียงพอแก่ความต้องการของตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังเป็นผู้
ประนีประนอมข้อพิพาทระหว่างสมาชิก หรือระหว่างสมาชิกกับบุคคลภายนอกในการประกอบ
วิสาหกิจอีกด้วย (และให้ความอนุเคราะห์แก่สมาชิกในงานด้านสวัสดิการ เท่าที่ไม่เป็นการต้อง
ห้ามตามมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. 2509)

สำหรับบทบาทและหน้าที่ของสมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อมจะมุ่งเน้นการให้บริการด้านข้อมูล
ต่างๆ แก่สมาชิกและให้คำแนะนำปรึกษาในการแก้ไขปัญหาแก่สมาชิก โดยมีโครงสร้างหน่วยงาน
ประกอบไปด้วย นายกสมาคม อุปนายกสมาคมคนที่ 1 อุปนายกสมาคมคนที่ 2 เภรณัติสมาคม
นายทะเบียนและกฎหมาย ประชาสัมพันธ์ทั้งในและต่างประเทศ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าสมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อมจะมีจุดมุ่งหมายสำคัญในการพัฒนาและ
ส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อม แต่ในการดำเนินการนั้นยังอยู่ในวงที่จำกัดมาก ใน 1 ปีที่ผ่านมา
ได้มีงานหลักที่ได้ดำเนินการไปแล้วคือ การจัดงานอุตสาหกรรมส่งออก 1 ครั้ง การส่งข่าวสาร
ต่างๆ ให้แก่สมาชิกและการให้คำแนะนำในการแก้ไขปัญหาให้แก่สมาชิก ซึ่งในปัจจุบันจำนวน
สมาชิกมีไม่มากนัก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าบทบาทของสมาคมฯ มีน้อยมาก โดยเฉพาะบทบาทใน
การพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

2.3.2 สมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

เดิมจัดตั้งอยู่ในรูปของสมาคม ต่อมาได้มีการยกฐานะจากสมาคมเป็นสภาอุตสาหกรรมตาม
พระราชบัญญัติสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์ในการเป็นแหล่งรวมของ
ผู้ประกอบการวิสาหกิจในทางอุตสาหกรรมทุกประเภทในประเทศไทย ให้ความเป็นปึกแผ่น และ
เสถียรภาพของอุตสาหกรรมในประเทศ เพื่อเป็นแหล่งกลางสำหรับสมาชิกจะได้มาแลกเปลี่ยน
ความคิดเห็นต่างๆ อันเป็นประโยชน์เกี่ยวกับอุตสาหกรรม เพื่อค้นคว้าเผยแพร่ ส่งเสริมและอบรม

วิชาการที่ทันสมัยต่างๆ ที่เกี่ยวกับการผลิต อุตสาหกรรม และการพาณิชย์กรรมเพื่อให้อุตสาหกรรม และพาณิชย์กรรมภายในประเทศนั้นก้าวหน้า และสามารถแข่งขันกับผลิตภัณฑ์ของต่างประเทศได้ เพื่อส่งเสริมแก่อุตสาหกรรมรุ่นใหม่ให้มีปริมาณมากขึ้นและมีสมรรถภาพสูงขึ้น

บทบาทหน้าที่ของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยประกอบไปด้วย การยกระดับองค์การ อุตสาหกรรมของไทยให้ทัดเทียมมาตรฐานสากล เพื่อการแข่งขันในตลาดโลก ทำการวิจัยเพื่อ หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาและข้อมูลต่อภาครัฐบาล เพื่อเป็นประโยชน์ต่อวงการอุตสาหกรรม ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ที่สำคัญคือ การเป็นสื่อกลางระหว่างภาคเอกชนและรัฐบาล ให้ความ ร่วมมือกับภาคเอกชน ในอันที่จะให้ได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมและเสมอภาคจากสถาบันต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ ให้คำแนะนำด้านการตลาดแก่วงการอุตสาหกรรม ทั้งเรื่องตลาดภายใน ประเทศและตลาดโลก จัดงานแสดงสินค้าภายในประเทศ เพื่อเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ที่ทำขึ้นในประเทศ ไทย ในแง่ของการเผยแพร่ ก็มีการเสนอข้อมูลและข่าวสารเรื่องการค้าและวงการอุตสาหกรรม เพื่อเป็นแนวทางและประโยชน์ทางด้านธุรกิจ และจัดประชุมสัมมนาแนะแนวแก่สมาชิกและพนักงาน ระดับต่างๆ ของสมาชิก

สำหรับโครงสร้างหน่วยงานนั้นประกอบไปด้วยกลุ่มอุตสาหกรรม 25 กลุ่ม คณะอนุกรรม การด้านต่างๆ 16 คณะ ส่วนการบริหารภายในประกอบไปด้วย 9 ฝ่าย ปัจจุบันนอกจากตัว สภาอุตสาหกรรมที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครแล้ว สภาอุตสาหกรรมยังมีสาขาในต่างจังหวัดอีก 8 สาขา คือ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสงขลา จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดระยอง ปัจจุบันยอดรวมสมาชิกทุกประเภทมี ประมาณ 1,600 ราย

สำหรับผลการดำเนินงานนั้นสภาอุตสาหกรรมมีผลงานในหลายรูปแบบ ทั้งการให้บริการต่อ สมาชิก ซึ่งประกอบด้วยการประชุม การอบรมสัมมนา การให้ทุน การเผยแพร่ข่าวสาร การแก้ไข ปัญหา มีปริมาณที่ค่อนข้างสูง นอกจากการให้บริการสมาชิกแล้ว ยังมีผลงานด้านต่างประเทศ ซึ่ง ประกอบด้วยงานด้านธุรกิจอาเซียนภาครัฐบาลและภาคเอกชน และงานธุรกิจต่างประเทศอื่นๆ เช่น การเผยแพร่ข่าวสารทางธุรกิจจากประเทศต่างๆ การหาผู้ร่วมลงทุน การร่วมเดินทาง พร้อมคณะของภาครัฐบาลไปต่างประเทศ การร่วมประชุมงานด้านต่างประเทศ การร่วมงานแสดง สินค้าต่างๆ สำหรับผลงานในประเทศประกอบด้วย การประสานงานกับกรอ. ให้ความร่วมมือกับ ภาครัฐบาล ประสานงานกับคณะกรรมการร่วมภาคเอกชน 3 สถาบัน การส่งเสริมการพัฒนาภาค อุตสาหกรรมของประเทศ โดยเสนอเรื่องปัญหาอุปสรรคด้านต่างๆ กับตัวผู้เกี่ยวข้องภาครัฐบาล ส่วนทางด้านเศรษฐกิจทั่วไป ผลงานส่วนใหญ่จะเป็น เรื่องการเสนอแก้ไขกฎหมาย ระเบียบข้อ บังคับที่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอุตสาหกรรมและการแก้ไขปัญหาคืออื่นๆ ของอุตสาหกรรม อาทิ

เช่น ต้นทุนการผลิต เป็นต้น สำหรับผลงานในภูมิภาคนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นงานด้านการฝึกอบรม สัมมนา การจัดชมโรงงาน ซึ่งผลงานยังมีอยู่ค่อนข้างน้อยและอยู่ในวงจำกัด ส่วนผลงานบริการอื่นๆ ประกอบไปด้วยการจัดทำและส่งเอกสารเผยแพร่ต่างๆ จัดรายการโทรทัศน์ ออกใบรับรองเอกสารต่างๆ เช่น ใบรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า ใบรับรองการเป็นสมาชิกสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

เมื่อพิจารณาด้านผลงานรวมของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย เห็นว่าเป็นผลงานที่เป็นประโยชน์ต่อวงการอุตสาหกรรมโดยรวมเป็นอย่างมาก ในแง่ของการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ ผู้ที่ได้รับประโยชน์จะเป็นทั้งผู้ที่ เป็นสมาชิกของสภาฯ และผู้ประกอบการทั่วไป ทั้งทางตรงและทางอ้อม แต่เมื่อพิจารณาถึงการให้บริการหรือให้ประโยชน์โดยตรงต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคแล้วจะมีค่อนข้างน้อย เนื่องจากจำนวนสาขายังมีอยู่น้อย และครอบคลุมพื้นที่เฉพาะจังหวัดใหญ่ๆ เท่านั้น ทั้งจำนวนสมาชิกก็ยังมีอยู่เป็นจำนวนน้อย

2.3.3 หอการค้าไทย

จัดตั้งเมื่อปี 2476 โดยได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐบาล โดยการออกพระราชบัญญัติหอการค้า 2509 รองรับการจัดดำเนินงานของหอการค้า มีวัตถุประสงค์ส่งเสริมวิสาหกิจต่างๆ เพื่อประโยชน์ในทางการค้า อุตสาหกรรม เกษตรกรรม การเงินและเศรษฐกิจโดยทั่วไป โดยเป็นผู้ให้คำปรึกษาและขอแนะนำแก่รัฐบาล รับปรึกษาและให้คำแนะนำแก่สมาชิกเกี่ยวกับการค้า อุตสาหกรรม เกษตรกรรม การเงินหรือเศรษฐกิจ และช่วยอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการดำเนินธุรกิจของสมาชิก ประสานในทางการค้าระหว่างผู้ประกอบการค้ากับทางราชการ ช่วยเหลือและส่งเสริมการกุศลและสาธารณสงเคราะห์ ปฏิบัติกิจการอื่นๆ ตามแต่จะมีกฎหมายระบุให้เป็นหน้าที่ของหอการค้าไทย หรือตามที่ราชการมอบหมาย

บทบาทหน้าที่การดำเนินงานของหอการค้าไทยมีทั้งในและต่างประเทศ คือการออกหนังสือรับรองเอกสารการพาณิชย์ เช่น หนังสือรับรองแหล่งกำเนิดสินค้า งานเผยแพร่ข่าวสารและให้บริการข้อมูลทางการค้า ให้คำปรึกษาและแนะนำทางการค้า เพิ่มพูนความรู้ให้แก่สมาชิกและนักธุรกิจโดยทั่วไป การจัดงานแสดงสินค้าของหอการค้าไทย และหอการค้าจังหวัด มีกิจกรรมความร่วมมือกับภูมิภาค ประกอบด้วยการดำเนินการจัดตั้งหอการค้าจังหวัด การฝึกอบรมเลขานุการบริหารหอการค้าจังหวัด ให้คำแนะนำปรึกษาการค้ากิจกรรมหอการค้าจังหวัด การจัดประชุมสัมมนาหอการค้าจังหวัดทั่วประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับต่างประเทศ ก็ได้แก่การให้ความร่วมมือกับภาครัฐบาลประกอบไปด้วย การเป็นตัวแทนภาคเอกชนประสานงานกับภาครัฐบาล การร่วมเดินทางไปเยือนประเทศต่างๆ เพื่อสร้างสัมพันธ์ทางการค้า เศรษฐกิจและการเมือง ส่วน

กิจกรรมความร่วมมือระหว่างประเทศ ประกอบไปด้วยการให้การต้อนรับผู้แทนการค้าจากต่างประเทศ ให้ความช่วยเหลือไกล่เกลี่ยข้อพิพาททางการค้าที่เกิดขึ้น ให้บริการข่าวสารทางการค้าแก่นักธุรกิจทั้งในและต่างประเทศ

หอการค้าไทย แบ่งโครงสร้างของหน่วยงานออกเป็นคณะกรรมการสาขาต่างๆ รวม 19 คณะ และฝ่ายปฏิบัติการ ฝ่ายต่างประเทศ ฝ่ายวิชาการ และฝ่ายส่งเสริมและพัฒนาหอการค้าจังหวัด

หอการค้าไทยตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร และมีบทบาทในการร่วมประสานและส่งเสริมพัฒนาหอการค้าจังหวัด ซึ่งเป็นองค์กรที่มีพระราชบัญญัติรองรับ ซึ่งถือว่ามีอิสระในการดำเนินงานไม่ขึ้นอยู่กับหอการค้าไทย ในปัจจุบันหอการค้าจังหวัดมีอยู่ในทุกจังหวัด และมีบทบาทหน้าที่ใกล้เคียงกับหอการค้าไทย ในสภาพปัจจุบันหอการค้าจังหวัดยังได้มีการรวมตัวกันเป็นหอการค้าเขตขึ้นเพื่อทำให้การประสานงานเป็นไปได้ดียิ่งขึ้น และเป็นการเพิ่มอำนาจการต่อรองไปในขณะเดียวกัน หอการค้าของแต่ละจังหวัดจะมีกลุ่มสมาชิกของตนเอง สำหรับจำนวนสมาชิกในแต่ละหอการค้าก็จะมีจำนวนที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ อาทิเช่น ขนาดของจังหวัด ความกระตือรือร้นของกรรมการหอการค้า บทบาทและผลงาน เป็นต้น

ผลงานในประเทศของหอการค้าไทย

ผลงานของหอการค้าไทยในปี 2530 สามารถแบ่งเป็นผลงานในประเทศและผลงานต่างประเทศดังนี้คือ

ได้ออกหนังสือรับรองและรับรองเอกสารด้านพาณิชย์ต่างประเทศ (จำนวน 97,463 ชุด) ให้บริการทางวิชาการ โดยการออกรวบรวมข้อมูลและเผยแพร่แก่สมาชิก ผ่านนิตยสารธุรกิจการค้า และวารสารหอการค้าไทย โดยแจกฟรีแก่สมาชิก นอกจากนั้นยังมีผู้สนใจขอบริการค้นคว้าสอบถามข้อมูลทั่วไป (651 ราย) ให้คำแนะนำปรึกษาทางการค้ากับนักธุรกิจไทย (101 ราย) และนักธุรกิจต่างประเทศ (119 ราย) ส่วนงานส่งเสริมและพัฒนาหอการค้าจังหวัด โดยให้เงินสนับสนุนและอบรมเลขานุการบริหาร จัดทำคู่มือบริหารการค้าจังหวัด สนับสนุนงานของการค้าจังหวัดตามโครงการช่วยเหลือของ USAID นอกจากนั้นก็มีส่วนสนับสนุนกิจกรรมหอการค้าจังหวัด โดยการจัดสัมมนา และเผยแพร่ข่าวสาร เชิญชวนนักธุรกิจร่วมกิจกรรมหอการค้าจังหวัด

ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคืองานแก้ไขปัญหาคาเศรษฐกิจของหอการค้าจังหวัด การสัมมนาหอการค้า

จังหวัดทั่วประเทศ ประสานงานร่วมมือกับหน่วยราชการเพื่อเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น และการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้หอการค้าจังหวัด ในการร่วมมือและประสานงานระหว่างภาค เอกชนนั้น หอการค้าได้เข้าร่วมประชุมในเรื่องต่างๆ มากมาย เช่น คณะกรรมการเศรษฐกิจ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทยและหอการค้าไทย คณะกรรมการร่วมภาคเอกชน 3 สถาบัน (กรอ.) เป็นต้น และในการประสานงานคณะกรรมการร่วมภาครัฐบาลและเอกชน (กรอ.) นั้น ก็ได้เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการ กรอ. ในหลายๆ เรื่อง ได้เข้าร่วมเดินทางกับภาครัฐบาลใน การเยือนต่างประเทศ และจัดประชุมกรอ. สนทนาสำหรับการดำเนินงานของคณะกรรมการสาขา ก็ได้มีการจัดประชุมสัมมนามากมายแยกตามแต่ละสาขา

ผลงานด้านต่างประเทศของหอการค้าไทย

ที่เด่นๆ ได้แก่การประชุม อาเซียน ซีซีโอ การต้อนรับผู้แทนทางการค้าจากสถาบันหรือ องค์การต่างๆ งานใกล้เคียงข้อพิพาททางการค้า 26 กรณี การร่วมมือกับองค์การในต่างประเทศ การดำเนินงานตามโครงการช่วยเหลือของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา โครงการ Development and Strengthening of Trade Information Service โดยการจัดสัมมนาทางวิชาการ 2 ครั้ง

เมื่อพิจารณาผลงานของหอการค้าไทย จะเห็นได้ว่ามีรูปแบบที่ใกล้เคียงกับของสมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บทบาทและผลงานของหอการค้าไทยเป็นประโยชน์ต่อการประกอบธุรกิจ อย่างมาก ซึ่งส่วนหนึ่งของผู้ประกอบการเหล่านั้นก็คือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม อย่างไรก็ตาม หอการค้าไทยจะเน้นการให้บริการข้อมูล และข่าวสารทางด้านสภาวะเศรษฐกิจ และสภาวะธุรกิจ โดยมุ่งเน้นการให้บริการแก่กลุ่มพาณิชย์กรรมเป็นส่วนใหญ่ เพราะสถานที่ตั้ง โอกาสที่นักธุรกิจ ในส่วนกลางจะใช้บริการด้านต่างๆ ของหอการค้าไทย มีสูงกว่านักธุรกิจในต่างจังหวัดมาก อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันหอการค้าจังหวัดมีอยู่ครบในทุกจังหวัด หากองค์กรเหล่านี้ได้รับการ พัฒนาอย่างจริงจังและมีแนวทางในการปฏิบัติที่ถูกต้องชัดเจน ก็จะสร้างประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ ธุรกิจและชุมชนในส่วนภูมิภาคเป็นอย่างมาก โดยการเป็นแหล่งข้อมูลทั้งทางด้านพาณิชย์กรรม อุตสาหกรรม และเกษตรกรรม แหล่งข้อมูลทางการบริการการจัดการ สามารถให้บริการ การฝึกอบรมสัมมนา หรือจัดประชุมเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น รวมทั้งเป็นองค์กรที่สามารถเข้าร่วมกับ กรอ. จังหวัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนั้น ยังสามารถให้ข้อคิดเห็นที่มีน้ำหนัก และมีอำนาจในการต่อรอง

เมื่อพิจารณาบทบาทของหอการค้าจังหวัดแล้ว เห็นว่าเป็นองค์กรที่มีศักยภาพในการพัฒนา เศรษฐกิจท้องถิ่นมาก เนื่องจากมีอยู่ในทุกๆ จังหวัด และสามารถเป็นแหล่งข่าวสารข้อมูล หรือ การให้บริการที่ดีของภาคเอกชนในการให้บริการต่อนักธุรกิจ นักอุตสาหกรรม และกลุ่ม

อื่นๆ ในชุมชนนั้น

2.3.4 สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

จัดตั้งขึ้นโดยได้รับความช่วยเหลือทางการเงินโดยไม่มีพันธะผูกพันใดๆ จากกระทรวงการค้าต่างประเทศและอุตสาหกรรม และฝ่ายเอกชนในญี่ปุ่น ผ่านทางสมาคมความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจญี่ปุ่น-ไทย โดยมีวัตถุประสงค์ตั้งนี้คือ ส่งเสริมและสนับสนุนความต้องการและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของสมาชิก และเผยแพร่แก่ประชาชนทั่วไป เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศ เปิดอบรมและสัมมนาเกี่ยวกับเทคโนโลยี รวบรวม เรียบเรียง แปล และพิมพ์หนังสือทางวิชาการและเอกสารเกี่ยวกับเทคโนโลยี ให้ชมและยืมหนังสือทางวิชาการเกี่ยวกับเทคโนโลยี เปิดอบรมทางภาษาและออกวารสารของสมาคม ร่วมมือกับสถาบันอื่น โดยเฉพาะในประเทศญี่ปุ่นที่มีวัตถุประสงค์ในการทำงานเดียวกัน เพื่อความสะดวกในการดำเนินการและขยายงาน ทั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง

บทบาทหน้าที่ของสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ให้บริการโดยแบ่งเป็นโครงการต่างๆ 11 โครงการ ได้แก่ โครงการทางภาษา โครงการสนับสนุนเทคนิคอุตสาหกรรม โครงการวารสาร โครงการศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี โครงการศูนย์ศึกษาทางไปรษณีย์ โครงการสัมมนา โครงการเครื่องมือวัดอุตสาหกรรม โครงการเทคโนโลยีพลังงาน โครงการคิว-ซี โครงการคอมพิวเตอร์ และโครงการบำรุงรักษาทวีผล

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) แบ่งโครงสร้างขององค์การออกเป็นคณะอนุกรรมการและ 4 ฝ่าย คือฝ่ายบริหารทั่วไป ฝ่ายโรงเรียน ฝ่ายสิ่งพิมพ์และศูนย์ข้อมูล และฝ่ายอบรมและสัมมนา

ในปี 2530 มีผลงานของโครงการต่างๆ ดังนี้ คือ

- 1 โครงการเปิดสอนภาษาญี่ปุ่น 127 รุ่น ภาษาไทย 20 รุ่น นอกจากนั้นยังเปิดสอนหลักสูตรพิเศษ คือโครงการสนทนาภาษาญี่ปุ่นภาคฤดูร้อนคอร์ส คอร์สภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ 3 คอร์ส คอร์สภาษาญี่ปุ่นเฉพาะกลุ่มบริษัท 17 กลุ่ม สรุปรวมทั้งสิ้น 147 คอร์ส จำนวนนักเรียน 4,515 คน
- 2 โครงการสนับสนุนเทคนิคอุตสาหกรรม โดยจัดพิมพ์หนังสือตำราใหม่ 10 รายการๆ ละ 2,000 เล่ม และพิมพ์ซ้ำ 9 รายการๆ ละ 2,000 เล่ม
- 3 โครงการวารสารโดยผลิตวารสาร "เทคโนโลยี" 5 ฉบับ วารสาร "คิวซี" 4 ฉบับ

จำนวนพิมพ์ฉบับละ 2,000 เล่ม

- 4 โครงการศูนย์ข้อมูลทางเทคโนโลยี ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมที่สำคัญคือบริการตอบคำถามและช่วยค้นคว้า 518 ครั้ง บริการให้คำแนะนำปรึกษา 93 เรื่อง จัดนิทรรศการ 11 ครั้ง จัดแสดงหนังสือใหม่ 12 ครั้ง จัดทำข่าวสาร "เทคโนโลยีสาร" 4 ฉบับ จัดการบรรยาย/สัมมนา 3 ครั้ง ผู้เข้าฟัง 341 คน
- 5 โครงการอบรมและสัมมนา 25 โครงการ ผู้เข้าอบรมสัมมนา 1,511 คน
- 6 โครงการอบรมเครื่องมือวัดอุตสาหกรรม 36 ครั้ง มีผู้เข้ารับการอบรม 1,511 คน
- 7 ศูนย์สอบเทียบเครื่องมือวัดอุตสาหกรรมให้บริการต่อบริษัทและองค์กร 59 แห่ง โดยมีจำนวนเครื่องมือที่ส่งมาทั้งหมด 379 รายการ
- 8 โครงการประหยัดพลังงานจัดคอร์ส 25 คอร์ส มีผู้เข้า 964 คน
- 9 โครงการคิว-ซี รวม 24 คอร์ส มีผู้เข้า 1,956 คน
- 10 โครงการคอมพิวเตอร์ 38 คอร์ส มีผู้เข้า 1,058 คน

จะเห็นว่าผลงานของสมาคม เป็นประโยชน์และส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก และจะเน้นหนักไปที่การพัฒนาและปรับปรุงเทคโนโลยี สามารถให้บริการข่าวสารข้อมูลต่อผู้สนใจเป็นจำนวนมากและ โครงการฝึกอบรมสัมมนาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสมาคมฯ ตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ผู้ที่ใช้บริการส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดใกล้เคียง โอกาสของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในส่วนภูมิภาคที่จะได้รับเอกสารข้อมูล และเข้าร่วมโครงการต่างๆ มีอยู่ในระดับต่ำ

2.3.5 มุลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย

เป็นหน่วยงานที่เป็นการร่วมกันจัดตั้งระหว่างภาครัฐบาลและฝ่ายวิชาการในรูปของมูลนิธิในปี 2525 มูลินิธีนี้เป็นสถาบันที่ไม่ได้หวังผลกำไรและได้รับการยกเว้นภาษี เงินลงทุนเริ่มแรกได้รับความช่วยเหลือจากองค์การเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศทางสหรัฐอเมริกา มูลินิธีฯ มีวัตถุประสงค์ในการปรับปรุงความสามารถทางการจัดการให้แก่นักธุรกิจต่อรายบุคคล เสริมสร้างความสามารถขององค์กรธุรกิจ และความร่วมมือระหว่างส่วนรัฐ และเอกชนในการพัฒนาชาติ ตลอดจน การพัฒนาวิทยาการด้านการจัดการที่สอดคล้อง และส่งเสริมธุรกิจของประเทศไทย

มูลนิธิฯ มีบทบาทและหน้าที่คือ ให้บริการด้านการฝึกอบรมเทคนิคการจัดการสมัยใหม่ การฝึกอบรมเฉพาะเรื่อง การฝึกอบรมคณาจารย์ และการให้บริการคำปรึกษาและวิเคราะห์วินิจฉัยธุรกิจ ในส่วนการดำเนินงาน มูลินิธีฯ ได้ให้สถาบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของรัฐเป็นผู้ปฏิบัติในด้านกิจกรรม สถาบันการศึกษาดังกล่าวประกอบด้วย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

มูลนิธิฯ จัดแบ่ง โครงสร้างของหน่วยงานออกเป็นคณะกรรมการ 4 คณะ คือคณะกรรมการ
โครงการ คณะกรรมการประชาสัมพันธ์ คณะกรรมการการเงินและจัดลงทุน และคณะกรรมการ
ประเมินผล ส่วนของผลงาน มูลนิธิฯ ส่วนใหญ่จะเป็นการให้บริการด้านฝึกอบรมและสัมมนาแก่นักธุรกิจในส่วนภูมิภาคทั่วประเทศ โดยเน้นการพัฒนาการจัดการในแขนงต่างๆ ในปีที่ผ่านมา
มูลนิธิฯ ให้บริการแก่นักธุรกิจประมาณ 1,000 คน การบริการเท่าที่ผ่านมา เป็นการให้บริการ
สำหรับนักธุรกิจทั่วไป ซึ่งส่วนหนึ่งก็จะเป็นผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรม และผลงานที่ผ่านมา
เป็นที่ยอมรับของกลุ่มนักธุรกิจในส่วนภูมิภาคเป็นอย่างมาก

2.4 สรุปประเภทบริการในแต่ละหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและให้บริการข้อมูล ต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค

จากการศึกษาข้อมูล เกี่ยวกับหน่วยงานที่มีบทบาทในการบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมใน
ส่วนภูมิภาคและการศึกษาถึงบริการด้านต่างๆ ของหน่วยงานเหล่านี้สามารถแยกประเภทบริการ
ต่างๆ เป็น 14 ประเภทใหญ่ๆ ด้วยกันคือ

1. การเผยแพร่ข้อมูล ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลหลายประเภทด้วยกัน อาทิเช่น ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะเศรษฐกิจโดยทั่วไป ข้อมูลภาวะอุตสาหกรรมต่างๆ ข้อมูลการตลาด ข้อมูลด้านการผลิต ข้อมูลเกี่ยวกับเทคโนโลยี และข้อมูลเฉพาะด้านอื่นๆ ลักษณะการเผยแพร่จะเป็นไปในหลายๆ รูปแบบ เช่น เอกสารเผยแพร่ แผ่นพับ วารสาร เผยแพร่ผ่านสื่อมวลชน การให้ข้อมูล ณ ที่ทำการ เป็นต้น
2. การฝึกอบรมสัมมนา การประชุม ซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการบริหารการจัดการแขนงต่างๆ รวมทั้งการประชุมและอบรมเฉพาะเรื่อง
3. การแนะนำและให้คำปรึกษาทั้งทางด้านการจัดการและคำปรึกษาเฉพาะเรื่อง ซึ่งรวมทั้งการตอบปัญหาด้านต่างๆ
4. การวิเคราะห์ และทดสอบผลิตภัณฑ์ ซึ่งรวมทั้งการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ และการออกใบรับรอง
5. การรับรองเอกสาร เช่น แหล่งกำเนิดสินค้า การเป็นสมาชิก
6. การจัดนิทรรศการ และงานแสดงสินค้าทั้งในและต่างประเทศ
7. การจัด Trade Mission และการดูงานทั้งในและต่างประเทศ
8. การขอลดอัตราศุลกากร

9. การบริการให้เช่า และยืมหนังสือตำรา โสตทัศนูปกรณ์
10. การจัดหาและประสานการร่วมลงทุน
11. การพัฒนาโครงการ
12. การวิจัยและพัฒนา
13. การถ่ายทอดเทคโนโลยีและการซื้อขายเทคโนโลยี
14. เงินทุนสนับสนุน

เมื่อศึกษาถึงบริการต่างๆ ที่หน่วยงานต่างๆ ให้ต่อผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งรวมถึงผู้ประกอบการอุตสาหกรรม จะเห็นได้ว่าเป็นประโยชน์และเป็นสิ่งที่สามารถกระตุ้นและผลักดันการพัฒนาอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก

เมื่อพิจารณาผลงานของแต่ละหน่วยงานทั้งทางภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องแล้ว โดยภาพรวมพบว่า แทบทุกหน่วยงานจะให้บริการในรูปแบบของการเผยแพร่ข่าวสารข้อมูลในรูปแบบต่างๆ เช่น การฝึกอบรมสัมมนา และให้คำปรึกษาแนะนำ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการ ณ สำนักงาน หรือการให้บริการนอกสถานที่ ส่วนบริการด้านอื่นๆ นั้นจะเป็นงานที่ดำเนินการโดยหน่วยงานที่มีลักษณะการทำงานที่ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง และจากปริมาณการให้บริการพบว่าส่วนใหญ่จะเป็นด้านการเผยแพร่ข่าวสาร การฝึกอบรม สัมมนา และการให้คำแนะนำและปรึกษาซึ่งมีปริมาณสูงพอสมควร อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนอุตสาหกรรมในภูมิภาคแล้ว ระดับการบริการและการเข้าถึงกลุ่มนี้ยังมีไม่สูงนัก เนื่องจากบริการส่วนใหญ่ยังเน้นการให้บริการในส่วนกลางและเฉพาะจังหวัดใหญ่ๆ เท่านั้น

จากผลงานที่ผ่านมาพบว่าหน่วยงานของรัฐที่มีขอบข่ายการให้บริการกว้างขวางที่สุด ได้แก่ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ส่วนของภาคเอกชนนั้นคือ สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) แต่ทั้งสองหน่วยงานให้บริการต่ออุตสาหกรรมในส่วนกลางสูงกว่าอุตสาหกรรมในภูมิภาคมาก สำหรับหน่วยงานอื่นๆ นั้นขอบข่ายการให้บริการยังไม่กระจายมากนัก และหน่วยงานของเอกชนส่วนใหญ่จะเน้นการให้บริการเฉพาะสมาชิกเท่านั้น

จากข้อมูลหน่วยงานและการให้บริการเห็นได้ว่า หน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนในการให้บริการข้อมูลต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีจำนวนมากพอสมควร จากทั้งภาครัฐและภาคเอกชน และบางหน่วยงานจะมีสำนักงานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ในกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีความต้องการความช่วยเหลือก็จะต้องติดต่อกับหน่วยงานต่างๆ ในแต่ละเรื่อง เพราะแต่ละหน่วยงานจะมีลักษณะและรูปแบบของบริการที่ให้แตกต่างกันไป โดยมีการเน้นบริการเฉพาะด้านพอสมควร จึงเป็นการยากที่ผู้ประกอบการจะรู้จักทุกๆ หน่วยงาน ตลอดจนเป็นการยากที่จะรู้ถึง

บทบาทและขอบเขตการให้บริการของแต่ละหน่วยงาน และในบางครั้งถึงแม้ว่าจะรู้จักและเข้าใจถึงขอบข่ายการให้บริการของหน่วยงาน ก็ยังมีปัญหาในการที่เข้าถึงหรือติดต่อหน่วยงานเหล่านี้ ข้อจำกัดเหล่านี้ อาจเป็นผลทำให้ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคไม่สามารถใช้บริการได้ หรือใช้ได้ก็ไม่เต็มที่และบางครั้งไม่ยากที่จะใช้บริการเพราะมีความยุ่งยากไม่สะดวกและต้องเสียเวลาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการติดต่อหน่วยงานที่ไม่มีสำนักงานสาขาในพื้นที่

2.5 ข้อมูลและบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจะได้รับจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินกิจการ

เพื่อให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ประโยชน์จากการบริการของหน่วยงานข้างต้นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จะได้แบ่งประเภทของข้อมูลและบริการที่เป็นประโยชน์ต่อนักลงทุนในอุตสาหกรรม โดยจะแบ่งขั้นตอนของการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. ก่อตั้งโรงงาน
2. การดำเนินการ
3. การขยายกิจการ

ซึ่งในแต่ละขั้นตอนของการดำเนินกิจการอุตสาหกรรมนี้ นักลงทุนมีความต้องการในประเภทของข้อมูลและการบริการที่แตกต่างกันดังนี้

ก่อก่อตั้งโรงงาน

<u>ประเภทของข้อมูลและบริการที่ต้องการ</u>	<u>หน่วยงานที่ให้บริการ</u>
- ข้อมูลเกี่ยวกับตลาด เช่น ความต้องการของตลาด ขนาดของตลาด สภาพการแข่งขัน	- กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม
- ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิต เช่น แหล่งวัตถุดิบและราคา	- ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรม
- ข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องจักรเครื่องมือ ขั้นตอนการผลิต เทคโนโลยี และเทคนิคการผลิต	- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม
- ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งเงินทุน	- สำนักงานพาณิชย์จังหวัด
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ มาตรฐานผลิตภัณฑ์	- หอการค้าไทย
	- หอการค้าจังหวัด
	- สภาอุตสาหกรรมไทย

ประเภทของข้อมูลและบริการที่ต้องการ

- ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการจัดตั้ง โรงงาน และขั้นตอนระเบียบการจัดตั้ง โรงงาน
- ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการร่วมลงทุน และผู้สนใจร่วมลงทุน
- ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ต่างๆ

หน่วยงานที่ให้บริการ

- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)
- ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี
- กรมวิทยาศาสตร์บริการ
- สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์
- คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
- บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ และสถาบันการเงินอื่นๆ
- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท
- กองเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

การดำเนินการ

ประเภทของข้อมูลและบริการที่ต้องการ

- ข้อมูลเกี่ยวกับแนวความคิด และเทคนิคการบริหารด้านต่างๆ ได้แก่ การบริหารการตลาด การบริหารการเงิน การบริหารการบัญชี การบริหารการผลิต และการบริหารงานบุคคล
- การให้บริการให้คำแนะนำปรึกษาและแก้ไขปัญหาในการดำเนินธุรกิจ
- ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาปรับปรุงผลิตภัณฑ์ และการพัฒนาปรับปรุงการผลิต
- ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน และแนวโน้มของสถานะเศรษฐกิจ รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมอื่นๆ

หน่วยงานที่ให้บริการ

- กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม
- สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม
- สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)
- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
- มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย
- ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม
- สมาคมอุตสาหกรรมไทย
- กรมพาณิชย์สัมพันธ์
- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท
- หอการค้าไทย
- หอการค้าจังหวัด

การขยายกิจการ

<u>ประเภทของข้อมูลและบริการที่ต้องการ</u>	<u>หน่วยงานที่ให้บริการ</u>
- แนวทางการขยายกิจการ - ข้อมูลเกี่ยวกับตลาดทั้งในและต่างประเทศ - ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการร่วมลงทุน และผู้สนใจร่วมลงทุน - ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ และการปรับปรุงผลิตภัณฑ์	- กองเพิ่มผลผลิตอุตสาหกรรม - กองพัฒนาอุตสาหกรรม - หอการค้าไทย - สภาอุตสาหกรรมไทย - ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี - ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรม - กรมพาณิชย์สัมพันธ์ - สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) - ธนาคารแห่งประเทศไทย

2.6 ประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการกระจายข้อมูลและการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค

เมื่อพิจารณาข้อมูลที่นักอุตสาหกรรมต้องการในการดำเนินกิจการอุตสาหกรรม เปรียบเทียบกับหน่วยงานที่ให้บริการข้อมูลด้านต่างๆ พบว่ามีหน่วยงานต่างๆ แม้จะมีบริการข้อมูลที่ครบถ้วนสอดคล้องกับความต้องการของนักอุตสาหกรรม แต่เนื่องจากหน่วยงานที่ให้บริการมีอยู่จำนวนมาก และส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในส่วนกลางของกรุงเทพมหานคร ปัญหาที่สำคัญที่เกิดขึ้นคือนักอุตสาหกรรม ในภูมิภาคไม่ทราบว่ามีหน่วยงานใดที่ให้บริการอะไรบ้าง รวมทั้งความไม่สะดวก ในการติดต่อกับหน่วยงาน เนื่องจากต้องใช้เวลาในการติดต่อทั้งในแง่ของขั้นตอนและการเดินทาง ประเด็นปัญหาที่สำคัญ คือการขาดหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลางที่นักอุตสาหกรรมสามารถใช้เป็นแหล่งกลางเพื่อติดต่อหาข้อมูลด้านต่างๆ

ปัญหาของการกระจายข้อมูลและการบริการข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐบาลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค สามารถสรุปได้ดังนี้

การให้บริการมีความซ้ำซ้อน อยู่ในวงจำกัด และมีส่วนน้อยที่ได้ออกไปถึงส่วนภูมิภาค ซ้ำซ้อน สืบเนื่องจากหน่วยงานหลายหน่วยงานให้บริการด้านข้อมูล การให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจน

จนการฝึกอบรมสัมมนา โดยมุ่งไปยังกลุ่มอุตสาหกรรมที่อยู่ในพื้นที่เดียวกัน โดยเฉพาะในเขตเมืองใหญ่ๆ ทำให้เกิดการซ้ำซ้อนกันของกลุ่มที่เข้ารับบริการ ซึ่งจะส่งผลให้การกระจายของข้อมูลตลอดจนการใช้บริการในด้านต่างๆ อยู่ในวงแคบ ส่วนการบริการในวงจำกัด การให้บริการไม่สามารถครอบคลุมพื้นที่ได้ในบริเวณกว้าง จะจำกัดอยู่ในเขตเมืองใหญ่ นอกจากนี้ยังให้บริการต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ในจำนวนจำกัด ทำให้เกิดปัญหาของการกระจายข้อมูล โดยเฉพาะที่ให้แก่อุตสาหกรรมในภูมิภาค ที่ยังเป็นเพียงส่วนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับ การกระจายข้อมูล และการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนกลาง ประกอบกับหน่วยงานที่ให้บริการ ตั้งอยู่ในส่วนกลางด้วย ทำให้อุตสาหกรรมในส่วนกลางสะดวกที่จะเข้ารับบริการ มากกว่าอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

ขาดการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการที่แท้จริงของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ในเรื่องของข้อมูลและการให้บริการที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการ ลักษณะของข้อมูลที่ให้บริการอยู่ในปัจจุบันจะเป็นข้อมูลพื้นฐานเป็นส่วนใหญ่ โดยมีได้มีการเจาะลึกถึงความต้องการของอุตสาหกรรมแต่ละประเภท และบางส่วนไม่ได้รับการปรับปรุง ให้เหมาะสมกับอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ข้อมูลบางประเภทเป็นข้อมูลภาษาต่างประเทศ หรือเป็นภาษาเทคนิคซึ่งยากแก่การเข้าใจ ทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลนั้นได้ ในหลายกรณีบางหน่วยงานมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก แต่การกระจายข้อมูลอยู่ในระดับต่ำ ส่วนใหญ่ข้อมูลจะมีไว้เฉพาะสำนักงานซึ่งบางครั้งยากแก่ผู้ประกอบการจะทราบว่า มีข้อมูลใดอยู่บ้าง รวมทั้งระบบการจัดเก็บทำให้ลำบากต่อการค้นหา และรวบรวมข้อมูล และขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการบริการ

ปัญหาสำคัญประการสุดท้ายคือ การขาดการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานที่ให้บริการ ทำให้อุตสาหกรรมที่ต้องการเข้ารับบริการ ไม่ทราบถึงแหล่งที่จะให้บริการข้อมูลต่างๆ ในขณะเดียวกันลักษณะของการให้บริการของหน่วยงานต่างๆ ยังคงอยู่ในรูปของการขอให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นผู้มาขอใช้บริการ มากกว่าที่จะเป็นการเสนอแนะต่ออุตสาหกรรม จึงส่งผลให้ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการให้บริการข้อมูลได้อย่างเต็มที่

ปัญหาของการกระจายข้อมูลและการให้บริการข้อมูลของหน่วยงานภาคเอกชนต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค สามารถสรุปได้ดังนี้

งบประมาณจำกัด ทำให้องค์กรต่างๆ ไม่สามารถขยายขอบเขตของการให้บริการได้ รวมทั้งไม่สามารถดำเนินการวิจัยในเรื่องเฉพาะเจาะจงได้ ขาดการประสานงานกันและกัน ทำให้เกิดปัญหาของการให้บริการซ้ำซ้อน นอกจากนี้การให้บริการยังมุ่งเฉพาะจังหวัดใหญ่ๆ ซึ่งทำให้

เกิดการซ้ำซ้อนกับบริการของหน่วยงานราชการอีกด้วย ขาดการศึกษาถึงความต้องการที่แท้จริงของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ทำให้ข้อมูลที่ให้บริการมีลักษณะเป็นข้อมูลพื้นฐาน การให้บริการอยู่ในวงจำกัด เนื่องจากจำนวนหน่วยงานที่ให้บริการมีอยู่น้อย และส่วนหนึ่งจะเป็นการให้บริการเฉพาะกับสมาชิกเท่านั้น

3 ความต้องการด้านข้อมูลและบริการข้อมูลของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล การสำรวจด้วยแบบสอบถาม ในประเด็นที่เกี่ยวกับ ความต้องการด้านข้อมูล และบริการข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยทำการศึกษาวิเคราะห์ภาพรวมของอุตสาหกรรมทั่วประเทศ และการวิเคราะห์แยกตามภาคต่างๆ ซึ่งประกอบไปด้วย กรุงเทพมหานคร ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉิองเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ สำหรับประเด็นในการศึกษามีดังต่อไปนี้คือ

3.1 ปัญหาสำคัญของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

ในการศึกษาถึงปัญหาสำคัญ ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องประสบอยู่นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะเข้าใจถึงปัญหาหลักที่ผู้ประกอบการต้องเผชิญอยู่ โดยการศึกษาในส่วนนี้จะแยกพิจารณาเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

3.1.1 ปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการประสบในการดำเนินธุรกิจ

3.1.2 ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการ

3.1.1 ปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการประสบในการดำเนินธุรกิจ

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาเพื่อชี้ให้เห็นปัญหาด้านต่างๆ ที่ผู้ประกอบการมักจะประสบอยู่เสมอ ปัญหาดังกล่าวนั้น ประกอบไปด้วย ปัญหาด้านการตลาด ด้านการผลิต ด้านบุคคลและแรงงาน ด้านวัตถุดิบ ด้านกฎหมายและภาษีอากร ปัญหาเทคโนโลยี ปัญหาข้อมูลข่าวสาร ด้านเงินทุน ภาระเบียดเบียนของราชการ

ตารางที่ 3.1 แสดงให้เห็นถึงปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประสบในการดำเนินธุรกิจ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่สัมภาษณ์ทั่วประเทศ พบว่าปัญหาสำคัญที่ประสบเรียงตามลำดับมากไปย้งน้อยสรุปได้ดังนี้คือ

1. ปัญหาด้านการตลาด (20%)
2. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (17%)
3. ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร (14.9%)
4. ปัญหาด้านเงินทุน (11.6%)
5. ปัญหาด้านงานบุคคลและแรงงาน (9.3%)

6. ปัญหาด้านกฎระเบียบของราชการ (8.6%)
7. ปัญหาด้านการผลิต (6.4%)
8. ปัญหาด้านเทคโนโลยี (3.7%)
9. ปัญหาด้านข้อมูลข่าวสาร (2.4%)

เมื่อแยกวิเคราะห์ตามภาคแล้ว ปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประสบเรียงตามลำดับสูงมามาก 5 อันดับแรก สรุปได้ดังนี้คือ

- กทม.
1. ปัญหาด้านการตลาด (18.6%)
 2. ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร (16.1%)
 3. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (14.6%)
 4. ปัญหาด้านงานบุคคลและแรงงาน (10.6%)
 5. ปัญหาด้านกฎระเบียบของราชการ (10.6%)

- ภาคกลาง
1. ปัญหาด้านการตลาด (22%)
 2. ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร (19.1%)
 3. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (12.7%)
 4. ปัญหาด้านกฎระเบียบราชการ (9%)
 5. ปัญหาด้านงานบุคคลและแรงงาน (8.5%)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

1. ปัญหาด้านการตลาด (18.6%)
2. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (18%)
3. ปัญหาด้านเงินทุน (17.2%)
4. ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร (13.7%)
5. ปัญหาด้านงานบุคคลและแรงงาน (9.6%)

ภาคเหนือ

1. ปัญหาด้านการตลาด (24%)
2. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (19.3%)
3. ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร (15.4%)
4. ปัญหาด้านเงินทุน (10.7%)
5. ปัญหาด้านกฎระเบียบของราชการ (9.8%)

- ภาคใต้
1. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (18.8%)
 2. ปัญหาด้านการตลาด (16%)
 3. ปัญหาด้านเงินทุน (12.9%)
 4. ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร (11.1%)
 5. ปัญหาด้านบุคคลและแรงงาน (10.6%)

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ไม่ว่าจะอยู่ในภาคใดของประเทศก็ตาม มักจะมีปัญหาในการดำเนินธุรกิจใกล้เคียงกัน ซึ่งส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยปัญหาด้านการตลาด ด้านวัตถุดิบ ด้านกฎหมาย และภาษีอากร ด้านเงินทุน ด้านบุคลากร และแรงงาน

3.1.2 ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการ

ในส่วนนี้มุ่งเน้นเพื่อศึกษาถึงปัญหาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ประสบในเรื่องของการจัดการและบริหารงาน ซึ่งโดยทั่วไปหากระบบการบริการไม่มีประสิทธิภาพแล้ว จะส่งผลกระทบถึงการดำเนินงานของธุรกิจในแง่ของผลตอบแทน และการเจริญเติบโตของธุรกิจในระยะยาว วัตถุประสงค์สำคัญของส่วนนี้คือ การชี้ให้เห็นถึงปัญหาทางด้านการจัดการของกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอุตสาหกรรม สามารถที่จะทำการปรับปรุงระบบและแนวทางการจัดการต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ โดยผ่านเครื่องมือของวิธีการด้านต่างๆ อาทิเช่น การฝึกอบรม สัมมนา หรือผ่านเอกสารตำราต่างๆ ประเด็นที่สำคัญคือว่า เมื่อเข้าใจถึงปัญหาที่แท้จริงแล้ว บริการด้านต่างๆ สามารถที่จะใช้ได้อย่างตรงจุด และเฉาะเจาะจงตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายได้ดีขึ้น

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศพบว่า ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการจะประกอบไปด้วย การจัดการด้านการตลาด การจัดการด้านบัญชี การจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต และการจัดการด้านงานบุคคล ซึ่งเมื่อพิจารณาตามลำดับความสำคัญของปัญหา สามารถสรุปได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ ส่วนใหญ่ (24.3%) มีปัญหาการจัดการด้านการตลาดมากที่สุด รองลงมาเป็นปัญหาด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต การจัดการด้านงานบุคคล และการจัดการด้านบัญชี (16.2%, 13.8%, 11.6% และ 9.1% ตามลำดับ)

จากข้อมูลตารางที่ 3.2 สามารถพิจารณาถึงปัญหาด้านการจัดการของผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมในแต่ละภาค ได้ดังนี้

ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (29.3%) มีปัญหาการจัดการ
ด้านการตลาดมากที่สุด และมีปัญหาการจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต และ
การจัดการด้านงานบุคคล รองลงมาในอัตราเดียวกัน (12.1%) ในขณะที่ปัญหาของการจัดการ
ด้านบัญชี มีผลต่อการบริหารธุรกิจน้อยที่สุด (8.1%)

ในภาคกลาง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (18.2%) มีปัญหากับการจัดการ ด้าน
การตลาดมากที่สุด รองลงมาเป็นปัญหาการจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต การ
จัดการด้านงานบุคคล และการจัดการด้านบัญชี (9.3%, 8.9%, 8.1% และ 5.3% ตามลำดับ)

ในภาคอีสาน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีปัญหาการจัดการด้านการตลาด และการจัดการ
ด้านการเงิน ในระดับที่ใกล้เคียง (21.4% และ 20.7% ตามลำดับ) รองลงมาเป็นปัญหาการจัดการ
ด้านการผลิต การจัดการด้านบัญชี และการจัดการด้านงานบุคคล (13.6%, 12.9% และ
7.9% ตามลำดับ)

ในภาคเหนือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (29.7%) มีปัญหาการจัดการด้านการ
ตลาดมากที่สุด รองลงมาเป็นปัญหาการจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต การจ
จัดการด้านงานบุคคล และการจัดการด้านบัญชี (19.3%, 17.3% 14.0% และ 11.1% ตามลำดับ)

ในภาคใต้ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (24.5%) มีปัญหาการจัดการด้านการ
ตลาดมากที่สุด รองลงมาเป็นปัญหาการจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต การจ
จัดการด้านงานบุคคล และการจัดการด้านบัญชี (19.3%, 16.6%, 15.1% และ 9.4% ตามลำดับ)

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่า ปัญหาการจัดการด้านการตลาด เป็นปัญหาสำคัญที่สุดของ
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทุกภาค ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในปัจจุบันภาวะการแข่งขันทางการ
ตลาดของธุรกิจเกือบทุกประเภทมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น ซึ่งมีผลทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จะต้องตื่นตัว และติดตามความเคลื่อนไหวทางการตลาด ตลอดจนวางแผนเพื่อสร้างความ
สำเร็จให้กับกิจการ การจัดการด้านการตลาดจึงกลายเป็นส่วนที่ผู้ประกอบการให้ความสนใจ
และเห็นเป็นเรื่องสำคัญมากที่สุด

3.2 ความต้องการทางด้านข้อมูล

การศึกษาถึงความต้องการข้อมูลในด้านต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในครั้งนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อจะทราบถึงระดับความต้องการในข้อมูลประเภทต่างๆ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยจะแบ่งข้อมูลในการพิจารณาออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- 3.2.1 ข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
- 3.2.2 ข้อมูลการบริการและการจัดการ
- 3.2.3 ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต

3.2.1 ข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด

เป็นข้อมูลเกี่ยวกับภาวะทางเศรษฐกิจ และข้อมูลทางด้านการตลาด ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ในแง่ของพื้นฐานข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ และดำเนินการด้านต่างๆ ซึ่งนักธุรกิจและผู้ประกอบการจำเป็นต้องทราบ ในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึงความต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเกี่ยวกับข้อมูลเศรษฐกิจ และการตลาดโดยกำหนดให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุถึงระดับความต้องการเกี่ยวกับข้อมูลประเภทต่างๆ โดยแบ่งระดับออกเป็น 3 ระดับคือ ต้องการมาก ต้องการปานกลาง และไม่ต้องการเลย

3.2.1.1 ความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.3 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้วผู้ตอบแบบสอบถามยังมีความต้องการในข้อมูลโดยทั่วไปค่อนข้างน้อย สาเหตุสำคัญอาจสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่สามารถหาข้อมูลเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง หรือยังไม่เห็นความสำคัญของข้อมูลดังกล่าว

หากเมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- ราคาวัตถุดิบต่างๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- ราคาสินค้า
- ตลาดในประเทศของสินค้า

- แหล่งเงินทุน เงินกู้
- กฎระเบียบของทางราชการ

สำหรับความต้องการประเภทของข้อมูลที่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาตามประเภทของข้อมูลพบว่า ประเภทของข้อมูลส่วนใหญ่ที่ต้องการจะประกอบไปด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้ คือ

- สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม
- สภาวะเศรษฐกิจโดยทั่วไป
- กฎระเบียบของทางราชการ
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- ตลาดในประเทศของสินค้า
- แหล่งเงินทุน เงินกู้
- ราคาวัตถุดิบต่างๆ

3.2.1.2 ความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตารางที่ 3.4 พบว่า โดยเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร ยังมีความต้องการในข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มตัวอย่างประมาณ (28.5%) ที่แสดงความต้องการในข้อมูลดังกล่าว โดยมีระดับความต้องการที่ต่างกัน คือ 14.1% เป็นกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีก 14.4 % มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดในระดับสูง พบว่าข้อมูลหลักที่ต้องการ ได้แก่

- ราคาวัตถุดิบต่างๆ
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- ตลาดในประเทศ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางนั้น มีความต้องการในข้อมูลประเภทต่างๆ ดังนี้

- สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป

- กฎระเบียบราชการ
- สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ

3.2.1.3 ความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.5 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง ยังมีความต้องการในข้อมูลเศรษฐกิจและตลาดค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามอีกจำนวนหนึ่ง (27.8%) ที่แสดงความต้องการในข้อมูลดังกล่าว โดยที่ผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 10.8% มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีก 17.0% มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้แก่

- สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ
- ราคาวัตถุดิบต่าง ๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- ตลาดในประเทศ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง มีความต้องการในข้อมูลต่าง ๆ ได้แก่

- สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป
- สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- ราคาวัตถุดิบต่าง ๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- กฎระเบียบของราชการ
- สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ
- แหล่งเงินทุน เงินกู้

3.2.1.4 ความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.6 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความต้องการในข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (25.6%) ที่ให้ความสำคัญกับข้อมูลดังกล่าว โดยมีผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูงอยู่ประมาณ 13.4% และมีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางประมาณ 12.2%

เมื่อพิจารณาในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้แก่

- ราคาวัตถุดิบต่างๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- แหล่งเงินทุน เงินกู้
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางนั้น มีความต้องการในข้อมูลประเภทต่างๆ ดังนี้

- กฎระเบียบของราชการ
- สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป
- ตลาดในประเทศ
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- งานแสดงสินค้า นิทรรศการ
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม
- แหล่งเงินทุน เงินกู้

3.2.1.5 ความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.7 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีความต้องการในข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 42.8% ที่ให้ความสำคัญและมีความต้องการในข้อมูล

ดังกล่าว โดยที่ผู้ประกอบการประมาณ 19.6% มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีกประมาณ 23.2% มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- ราคาวัตถุดิบต่างๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- กฎระเบียบของราชการ
- แหล่งเงินทุน เงินกู้

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางนั้น มีความต้องการในข้อมูลประเภทต่างๆ ดังนี้

- ราคาสินค้าที่ผลิต
- สภาพเศรษฐกิจทั่วไป
- กฎระเบียบของราชการ
- ราคาวัตถุดิบต่างๆ
- สภาพเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- ตลาดในประเทศ
- แหล่งเงินทุน เงินกู้

3.2.1.6 ความต้องการข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.8 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้มีความต้องการในข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาดค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 38.3% ที่แสดงความต้องการในข้อมูลดังกล่าว โดยที่ 16.7% ของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีก 21.6% มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการได้แก่

- ราคาวัตถุดิบต่างๆ
- แหล่งวัตถุดิบ
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- ราคาสินค้าที่ผลิต

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางนั้น มีความต้องการในข้อมูลประเภทต่างๆ ดังนี้

- กฎระเบียบของราชการ
- สภาพเศรษฐกิจทั่วไป
- ราคาสินค้าที่ผลิต
- แหล่งเงินทุน เงินกู้
- สิทธิประโยชน์ต่างๆ
- ตลาดในประเทศ
- สภาพเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม

3.2.2 ข้อมูลการบริหารและการจัดการ

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึง ความต้องการในข้อมูลด้านการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยจะแบ่งข้อมูลออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ การบริหารการตลาด การบริหารงานบุคคล การบริหารการเงิน การจัดการบัญชี การวางแผนงาน การวางแผนภาษีอากร การจัดการสินค้าคงคลัง กฎหมายแรงงาน การเพิ่มผลผลิตและลดต้นทุนการผลิต การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล รวมทั้งการวิเคราะห์และบริหารโครงการ นอกจากนี้ ยังจะได้แบ่งระดับความต้องการข้อมูลดังกล่าวนี้ออกเป็น 3 ระดับ คือ ความต้องการมาก ต้องการปานกลาง และไม่ต้องการข้อมูลเลย

3.2.2.1 ความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.9 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ มีความต้องการในข้อมูลการบริหารและการจัดการค่อนข้างน้อย สาเหตุสำคัญอาจเนื่องมาจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมยังไม่เห็นความจำเป็นของข้อมูลดังกล่าว ทั้งนี้เพราะลักษณะธุรกิจเป็นแบบเจ้าของคนเดียวเป็นส่วนใหญ่ และการบริหารงานที่เป็นอยู่เป็นการบริหารงานโดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นหลัก ฉะนั้น เมื่อขนาดธุรกิจยังไม่

เติบโตและโครงสร้างของกิจการยังไม่กลับซับซ้อนมากนัก
ไม่เห็นความสำคัญของข้อมูลดังกล่าว

ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจึงยัง

อย่างไรก็ตาม ยังมีกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ประมาณ 9.9% ที่ให้ความสำคัญอย่างมาก
ต่อข้อมูลการบริหารและการจัดการ โดยมีประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้แก่

- การเพิ่มผลผลิต และการลดต้นทุนการผลิต
- การบำรุงรักษาเครื่องกล
- การวางแผนภาษีอากร
- การบริหารการตลาด

นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอีกประมาณ 18.0% มี
ความต้องการในข้อมูล เพื่อการบริหารและการจัดการอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีข้อมูลที่ต้อง
การดังนี้

- การบริหารการเงิน
- การวางแผนภาษีอากร
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- กฎหมายแรงงาน
- การบริหารการตลาด

จะเห็นได้ว่า ในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการ
ในระดับมาก และปานกลาง ให้ความสำคัญกับข้อมูลในการบำรุงรักษาเครื่องจักรกล การวางแผน
ภาษีอากร และการบริหารการตลาด เช่นเดียวกับทั้งสองกลุ่ม ในขณะที่ให้ความสนใจใน
ข้อมูลเพื่อการบริหารงานบุคคล การจัดการบัญชี การวางแผนงาน การจัดการสินค้าคงคลัง
และการวิเคราะห์ และบริหารโครงการในระดับที่น้อยมาก

3.2.2.2 ความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตารางที่ 3.10 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร ให้ความสำคัญต่อข้อมูลการบริหารและการจัดการค่อนข้างน้อย
แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 22.2% ที่ให้ความสำคัญและมีความต้องการใน
ข้อมูลดังกล่าว โดยที่ผู้ประกอบการประมาณ 8.9% มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีก
13.3% มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ให้ความสนใจข้อมูลในระดับสูง พบว่า ประเภทของข้อมูลที่ให้ความสนใจ ประกอบไปด้วย

- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การบริหารการตลาด
- การวางแผนภาษีอากร
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การจัดบัญชี
- การวิเคราะห์ และบริหารโครงการ
- การบริหารงานบุคคล

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางนั้น มีความต้องการในข้อมูลประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การบริหารการตลาด
- กฎหมายแรงงาน
- การวางแผนภาษีอากร

3.2.2.3 ความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.11 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง ให้ความสำคัญในข้อมูลการบริหารและการจัดการค่อนข้างน้อย จะมีผู้ตอบแบบสอบถามส่วนหนึ่งประมาณ 20.5% ที่ให้ความสนใจกับข้อมูลดังกล่าว โดยมี 7.8% ของผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ความสนใจ และมีความต้องการข้อมูลการบริหาร และการจัดการในระดับสูง ส่วนอีก 12.7% มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาในกลุ่มผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่า ประเภทของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การวางแผนภาษีอากร
- การบริหารตลาด

- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางนั้น มีความต้องการในข้อมูลประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การวางแผนภาษีอากร
- การบริหารการตลาด
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- กฎหมายแรงงาน

3.2.2.4 ความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.12 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความต้องการในข้อมูลการบริหาร และการจัดการค่อนข้างน้อย ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่ง (22.7%) ให้ความสนใจและมีความต้องการในข้อมูลดังกล่าว โดยเป็นกลุ่มที่มีความสนใจข้อมูลในระดับสูงประมาณ 11.0% และอีก 11.7% เป็นกลุ่มที่ให้ความสนใจกับข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ความสนใจ และมีความต้องการข้อมูลในระดับสูงพบว่าประเภทของข้อมูลซึ่งต้องการ ประกอบไปด้วย

- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การวางแผนภาษีอากร
- การบริหารการตลาด

สำหรับผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง จะจัดประเภทของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- การบริหารงานบุคคล
- การบริหารตลาด
- กฎหมายแรงงาน
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล

3.2.2.5 ความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.13 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีความต้องการข้อมูลการบริหาร และการจัดการค่อนข้างน้อย แต่ยังมี ผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (36.4%) ที่ต้องการข้อมูลดังกล่าวเพื่อใช้ในการพัฒนาธุรกิจ โดยที่ผู้ประกอบการประมาณ 9.3% ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีก 27.1% มีความ ต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณา กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การวางแผนภาษีอากร
- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การบริหารตลาด

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง จะแบ่งประเภทของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- การบริหารการตลาด
- กฎหมายแรงงาน
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การจัดการสินค้าคงคลัง

3.2.2.6 ความต้องการข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.14 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคใต้มีความต้องการในข้อมูลการบริหาร และการจัดการค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกกลุ่มหนึ่ง (36.9%) ที่ให้ความสำคัญ และต้องการข้อมูลดังกล่าว โดยที่ 16.1% ของผู้ตอบแบบสอบถามที่ระบุความต้องการข้อมูลในระดับสูง และ 20.8% ที่มีความต้องการ ข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณา กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่ให้ความสำคัญในข้อมูลมาก และมีความต้องการข้อมูลดังกล่าวในระดับสูง พบว่าข้อมูลซึ่งเป็นที่ต้องการประกอบไปด้วย

- การเพิ่มผลผลิต ลดต้นทุนการผลิต
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การบริหารการตลาด
- การวางแผนงาน

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง สามารถจัดประเภทของข้อมูลซึ่งต้องการได้ดังนี้

- การวางแผนภาษีอากร
- กฎหมายแรงงาน
- การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล
- การบริหารการเงิน

3.2.3 ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึง ความต้องการในข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยจะแบ่งข้อมูลออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับซื้อสินค้าที่มีการจัดสิทธิบัตรไว้ ผลการศึกษาค้นคว้า วิจัย ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เทคนิคการผลิตใหม่ๆ การบรรจุหีบห่อ การออกแบบทางอุตสาหกรรม แคตตาล็อกของเครื่องมือ เครื่องจักร ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ เทคนิคเกี่ยวกับการวัดและควบคุม เทคนิคการประหยัดพลังงาน เทคนิคทางคอมพิวเตอร์ และการประยุกต์ใช้ เทคโนโลยีใหม่ๆ แหล่งเทคโนโลยีและการติดต่อ รวมทั้งวิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี นอกจากนี้ ยังจะได้แบ่งระดับความต้องการข้อมูลดังกล่าวนี้ออกเป็น 3 ระดับ คือ ความต้องการมาก ต้องการปานกลาง และไม่ต้องการข้อมูลเลย

3.2.3.1 ความต้องการข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.15 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ (71.1%) มีความต้องการในข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตค่อนข้างน้อย ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะลักษณะข้อมูลดังกล่าวเป็นข้อมูลทางเทคนิค วิชาการ ผู้ที่จะทำการศึกษา และเข้าใจในข้อมูลดังกล่าวต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เฉพาะด้าน จึงเป็นการยากสำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่จะทำความเข้าใจในข้อมูล เหตุผลอีกประการหนึ่ง อาจเป็นเพราะ

ลักษณะการผลิตที่ยังไม่จำเป็นต้องใช้วิทยาการทางเทคโนโลยีขั้นสูง

อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามส่วนหนึ่งประมาณ 10.9% ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดที่มีความต้องการในข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตอยู่ในระดับสูง โดยมีประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้แก่

- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร

นอกจากนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 15.2% ที่มีความต้องการในข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีประเภทของข้อมูลที่ต้องการดังนี้

- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ

3.2.3.2 ความต้องการข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตารางที่ 3.16 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร ให้ความสนใจในข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตค่อนข้างน้อย อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 26.3% ที่ให้ความสนใจและมีความต้องการในข้อมูลดังกล่าว โดยมีผู้ให้ความสนใจและต้องการข้อมูลในระดับสูงประมาณ 15.4% ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด และอีก 10.9% เป็นผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ประกอบไปด้วย

- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ
- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน

สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง สามารถจัดประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้ดังนี้

- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- การบรรจุหีบห่อ
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

3.2.3.3 ความต้องการข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.17 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง ให้ความสำคัญกับข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วน (20.9%) ที่เห็นความสำคัญ และมีความต้องการในข้อมูลดังกล่าว โดยที่ผู้ให้ความสนใจ และมีความต้องการข้อมูลในระดับสูงประมาณ 8.5% และอีก 12.4% เป็นผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ประกอบไปด้วย

- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- แคลตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง สามารถแสดงประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้ดังนี้

- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- แคลตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ

3.2.3.4 ความต้องการข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.18 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความต้องการข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการผลิตค่อนข้างน้อย แต่ก็มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 23.3% ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดที่มีความต้องการข้อมูลดังกล่าว โดยที่สามารถแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูงประมาณ 11% และมีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง 12.1%

เมื่อพิจารณา กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการผลิตในระดับสูงพบว่า ประเภทของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- เทคโนโลยีใหม่ๆ
- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการข้อมูลดังกล่าวในระดับปานกลาง สามารถระบุประเภทของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- มาตรฐานผลิตภัณฑ์ และการทดสอบ
- ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ
- แหล่งเทคโนโลยี และการติดต่อ
- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคนิคเกี่ยวกับการวัด และการควบคุม
- วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี
- ผลการศึกษา ค้นคว้า วิจัย
- เทคโนโลยีใหม่ๆ

3.2.3.5 ความต้องการข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.19 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีความต้องการข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการผลิตค่อนข้างน้อย อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างประมาณ 29.2% ที่ให้ความสำคัญ และมีความต้องการข้อมูลดังกล่าว ซึ่งสามารถแยกออกเป็นกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูงประมาณ 10.5% และอีก 18.7% เป็นกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีความสนใจ และต้องการข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการผลิตในระดับสูง พบว่าประเภทของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง สามารถจัดประเภทของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- เทคโนโลยีใหม่ๆ

3.2.3.6 ความต้องการข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.20 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ มีความต้องการข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการผลิตค่อนข้างน้อย แต่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (35.6%) ที่เห็นความจำเป็น และมีความต้องการข้อมูลดังกล่าว โดยอาจแบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง ซึ่งมีอยู่ประมาณ 13.4% และกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลางประมาณ 22.2%

เมื่อพิจารณากลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่า ประเภทของข้อมูลที่ต้องการจะประกอบไปด้วย

- เทคนิคการผลิตใหม่ๆ
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- เทคโนโลยีใหม่ๆ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง สามารถระบุประเภทของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- เทคนิคการประหยัดพลังงาน
- แหล่งเทคโนโลยี และการติดต่อ
- มาตรฐานผลิตภัณฑ์ และการทดสอบ
- เทคโนโลยีใหม่ๆ
- วิธีการถ่ายทอด และเรียนรู้เทคโนโลยี

3.3 รูปแบบของข้อมูลและบริการที่ต้องการ

การศึกษาถึงรูปแบบของข้อมูล และบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะเข้าใจถึงประเภทของข้อมูล และลักษณะการบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการที่จะได้รับ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารกิจการ หรือใช้เป็นส่วนประกอบในการตัดสินใจทางธุรกิจ ทั้งนี้เพราะการให้ความสนับสนุนข้อมูลโดยตรงตามความต้องการของผู้ประกอบการ จะทำให้ผู้ประกอบการได้นำข้อมูลนั้นๆ ไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนากิจการ ซึ่งจะส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศในที่สุด

ในส่วนนี้จะทำการศึกษา โดยพิจารณาเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

3.3.1 รูปแบบของข้อมูลที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ

3.3.2 รูปแบบของบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ

3.3.1 รูปแบบของข้อมูลที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ

จะเป็นการศึกษาถึงความต้องการในข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยที่จะแบ่งรูปแบบของข้อมูลที่จะทำการศึกษาออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ วารสารวิชาการ เฉพาะด้าน หนังสือตำรา หนังสือคู่มือ รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์ แคตตาล็อกเครื่องมือเครื่องจักร เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม

เอกสารรายชื่อผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา เอกสารข้อมูลงาน
แสดงสินค้า นิทรรศการ ทำเนียบต่างๆ วีดิโอเทป และสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ

ในการศึกษาความต้องการข้อมูลดังกล่าวนี้ จะได้แบ่งระดับความต้องการของข้อมูลออกเป็น 3 ระดับ คือ ความต้องการมาก ปานกลาง และไม่ต้องการเลย

3.3.1.1 ความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจาก ทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.21 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ มีความต้องการในข้อมูลต่างๆ ค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม มีความรู้สึกข้อมูลดังกล่าวนี้ ไม่มีความจำเป็นต่อการ
ดำเนินธุรกิจของตน แต่จะให้ประโยชน์กับการประกอบอุตสาหกรรมขนาดใหญ่มากกว่า

อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 24.6% ที่มีความต้องการในเอกสารทางวิชา
การ และข่าวสารข้อมูลตามรายละเอียดดังกล่าว โดยที่มีผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการใน
ระดับสูงอยู่ 9.2% และมีความต้องการในระดับปานกลางประมาณ 15.4% ของผู้ตอบแบบสอบถาม
ทั้งหมด

ในส่วนของผู้ที่มีความต้องการในเอกสารทางวิชาการ และข่าวสารต่างๆ ในระดับสูงนั้น
สามารถจำแนกลักษณะข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- แคตตาล็อกเครื่องมือ เครื่องจักร
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์

สำหรับผู้ที่มีความต้องการในเอกสารทางวิชาการ และข่าวสารต่างๆ ในระดับปานกลางนั้น
มีประเภทของข้อมูลที่ต้องการ ได้แก่

- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม
- แคตตาล็อกเครื่องมือ เครื่องจักร
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์
- เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม และกฎข้อบังคับ
- เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา

3.3.1.2 รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใน กรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตารางที่ 3.22 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร มีความต้องการในข้อมูลรูปแบบต่างๆ ค่อนข้างน้อย ไม่ว่าจะเป็นรายงานทางวิชาการ เอกสารข้อมูลเฉพาะด้านตลอดจนข่าวสารในวงกว้างประเภทต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างกลุ่มหนึ่ง (21.3%) ที่ให้ความสนใจข้อมูลข่าวสารประเภทดังกล่าว ซึ่งจะแบ่งเป็น ผู้ที่ให้ความสนใจ และมีความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆ ในระดับสูงประมาณ 11.7% และเป็นผู้ที่มีความต้องการในระดับปานกลาง 9.6%

เมื่อพิจารณากลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่า รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์

สำหรับผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง อาจแสดงรูปแบบของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ ภายในประเทศ
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์
- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม
- หนังสือตำรา
- เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม กฎข้อบังคับ
- เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการต่างประเทศ

3.3.1.3 รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.23 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง มีความต้องการในข้อมูลรูปแบบต่างๆ ตามรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีอีกกลุ่มหนึ่งเพียงส่วนน้อย (18.9%) ที่ให้ความสนใจ และมีความต้องการในข้อมูลดังกล่าว

เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่า รูปแบบของ

ข้อมูลที่ต้องการ ประกอบไปด้วย

- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน

ในส่วนของกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง สามารถจำแนกรูปแบบของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์
- เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา
- เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการภายในประเทศ
- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม

3.3.1.4 รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออก เฉิงเหิน

จากข้อมูลตารางที่ 3.24 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉิงเหิน มีความต้องการในข้อมูลรูปแบบต่างๆ ค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มหนึ่ง (23.4%) ที่ให้ความสนใจ และมีความต้องการในข้อมูล โดยมีผู้ที่มีความต้องการข้อมูลอยู่ในระดับสูงประมาณ 9.2% และเป็นผู้ที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง ประมาณ 14.2%

เมื่อพิจารณากลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง พบว่า รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- แคตตาล็อกเครื่องมือ เครื่องจักร
- หนังสือตำรา
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง อาจแสดงรูปแบบของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- แคตตาล็อกเครื่องมือ เครื่องจักร

- หนังสือตำรา
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม กฎข้อบังคับ
- เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา
- เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการภายในประเทศ

3.3.1.5 รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.25 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีความต้องการในข้อมูลรูปแบบต่างๆ ค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถาม 25.5% ที่ให้ความสนใจและมีความต้องการข้อมูล โดยที่ 8.1% เป็นกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลในระดับสูง และอีก 17.4% มีความต้องการข้อมูลในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาจากผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการข้อมูลระดับสูงพบว่า รูปแบบของข้อมูลซึ่งเป็นที่ต้องการ จะประกอบไปด้วย

- แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์
- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลระดับปานกลาง อาจสรุปรูปแบบของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- แคตตาล็อกเครื่องมือ เครื่องจักร
- เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม กฎข้อบังคับ
- แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์

3.3.1.6 รูปแบบของข้อมูลที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.26 พบว่าโดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ มีความต้องการข้อมูลในรูปแบบต่างๆ ดังรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (32.5%) ที่ให้ความสนใจและต้องการ

ข้อมูลดังกล่าว โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ให้ความสนใจและมีความต้องการข้อมูลในระดับสูงประมาณ 10.6% และกลุ่มที่ให้ความสนใจและต้องการข้อมูลในระดับปานกลางประมาณ 21.7%

เมื่อพิจารณาจากผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการข้อมูลมาก พบว่ารูปแบบของข้อมูลที่ต้องการประกอบไปด้วย

- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- แคตตาล็อก
- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม
- เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการข้อมูลระดับปานกลาง สามารถสรุปรูปแบบของข้อมูลที่ต้องการได้ดังนี้

- แคตตาล็อกเครื่องมือ เครื่องจักร
- วารสารวิชาการเฉพาะด้าน
- เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ
- หนังสือตำรา
- เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา
- หนังสือคู่มือ (Handbook, Manual)
- เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม

3.3.2 รูปแบบของบริการที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ

จะเป็นการศึกษาถึงความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยจะแบ่งรูปแบบของบริการที่จะทำการศึกษาออกเป็นประเภทต่างๆ ได้แก่ การให้คำปรึกษาหารือ งานแสดงสินค้า นิทรรศการ การดูงานในประเทศ การดูงานต่างประเทศ การประชุม สัมมนาทางวิชาการ การประชุมเชิงปฏิบัติการ การฝึกอบรม และการพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม

ในการศึกษาถึงความต้องการของบริการดังกล่าวนี้ จะแบ่งระดับของความต้องการออกเป็น 3 ระดับ คือ ความต้องการมาก ปานกลาง และไม่ต้องการเลย

3.3.2.1 ความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.27 พบว่าโดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ มีความต้องการในการให้บริการในรูปแบบต่างๆ ค่อนข้างน้อย ไม่ว่าจะเป็น การให้คำปรึกษาหารือ การจัดงานแสดงสินค้า นิทรรศการ การดูงานทั้งในและต่างประเทศ การประชุมสัมมนาทางวิชาการ การประชุมเชิงปฏิบัติการ การฝึกอบรม ตลอดจนการพบปะระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามส่วนหนึ่ง ประมาณ 25.6% ที่ต้องการให้มีการให้บริการในรูปแบบต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น โดยที่มีกลุ่มที่มีความต้องการอยู่ในระดับสูงประมาณ 8.8% และมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลางประมาณ 16.8%

ในส่วนของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีความต้องการในการบริการดังกล่าวอยู่ในระดับสูงนั้น อาจจำแนกรูปแบบของบริการที่ต้องการได้ดังนี้

- การให้คำปรึกษาหารือในปัญหาต่างๆ
- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การดูงานภายในประเทศ
- การฝึกอบรม

ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการในการบริการดังกล่าวในระดับปานกลาง จะต้องการการให้บริการในรูปแบบดังนี้

- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การให้คำปรึกษาหารือ
- การฝึกอบรม
- การดูงานในประเทศ
- การจัดงานแสดงสินค้า นิทรรศการ
- การประชุมเชิงปฏิบัติการ
- การประชุมสัมมนาทางวิชาการ

จะเห็นได้ว่า ความต้องการในการบริการแต่ละประเภทของผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มที่มีความต้องการระดับปานกลางนั้น อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน

3.3.2.2 รูปแบบของบริการที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใน กรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตารางที่ 3.28 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานครมีความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ตามรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (30.9%) ต้องการให้มีการบริการต่างๆ โดยที่มีบางกลุ่ม (15.4%) ต้องการให้มีการบริการสำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นอย่างมาก และอีกกลุ่มหนึ่ง (15.5%) มีความต้องการในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาจากผู้ตอบแบบสอบถามที่ต้องการให้มีการบริการดังกล่าวในระดับสูง พบว่า รูปแบบของบริการที่ต้องการประกอบไปด้วย

- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การดูงานต่างประเทศ
- การดูงานในประเทศ

สำหรับกลุ่มที่ต้องการให้มีการบริการในระดับปานกลาง สามารถแสดงรูปแบบของบริการที่ต้องการได้ดังนี้

- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การให้คำปรึกษาหารือ
- การดูงานในประเทศ
- งานแสดงสินค้า นิทรรศการ

3.3.2.3 รูปแบบของบริการที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.29 พบว่าโดยส่วนใหญ่แล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง มีความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ตามรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกส่วนหนึ่ง (20.8%) ที่ต้องการให้มีการบริการดังกล่าว โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่ต้องการให้มีการบริการเป็นอย่างมากประมาณ 9.4% และเป็นกลุ่มที่มีความต้องการในการบริการระดับปานกลาง 11.4%

เมื่อพิจารณาจากผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการในบริการระดับสูงพบว่า รูปแบบของบริการที่ต้องการ ประกอบไปด้วย

- การให้คำปรึกษาหารือ

- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การดูงานในประเทศ
- งานแสดงสินค้า นิทรรศการ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการในบริการระดับปานกลาง มีความต้องการในบริการรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- การให้คำปรึกษาหารือ
- การฝึกอบรม
- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม

3.3.2.4 รูปแบบของบริการที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.30 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความต้องการในบริการรูปแบบต่าง ๆ ตามรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (25.3%) ต้องการให้มีการบริการกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยที่ 10.9% ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด มีความต้องการในระดับสูง และอีก 14.4% มีความต้องการในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาจากผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งมีความต้องการในบริการระดับสูง พบว่ารูปแบบของการบริการที่ต้องการประกอบด้วย

- การให้คำปรึกษาหารือ
- การดูงานในต่างประเทศ
- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการในบริการระดับปานกลาง มีความต้องการในบริการรูปแบบต่าง ๆ ดังนี้

- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การดูงานในประเทศ
- งานแสดงสินค้า นิทรรศการ
- การประชุมเชิงปฏิบัติการ
- การประชุมสัมมนาทางวิชาการ
- การฝึกอบรม

- การให้คำปรึกษาหารือ
- การดูงานต่างประเทศ

3.3.2.5 รูปแบบของบริการที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.31 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ตามรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย แต่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกส่วนหนึ่ง (29.4%) มีความต้องการในบริการ โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความต้องการให้มีการบริการกับผู้ประกอบการเป็นอย่างมาก 6.4% และเป็นกลุ่มที่มีความต้องการในระดับปานกลาง ประมาณ 23.0%

เมื่อพิจารณาจากผู้ที่มีความต้องการในบริการเป็นอย่างมาก พบว่ารูปแบบของบริการที่ต้องการประกอบไปด้วย

- การให้คำปรึกษาหารือ
- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การฝึกอบรม
- การดูงานในประเทศ
- งานแสดงสินค้า นิทรรศการ
- การดูงานต่างประเทศ
- การประชุมเชิงปฏิบัติการ

สำหรับกลุ่มที่มีความต้องการในบริการระดับปานกลาง มีความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ดังนี้

- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การให้คำปรึกษาหารือ
- การฝึกอบรม

3.3.2.6 รูปแบบของบริการที่ต้องการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.32 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ มีความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ตามรายละเอียดข้างต้นค่อนข้างน้อย แต่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (33.6%) ที่ต้องการให้มีการบริการกับผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยมีกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความต้องการบริการในระดับสูงอยู่ประมาณ

10.4% และมีความต้องการในระดับปานกลาง 23.2%

เมื่อพิจารณากลุ่มที่ต้องการให้มีการบริการเป็นอย่างมาก พบว่ารูปแบบของบริการที่ต้องการประกอบไปด้วย

- การให้คำปรึกษาหารือ
- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม
- การฝึกอบรม

สำหรับกลุ่มที่ต้องการให้มีการบริการในระดับปานกลาง มีความต้องการในบริการรูปแบบต่างๆ ดังนี้

- การให้คำปรึกษาหารือ
- การฝึกอบรม
- การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม

3.4 แหล่งที่มาของข้อมูลที่มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน

การศึกษาถึงแหล่งที่มาของข้อมูลต่างๆ ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจทางธุรกิจ มีวัตถุประสงค์เพื่อจะทราบว่าข้อมูลซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ โดยส่วนใหญ่ได้มาจากแหล่งใด นอกจากนี้ ยังต้องการศึกษาถึงความพอใจในข้อมูล และปัญหาที่เกิดขึ้นจากแหล่งข้อมูลที่ใช้อยู่ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาแหล่งข้อมูลต่างๆ เหล่านั้นให้ดียิ่งขึ้น และแก้ไข้ปัญหาของการไม่ได้ใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลอื่นๆ

ในส่วนนี้ จะทำการศึกษาโดยพิจารณาเป็น 3 ส่วน คือ

- 3.4.1 แหล่งที่มาของข้อมูลซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้อยู่ในปัจจุบัน
- 3.4.2 ความพอใจในแหล่งข้อมูลที่ใช้อยู่
- 3.4.3 ปัญหาของแหล่งข้อมูลที่ใช้อยู่

3.4.1 แหล่งที่มาของข้อมูลที่มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึง แหล่งที่มาของข้อมูลต่างๆ ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการตัดสินใจทางธุรกิจ แหล่งข้อมูลต่างๆ ดังกล่าวนั้นจะประกอบไปด้วย แหล่งข้อมูลที่เป็นหน่วยงานของภาครัฐบาล ภาคเอกชน แหล่งข้อมูลจากต่างประเทศ

ตลอดจนแหล่งข้อมูลอื่นๆ ที่จะแสดงรายละเอียดตามตารางข้างล่างนี้ ซึ่งจะเป็นการศึกษาถึงแหล่งที่มาของข้อมูลที่มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภาค

จากตารางที่ 3.33 เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ พบว่าข้อมูลต่างๆ ซึ่งผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนำมาใช้ประกอบการตัดสินใจในการดำเนินกิจการส่วนใหญ่ (33.2%) ได้มาจาก พรรคพวกเพื่อนฝูง กล่าวคือ ได้มาจากการสนทนา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนการพูดคุยกันเรื่องข่าวคราวความเคลื่อนไหวต่างๆ โดยที่แหล่งที่ได้ข้อมูลในอันดับรองลงมา (16.9%) ได้มาจากการติดตามข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ได้แก่ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารอื่นๆ

เป็นที่น่าสังเกตว่า แหล่งข้อมูลซึ่งเป็นสถาบันต่างๆ ทั้งที่เป็นองค์กรในภาครัฐบาล ภาคเอกชน หรือแหล่งข้อมูลจากต่างประเทศ ถูกใช้ประโยชน์จากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้อยมาก (5.2%, 2.6% และ 3.6% ตามลำดับ)

เมื่อพิจารณาข้อมูลแบ่งตามภาค พบว่าข้อสรุปจะเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งจะแสดงเป็นรายละเอียดดังนี้

ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (30.1%) ได้ข้อมูลสำคัญๆ มาจากพรรคพวก เพื่อนฝูง แหล่งข้อมูลที่มีความสำคัญเป็นอันดับรองลงมาคือ ข่าวสารจากสื่อมวลชน (18.8%)

ในภาคกลาง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (33.9%) ได้ข้อมูลเพื่อใช้ในการตัดสินใจดำเนินธุรกิจจากพรรคพวกเพื่อนฝูง โดยมีข่าวสารจากสื่อมวลชนเป็นแหล่งข้อมูลที่มีความสำคัญเป็นอันดับรองลงมา (17.1%)

ในภาคอีสาน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (28.7%) ได้ข้อมูลจากพรรคพวกเพื่อนฝูง โดยมีข้อมูลจากข่าวสารสื่อมวลชน และการเยี่ยมชมกิจการ เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญใกล้เคียงกัน (12.4% และ 10.2% ตามลำดับ)

ในภาคเหนือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (36.9%) ได้ข้อมูลมาจากพรรคพวกเพื่อนฝูง โดยมีข่าวสารจากสื่อมวลชน เป็นแหล่งข้อมูลที่มีความสำคัญรองลงมา (18.6%)

ในภาคใต้ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (35.2%) ได้ข้อมูลจากพรรคพวกเพื่อนฝูง โดยมีข่าวสารจากสื่อมวลชน เป็นแหล่งข้อมูลที่มีความสำคัญรองลงมา (18.5%)

จากที่กล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลที่อยู่ใกล้ตัวมากที่สุด ได้แก่ พรรคพวกเพื่อนฝูง และสื่อมวลชน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เป็นข้อมูลที่เข้ามาถึงตัวผู้ประกอบการเอง โดยไม่ต้องมีการเสาะหา ค้นหา

ผลสรุปอีกประการหนึ่ง คือ แหล่งข้อมูลอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรส่วนราชการ องค์กรภาคเอกชน แหล่งข้อมูลต่างประเทศ การวิจัยตลาด และการประชุม อบรม สัมมนา เป็นแหล่งข้อมูลที่ได้รับความสนใจจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในระดับที่น้อยมาก ทั้งที่แหล่งข้อมูลดังกล่าวนี้ สามารถให้การสนับสนุนทางข้อมูลกับผู้ประกอบการได้เป็นอย่างดี และมีความถูกต้องมากกว่าข้อมูลที่ผู้ประกอบการได้รับจากพรรคพวกเพื่อนฝูง

3.4.2 ความพอใจในข้อมูลจากแหล่งข้อมูล

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึงความพอใจของข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภาค

จากข้อมูลตารางที่ 3.34 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศส่วนใหญ่ (84.9%) มีความพอใจในข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข้อมูลของตน มีเพียงส่วนน้อย (12.3%) ที่ไม่พอใจในข้อมูลที่ได้รับ

เมื่อพิจารณาโดยแบ่งตามภาคสามารถสรุปได้เช่นเดียวกันว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในแต่ละภาคส่วนใหญ่มีความพอใจในข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งข้อมูลของตน โดยมีรายละเอียดดังนี้

เขตกรุงเทพมหานคร	พอใจ	84.0%	ไม่พอใจ	10.6%
ภาคกลาง	พอใจ	90.8%	ไม่พอใจ	7.2%
ภาคอีสาน	พอใจ	78.6%	ไม่พอใจ	17.2%
ภาคเหนือ	พอใจ	86.8%	ไม่พอใจ	10.7%
ภาคใต้	พอใจ	83.8%	ไม่พอใจ	14.7%

3.4.3 ปัญหาเกี่ยวกับข้อมูลที่ได้มา

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึง ปัญหาที่มีกับข้อมูลนั้นๆ ของกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภาค

จากข้อมูลตารางที่ 3.35 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศส่วนใหญ่ (81.1%) ไม่มีปัญหาในข้อมูลที่ได้รับมาจากแหล่งข้อมูล มีเพียงส่วนน้อย (12.3%) ที่มีปัญหาในข้อมูลนั้นๆ

เมื่อพิจารณาโดยแบ่งตามภาค สามารถสรุปได้ในทำนองเดียวกันว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในแต่ละภาค ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในข้อมูลที่ได้รับมาจากแหล่งข้อมูล โดยแสดงเป็นรายละเอียดได้ดังนี้

เขตกรุงเทพมหานคร	ไม่มีปัญหา	89.2%	มีปัญหา	5.3%
ภาคกลาง	ไม่มีปัญหา	87.9%	มีปัญหา	9.6%
ภาคอีสาน	ไม่มีปัญหา	71.6%	มีปัญหา	18.6%
ภาคเหนือ	ไม่มีปัญหา	80.7%	มีปัญหา	10.8%
ภาคใต้	ไม่มีปัญหา	80.1%	มีปัญหา	13.8%

3.5 ที่มาของระบบบริการและการจัดการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึง ที่มาของแนวทางการบริหารและการจัดการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยจะพิจารณาถึงต้นกำเนิดแห่งวิธีการบริหารงานที่ผู้ประกอบการใช้อยู่ ซึ่งอาจจะมีที่มาจากหลายแหล่งด้วยกัน เช่น จากประสบการณ์ การสืบทอดกิจการ ผู้เชี่ยวชาญ หรือที่ปรึกษาทางธุรกิจ เอกสารวิชาการต่างๆ การอบรม สัมมนา การปรึกษาหารือจากบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องใกล้ชิด รวมทั้งจากงานที่เคยทำมาแต่ก่อน

การศึกษาถึงที่มาของระบบการบริหารและการจัดการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ จะพิจารณาจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภาค

จากตารางที่ 3.36 เมื่อพิจารณาโดยรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ พบว่าวิธีการบริหารและการจัดการที่ใช้อยู่ในปัจจุบันส่วนใหญ่ (49.5%) อาศัยประสบการณ์ในอดีต มิได้อาศัยความรู้เชิงวิชาการ หรือผู้บริหารมีอาชีพมาให้คำแนะนำ การบริหารงานจะเป็น

ลักษณะของการลองผิดลองถูกด้วยตนเอง กล่าวคือการตัดสินใจในการดำเนินกิจการอาศัยประสบการณ์ในการดำเนินงานที่ผ่านมาแล้วทั้งสิ้น วิธีการบริหารและการจัดการที่มีลักษณะของการสืบทอดกิจการ และประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนที่จะดำเนินกิจการในปัจจุบัน เป็นอีกสองวิธีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้กันอยู่ (14.4% และ 11.4% ตามลำดับ) ในขณะที่วิธีการบริหารซึ่งต้องอาศัยความรู้ทางวิชาการไม่ว่าจะเป็น การอบรม การสัมมนา การปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ หรือนักบริหารมืออาชีพ ตลอดจนการปรึกษาหารือหุ้นส่วน พนักงาน หรือสมาชิกในครอบครัว จะเป็นวิธีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้น้อยมาก

ในการพิจารณาข้อมูลแบ่งตามภาค พบว่าข้อสรุปจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้งสิ้น ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (46.9%) มีวิธีการบริหารและการจัดการโดยอาศัยประสบการณ์ ส่วนการบริหารโดยการสืบทอดกิจการ และประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนจะเป็นอันดับรองลงมา (13.6% และ 10.8% ตามลำดับ)

ในภาคกลาง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (50.3%) ใช้วิธีการบริหารและการจัดการโดยอาศัยประสบการณ์ ส่วนการบริหารโดยการสืบทอดกิจการและประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนจะเป็นอันดับรองลงมา (15.2% และ 10.2% ตามลำดับ)

ในภาคอีสาน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (50.8%) ใช้วิธีการบริหารและการจัดการโดยอาศัยประสบการณ์ ในขณะที่การบริหารโดยการสืบทอดกิจการและประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนจะเป็นอันดับรองลงมา (17.5% และ 10.9% ตามลำดับ)

ในภาคเหนือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (48.8%) ใช้วิธีการบริหารและการจัดการโดยอาศัยประสบการณ์ ในขณะที่การบริหารโดยการสืบทอดกิจการและการปรึกษาหารือหุ้นส่วน พนักงาน หรือสมาชิกในครอบครัวจะเป็นอันดับรองลงมา (14.5% และ 11.0% ตามลำดับ)

ในภาคใต้ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (49.4%) ใช้วิธีการบริหารและการจัดการโดยอาศัยประสบการณ์ ส่วนการบริหารโดยใช้ประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนที่จะดำเนินกิจการ และการบริหารโดยการสืบทอดกิจการจะเป็นอันดับรองลงมา (14.1% และ 10.6% ตามลำดับ)

3.6 แหล่งที่มาของเทคโนโลยีในการผลิต

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึงแหล่งที่มาของข้อมูลต่างๆ ทางเทคโนโลยีการผลิตที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้อยู่ในปัจจุบัน ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตมีที่มาจากหลายแหล่งด้วยกัน นับตั้งแต่การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักรจากหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน และรวมถึงสมาคมต่างๆ ที่ติดต่อเกี่ยวข้อง จากบรรดาเพื่อนฝูงหรือผู้ร่วมลงทุนในธุรกิจ รวมถึงแหล่งข้อมูลอื่นๆ อีกมากมาย

ในการศึกษานี้จะได้พิจารณาถึง แหล่งที่มาของข้อมูลทางเทคโนโลยีในการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภาค

จากตารางที่ 3.37 เมื่อพิจารณาโดยรวมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ พบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (34.2%) ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิตโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีผู้ประกอบการเพียงบางส่วนที่อาศัยข้อมูลจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักร เครื่องมือ หรือได้ข้อมูลมาจากบรรดาเพื่อนฝูงในวงการ หรือได้ประสบการณ์มาจากการที่เคยทำมาก่อนเริ่มกิจการ (15.7%, 13.8% และ 10.4% ตามลำดับ) ซึ่งเป็นที่น่าสนใจเห็นว่า แหล่งข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น เป็นแหล่งข้อมูลที่อยู่ในแวดวงใกล้ชิด และเป็นข้อมูลที่ได้มาโดยไม่ต้องไปแสวงหา แต่จะเป็นลักษณะของข่าวสารข้อมูลที่เดินทางเข้ามาหาเอง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโดยส่วนใหญ่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับแหล่งข้อมูลที่จะให้ความรู้เชิงวิชาการกับผู้ประกอบการได้ มีผู้ประกอบการเพียงบางกลุ่มและเป็นส่วนน้อยมาที่ใช้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีทางการผลิตจากองค์กรภาครัฐบาล ภาคเอกชน และสมาคมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากต่างประเทศ

ในการพิจารณาข้อมูลโดยแบ่งตามภาค พบว่าสามารถสรุปได้ในทิศทางเดียวกัน ตามรายละเอียดดังนี้

ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (29.9%) ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิต โดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง รองลงมาคือได้ข้อมูลจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักรเครื่องมือ และจากการที่เคยทำมาก่อนตั้งกิจการ (17.2% และ 11.1% ตามลำดับ)

ในภาคกลาง ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (41.0%) ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิตโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีบางรายที่ได้ข้อมูลจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักร

จากงานที่เคยทำมาก่อนตั้งกิจการ และจากพรรคพวกเพื่อนฝูงในวงการ (14.8%, 10.5% และ 3.2% ตามลำดับ)

ในภาคอีสาน ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (37.8%) ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิตโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีบางรายที่ได้ข้อมูลจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักร และพรรคพวกเพื่อนฝูงในวงการ (15.0% และ 14.8% ตามลำดับ)

ในภาคเหนือ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (33.4%) ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิตโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีบางรายที่ได้ข้อมูลจากพรรคพวกเพื่อนฝูงในวงการ และผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักร (18.9% และ 16.6% ตามลำดับ)

ในภาคใต้ ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ (28.4%) ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิตโดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีบางรายที่ได้ข้อมูลจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักร พรรคพวกเพื่อนฝูงในวงการ และจากงานที่เคยทำมาก่อนตั้งกิจการ (15.5%, 13.9% และ 11.5% ตามลำดับ)

3.7 ความรู้จักและการใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึงความรู้จัก และการใช้บริการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่มีต่อหน่วยงานต่างๆ ที่มีการให้บริการข่าวสารข้อมูล ทั้งหน่วยงานที่เป็นภาครัฐบาลและภาคเอกชน โดยจะพิจารณาในแง่ต่างๆ ดังนี้

3.7.1 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล

3.7.2 การใช้บริการจากหน่วยงาน และความพอใจในการบริการ

3.7.3 สาเหตุที่กิจการไม่รับบริการจากหน่วยงานต่างๆ

3.7.1 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล

3.7.1.1 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.38 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ รู้จักในองค์กรภาครัฐบาล และภาคเอกชน ที่มีการให้บริการในด้าน

ต่าง ๆ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (36.9%) ที่รู้จักหน่วยงานเหล่านี้

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะหน่วยงานดังกล่าวนี้ ยังไม่มีการแนะนำตนเองออกสู่สาธารณชนมากนัก ลักษณะการดำเนินงานยังอยู่ในกลุ่มที่ค่อนข้างจำกัด จึงไม่เป็นที่สนใจของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโดยส่วนใหญ่ นอกจากนี้ ศูนย์กลางขององค์การแต่ละแห่งส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร มีเพียงไม่กี่หน่วยงานที่มีสาขากระจายอยู่ตามจังหวัดต่างๆ ทำให้องค์กรเหล่านี้ไม่เป็นที่รู้จักต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเท่าที่ควร

หน่วยงานที่เป็นที่รู้จักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นอย่างดี ได้แก่ อุตสาหกรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด ทอการค้าจังหวัด ซึ่งล้วนแต่เป็นหน่วยงานที่มีสาขากระจายอยู่ทั่วทุกจังหวัดในประเทศ จึงทำให้เกิดความรู้จัก ใกล้ชิด และเกิดการประสานงานร่วมกันได้ระหว่างองค์กรที่ให้บริการ และผู้ประกอบการอุตสาหกรรม

3.7.1.2 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตารางที่ 3.39 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร มีความรู้จักในหน่วยงานภาครัฐบาลและเอกชนที่มีการให้บริการด้านต่าง ๆ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้ประกอบการอีกเกือบครึ่งหนึ่ง (45.1%) ที่รู้จักหน่วยงานเหล่านี้

หน่วยงานที่เป็นที่รู้จักกันดีของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย อุตสาหกรรมจังหวัด กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม พาณิชยจังหวัด กรมพาณิชยสัมพันธ์ ทอการค้าจังหวัด บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม

หน่วยงานซึ่งยังไม่เป็นที่คุ้นเคยของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร ได้แก่ มูลนิธิเพื่อการศึกษาวิชาการจัดการฯ กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม สำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย กรมวิทยาศาสตร์การบริการ สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ศูนย์บริการส่งออก สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน

3.7.1.3 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการ
การอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.40 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคกลาง มีความรู้จักในหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชนที่ให้บริการด้านต่างๆ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างน้อย แต่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (36.3%) ที่รู้จักในหน่วยงานดังกล่าว

หน่วยงาน ซึ่งเป็นที่รู้จักคุ้นเคยของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง ได้แก่ อุตสาหกรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด และหอการค้าจังหวัด ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆ เป็นหน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ ไม่รู้จักและไม่เคยใช้บริการ

3.7.1.4 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการ
การอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.41 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีความรู้จักในหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชนที่ให้บริการด้านต่างๆ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างน้อย แต่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (31.5%) ที่รู้จักในหน่วยงานดังกล่าวนี้

หน่วยงานซึ่งเป็นที่รู้จักของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ อุตสาหกรรมจังหวัด พาณิชยจังหวัด และ หอการค้าจังหวัด ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆ เป็นหน่วยงานที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่รู้จักและไม่เคยใช้บริการ

3.7.1.5 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการ
การอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.42 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมในภาคเหนือ มีความรู้จักในหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชนที่ให้บริการด้านต่างๆ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างน้อย แต่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามอีกจำนวนหนึ่ง (37.9%) ที่รู้จักในหน่วยงานดังกล่าว

หน่วยงานซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีของผู้ประกอบการในภาคเหนือ ได้แก่ อุตสาหกรรมจังหวัด

พาณิชย์จังหวัด ทอการค้าจังหวัด และ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆ เป็นหน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จัก และไม่เคยใช้บริการ

3.7.1.6 ความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.43 พบว่าโดยเฉลี่ยแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ มีความรู้จักในหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ที่ให้บริการด้านต่างๆ กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมค่อนข้างน้อย มีผู้ตอบแบบสอบถามประมาณ 40.2% ที่รู้จักในหน่วยงานดังกล่าว

หน่วยงานซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ ได้แก่ อุตสาหกรรมจังหวัด พาณิชย์จังหวัด ทอการค้าจังหวัดและกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆ เป็นหน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จัก และไม่เคยใช้บริการ

3.7.2 การใช้บริการจากหน่วยงานและความพอใจในบริการ

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึง การใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศซึ่งมีความรู้จักในหน่วยงาน โดยพิจารณาในแง่ที่ว่าเคยใช้บริการจากหน่วยงานดังกล่าวหรือไม่

อนึ่ง ข้อมูลที่นำมาประกอบการพิจารณาในหัวข้อนี้ จะใช้เฉพาะคำตอบจากผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งรู้จักหน่วยงานต่างๆ เท่านั้น ทั้งนี้เพราะจากการสอบถาม พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งไม่รู้จักหน่วยงาน จะเป็นผู้ที่ไม่เคยใช้บริการในหน่วยงานนั้นๆ

3.7.2.1 การใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมทั่วประเทศ

จากข้อมูลตารางที่ 3.44 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งรู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วในข้อ 7.1 โดยส่วนใหญ่ (72.8%) ไม่เคยใช้บริการของหน่วยงานเหล่านั้น มีเพียงบางส่วน (24.2%) ที่เคยใช้บริการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า กว่าครึ่งหนึ่งของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่รู้จักในหน่วยงานนั้นๆ ไม่

เคยใช้บริการจากหน่วยงาน ซึ่งเป็นที่น่าพิจารณาอย่างยิ่งว่า ผู้ประกอบการไม่ได้สนใจที่จะใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ ยกเว้นการใช้บริการจากอุตสาหกรรมจังหวัดและพาณิชย์จังหวัด

อย่างไรก็ตาม มีหน่วยงานที่ให้บริการต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอยู่ 2 หน่วยงาน ที่เป็นที่รู้จักกันดีในกลุ่มผู้ประกอบการ และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ใช้บริการกันอยู่อย่างแพร่หลาย คือ อุตสาหกรรมจังหวัด และพาณิชย์จังหวัด เหตุผลประการหนึ่งดังที่ได้กล่าวไปแล้ว คือ ทั้งสองหน่วยงานนี้มีสาขากระจายอยู่ในจังหวัดต่างๆ ทำให้ง่ายต่อการติดต่อประสานงาน นอกจากนี้ บริการที่หน่วยงานทั้งสองแห่งนี้ให้กับผู้ประกอบการ ยังเป็นบริการที่ยังประโยชน์โดยตรงให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอีกด้วย

อนึ่ง ในส่วนของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเคยใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ นั้น พบว่าส่วนใหญ่ (86.1%) พอใจในการให้บริการ มีเพียงบางรายซึ่งเป็นส่วนน้อย (8.2%) ที่ไม่พอใจกับการบริการ ซึ่งอาจจะเป็นจุดบกพร่องเพียงเล็กน้อยที่เกิดขึ้นในการให้บริการ

จะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีโอกาสใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ นี้ ส่วนมากจะพอใจในบริการ ซึ่งทำให้สรุปได้ว่าหน่วยงานต่างๆ ให้บริการที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินกิจการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยังไม่ได้เข้ามาลองใช้บริการ ทำให้ไม่ทราบว่าหน่วยงานนั้นๆ มีหน้าที่ และการให้บริการประเภทใดบ้าง ดังนั้น หน่วยงานและองค์กรต่างๆ เหล่านี้จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะทำการประชาสัมพันธ์อย่างจริงจัง และแนะนำตัวเองให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้รู้จัก และกระตุ้นให้เกิดการใช้บริการจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งจะส่งผลให้การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3.7.2.2 การใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ ข่าวสาร ข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร

จากข้อมูลตาราง 3.45 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในกรุงเทพมหานคร เฉพาะในกลุ่มที่รู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการกับผู้ประกอบการ โดยส่วนใหญ่ (74.4%) ไม่ได้ใช้บริการจากหน่วยงานเหล่านั้น มีเพียง 23.2% ที่เคยใช้บริการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า หน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมมีการใช้บริการมากที่สุด มีเพียง 2 หน่วยงาน คือ อุตสาหกรรมจังหวัดและพาณิชย์จังหวัด ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆ โดยเฉพาะหน่วยงานซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม กลับไม่มีการให้บริการ เช่น กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กรมพาณิชย์สัมพันธ์ หอการค้าจังหวัด บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรม และ

สำนักงานมาตรฐานอุตสาหกรรม

เมื่อศึกษาถึงสาเหตุของการไม่ใช้บริการ (จากตารางที่ 50) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (65.3%) ไม่สามารถให้คำตอบที่ชัดเจนถึงเหตุผลของการไม่ใช้บริการได้ ในขณะที่มีบางกลุ่ม (29.6%) ไม่มีความต้องการในการบริการจากหน่วยงานเหล่านั้น

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเฉพาะในกลุ่มที่เคยใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ พบว่าส่วนใหญ่ (83.8%) พอใจกับบริการที่ได้รับ จะมีบางกลุ่มที่มีความไม่พอใจในบริการบ้าง แต่ก็เป็นส่วนน้อย หรือประมาณ 12.2%

3.7.2.3 การใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ ข่าวสาร ข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

จากข้อมูลตารางที่ 3.46 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลางเฉพาะในกลุ่มที่รู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการกับผู้ประกอบการ โดยส่วนใหญ่ (71.4%) ไม่เคยใช้บริการจากหน่วยงานเหล่านั้น มีเพียง 24.9% ที่เคยใช้บริการ

หน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้บริการมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมจังหวัด และพาณิชย์จังหวัด ในขณะที่ไม่ได้ใช้บริการจาก หอการค้าจังหวัดมากนัก แม้ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รู้จักคุ้นเคยของผู้ประกอบการในภาคกลาง เมื่อศึกษาถึงสาเหตุของการไม่ใช้บริการ (จากตารางที่ 50) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเกือบครึ่งหนึ่ง (49.7%) ไม่มีความต้องการในบริการของหน่วยงานเหล่านั้น ในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่ง (39.7%) ไม่แน่ใจถึงเหตุผลของการไม่ใช้บริการ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเฉพาะในกลุ่มที่เคยใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ พบว่าส่วนใหญ่ (86.2%) พอใจกับบริการที่ได้รับ มีเพียงส่วนน้อย (7.3%) ที่ไม่พอใจในบริการ

3.7.2.4 การใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ ข่าวสารข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.47 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เฉพาะในกลุ่มที่รู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการกับผู้ประกอบการ โดยส่วนใหญ่ (68.5%) ไม่ได้ใช้บริการจากหน่วยงานเหล่านั้น มีเพียงบางกลุ่ม (26.7%) ที่เคยใช้บริการ

หน่วยงานที่ผู้ประกอบการในภาคตะวันออกเฉียงเหนือใช้บริการมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมจังหวัด และพาณิชย์จังหวัด แต่ไม่ได้ใช้บริการจากหอการค้าจังหวัดมากนัก แม้ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รู้จัก เมื่อศึกษาถึงสาเหตุของการไม่ใช้บริการ (จากตารางที่ 3.50) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกว่าครึ่งหนึ่ง (56.6%) ให้เหตุผลว่าไม่มีความต้องการใช้บริการ ในขณะที่บางกลุ่ม (21.2%) กล่าวว่า ไม่มีความรู้เกี่ยวกับหน่วยงานในเรื่องต่างๆ คือ ไม่ทราบว่าจะติดต่อที่ใด และไม่ทราบว่าหน่วยงานให้บริการด้านใดบ้าง นอกจากนี้ ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วน (15.1%) ที่ให้เหตุผลว่า ไม่มีเจ้าหน้าที่มาติดต่อ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเฉพาะในกลุ่มที่เคยใช้บริการพบว่า ส่วนใหญ่(87.4%) พอใจกับบริการที่ได้รับ มีเพียงส่วนน้อย (7.5%) ที่ไม่พอใจในบริการ

3.7.2.5 การใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ ชาวนาสาร ข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

จากข้อมูลตารางที่ 3.48 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือเฉพาะในกลุ่มที่รู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการกับผู้ประกอบการโดยส่วนใหญ่ (75.9%) ไม่ได้ใช้บริการจากหน่วยงานเหล่านั้น มีเพียงบางกลุ่ม (22.2%) ที่เคยใช้บริการ

หน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือใช้บริการมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมจังหวัด และ พาณิชย์จังหวัด โดยที่ไม่ได้ใช้บริการจากหอการค้าจังหวัด และ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม แม้ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รู้จัก เมื่อศึกษาถึงสาเหตุของการไม่ใช้บริการ (จากตารางที่ 3.50) พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามประมาณครึ่งหนึ่ง (52.6%) ไม่มีความต้องการในบริการในขณะที่อีกกลุ่มหนึ่ง (10.7%) ให้เหตุผลว่า ไม่มีเจ้าหน้าที่มาติดต่อ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเฉพาะในกลุ่มที่เคยใช้บริการพบว่าส่วนใหญ่ (86.4%) พอใจในบริการที่ได้รับ มีเพียงส่วนน้อย (8.0%) ที่ไม่พอใจในบริการ

3.7.2.6 การใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ ชาวนาสาร ข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

จากข้อมูลตารางที่ 3.49 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ เฉพาะในกลุ่มที่รู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการกับผู้ประกอบการโดยส่วนใหญ่ (76.3%)

ไม่ได้ใช้บริการจากหน่วยงาน มีเพียงบางกลุ่ม (21.3%) ที่เคยใช้บริการ

หน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้ใช้บริการมากที่สุด คือ อุตสาหกรรมจังหวัด และ พาณิชย์จังหวัด โดยที่ให้บริการจากหอการค้าจังหวัดและกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมน้อยมาก แม้ว่าจะเป็นหน่วยงานที่รู้จัก เมื่อศึกษาถึงสาเหตุของการไม่ใช้บริการ (จากตารางที่ 3.50) พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (57.9%) ไม่แน่ใจในเหตุผลของการไม่ใช้บริการ ในขณะที่บางกลุ่ม (28.1%) ไม่มีความต้องการในบริการ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเฉพาะกลุ่มที่เคยใช้บริการพบว่า ส่วนใหญ่ (87.0%) พอใจในบริการที่ได้รับ มีเพียงส่วนน้อย (9.2%) ไม่พอใจในบริการ

3.7.3 สาเหตุที่กิจการไม่เคยรับบริการจากหน่วยงานต่างๆ

จากตารางที่ 3.50 จะเห็นได้ว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำนวนมากที่รู้จักในหน่วยงานที่ให้บริการ แต่ไม่ได้ใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ ในส่วนต่อไปนี้จะเป็นการศึกษาถึงสาเหตุของการไม่เคยใช้บริการจากหน่วยงานนั้นๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และจำแนกตามภาค

จากข้อมูลเบื้องต้นพบว่า สาเหตุหลักที่ทำให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศที่รู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ แต่ไม่ได้ใช้บริการจากหน่วยงานเป็นส่วนใหญ่ (44.1%) เพราะไม่มีความต้องการในบริการจากหน่วยงาน และเป็นที่น่าสนใจว่า ผู้ตอบแบบสอบถามอีกกลุ่มหนึ่ง (38.2%) ไม่สามารถให้เหตุผลที่ชัดเจนของการไม่ใช้บริการ นอกจากนี้ยังมีบางกลุ่ม (14.8%) ที่ไม่ใช้บริการเนื่องจากความไม่รู้จักในหน่วยงาน

เมื่อพิจารณาข้อมูลดังกล่าวแล้ว อาจสรุปได้ว่า ลักษณะของบริการที่หน่วยงานต่างๆ ให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมนั้น ไม่ตรงตามความต้องการของผู้ประกอบการ ลักษณะการบริการอาจเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการสามารถช่วยเหลือตนเองได้อยู่แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาหน่วยงานต่างๆ นอกจากนี้ ความไม่ชัดเจนในบริการที่ผู้ประกอบการจะได้รับยังเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ที่ทำให้ไม่เกิดการใช้บริการ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานนั้นๆ ที่จะกระตุ้นให้ผู้ประกอบการเกิดความต้องการที่จะใช้บริการ ซึ่งอาจทำได้ในแง่ของการอำนวยความสะดวกในการติดต่อประสานงาน ให้การสนับสนุนในกิจกรรมต่างๆ ที่จะส่งผลประโยชน์โดยตรงต่อการดำเนินกิจการ

3.8 สื่อมวลชนที่ใช้ประจำ

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึงพฤติกรรม ในการรับข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม เพื่อจะได้ทราบถึงแหล่งที่มาของข่าวสารรายวันที่ผู้ประกอบการ ใช้อยู่เป็นประจำ ประเภทของสื่อมวลชนที่จะพิจารณาประกอบด้วย สิ่งพิมพ์ วิทยู และ โทรทัศน์ ซึ่งจะศึกษาโดยแบ่งออกเป็นส่วนต่างๆ ดังนี้

3.8.1 หนังสือพิมพ์ที่อ่านเป็นประจำ

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึงประเภทและชนิดของหนังสือพิมพ์ ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม อ่านเป็นประจำ ในการพิจารณาจะได้แบ่งหนังสือพิมพ์ออกเป็น 2 ประเภทคือหนังสือพิมพ์รายวัน และหนังสือพิมพ์ธุรกิจ และยังจะพิจารณาของระดับความนิยมของหนังสือพิมพ์แต่ละชนิด โดยจัด เป็น 3 อันดับ

จากข้อมูลเบื้องต้น (ตารางที่ 3.51 และตารางที่ 3.52) สามารถจัดอันดับของหนังสือพิมพ์ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศศึนิยมอ่านได้ตามลำดับคือ หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (41.6%) หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ (20.4%) หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ (8.0%) หนังสือพิมพ์ ประชาชาติธุรกิจ (6.8%) หนังสือพิมพ์มติชน (6.5%)

เมื่อพิจารณาความนิยมของการอ่านหนังสือพิมพ์ของผู้ประกอบการในแต่ละภาค สามารถจัด หนังสือพิมพ์ที่นิยมอ่านได้ดังนี้ (เรียงลำดับจากความนิยมมากที่สุด)

กรุงเทพมหานคร	:	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ประชาชาติธุรกิจ	ฐานเศรษฐกิจ
ภาคกลาง	:	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ประชาชาติธุรกิจ	ฐานเศรษฐกิจ
ภาคอีสาน	:	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ฐานเศรษฐกิจ	ประชาชาติธุรกิจและมติชน
ภาคเหนือ	:	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	มติชน	ฐานเศรษฐกิจ
ภาคใต้	:	ไทยรัฐ	เดลินิวส์	ฐานเศรษฐกิจ	มติชน

3.8.2 เวลาที่ฟังวิทยุเป็นประจำ

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึง เวลาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมฟังวิทยุเป็นประจำ ในการพิจารณาจะแบ่งเวลาออกเป็น 5 ช่วง ได้แก่ 04.00-08.00 น. 08.00-12.00 น. 12.00-16.00 น. 16.00 - 20.00 น. และ 20.00-24.00 น. (ตารางที่ 3.53)

จากข้อมูลเบื้องต้น สามารถจัดอันดับของช่วงเวลาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศฟังวิทยุเป็นประจำ ได้ดังนี้คือ

1. 04.00-08.00 น. (35.5%)
2. 16.00-20.00 น. (18.0%)
3. 12.00-16.00 น. (16.9%)
4. 08.00-12.00 น. (15.1%)
5. 20.00-24.00 น. (14.5%)

ซึ่งเมื่อพิจารณาในแต่ละภาคก็จะพบว่าผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในทุกภาค นิยมฟังวิทยุในช่วงเช้ามากที่สุดคือ ระหว่างเวลา 04.00-08.00 น.

3.8.3 เวลาที่ดูโทรทัศน์เป็นประจำ

ในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาถึงเวลาที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมดูโทรทัศน์เป็นประจำ โดยจะพิจารณาในขอบเขตต่างๆ ได้แก่ ช่วงเวลาที่ดูโทรทัศน์เป็นประจำในวันธรรมดา และวันหยุดราชการ รวมถึงสถานีโทรทัศน์ที่ดูเป็นประจำ

จากข้อมูลเบื้องต้น (ตารางที่ 3.54-3.55) สามารถจัดอันดับของช่วงเวลาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศดูโทรทัศน์เป็นประจำในวันธรรมดา ได้ดังนี้

1. 19.30-21.00 น. (65.1%)
2. 21.00-22.00 น. (21.4%)
3. 22.00-24.00 น. (10.4%)
4. 16.00-19.30 น. (3.1%)

นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาช่วงเวลาการดูโทรทัศน์เป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในแต่ละภาคก็พบว่าลำดับความนิยมในแต่ละภาคยังเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

อนึ่ง เมื่อพิจารณาถึงช่วงเวลาการดูโทรทัศน์ในวันหยุดราชการพบว่า ช่วงเวลาที่เพิ่มขึ้น (ระหว่าง 08.00-16.00 น.) ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงของลำดับความนิยมในช่วงเวลา กล่าวคือ รูปแบบของเวลาในการดูโทรทัศน์ (TV. Viewing Pattern) ยังคงเป็นเช่นเดียว

ในการศึกษาถึงสถานีโทรทัศน์ ที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศดูเป็นประจำ สามารถเรียงลำดับความนิยมของสถานีโทรทัศน์ (ตารางที่ 3.56) ได้คือ ช่อง 7 (36.9%) ช่อง 9 (20.1%) ช่อง 3 (11.1%) ช่อง 5 (7.5%)

เมื่อพิจารณาในแต่ละภาค สามารถจัดลำดับความนิยมของสถานีโทรทัศน์ ได้ดังนี้

กรุงเทพมหานคร	: ช่อง 9, ช่อง 7, ช่อง 3, ช่อง 5 และช่อง 11
ภาคกลาง	: ช่อง 9, ช่อง 7, ช่อง 3, ช่อง 5 และช่อง 11
ภาคอีสาน	: ช่อง 7, ช่อง 9, ช่อง 3, ช่อง 5 และช่อง 11
ภาคเหนือ	: ช่อง 7, ช่อง 9, ช่อง 3, ช่อง 5 และช่อง 11
ภาคใต้	: ช่อง 7, ช่อง 5, ช่อง 11, ช่อง 9 และช่อง 3

3.9 สรุปผลการวิเคราะห์

- ในส่วนของปัญหาสำคัญของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ซึ่งแบ่งออกเป็นประเด็นใหญ่ ๆ 2 ประเด็น คือ ปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการประสบในการดำเนินธุรกิจ และปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการ สรุปได้ว่า ปัญหาสำคัญที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมประสบในการดำเนินธุรกิจ คือ

- ปัญหาด้านการตลาด
- ปัญหาด้านวัตถุดิบ
- ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร
- ปัญหาด้านแหล่งเงินทุน
- ปัญหาด้านบุคลากรและแรงงาน

ปัญหาเหล่านี้จะเป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ประสบอยู่ ไม่ว่าอุตสาหกรรมนั้นจะอยู่ในภาคใดของประเทศก็ตาม ส่วนปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการจัดการตลาดมากที่สุด ตามมาด้วยปัญหาการจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการผลิต และการจัดการด้านงานบุคคล

- สำหรับประเด็นที่เกี่ยวกับความต้องการด้านข้อมูล ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลด้านเศรษฐกิจ และการตลาด ข้อมูลการบริหารและการจัดการ ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตนั้น ผู้ประกอบ

การอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ยังไม่เห็นถึงความสำคัญของข้อมูลเหล่านี้เท่าใดนัก ซึ่งจากคำตอบในแบบสอบถามส่วนใหญ่เกินกว่าครึ่งของผู้ตอบ มีความต้องการในข้อมูลเหล่านี้ค่อนข้างน้อย แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ประกอบการที่เห็นความสำคัญและต้องการข้อมูลเหล่านี้ จะมีความต้องการข้อมูลประเภทต่อไปนี้ คือ

ข้อมูลด้านเศรษฐกิจและการตลาด ประกอบไปด้วยข้อมูลเกี่ยวกับราคาวัตถุดิบต่างๆ แหล่งวัตถุดิบ สิทธิประโยชน์ต่างๆ ราคาสินค้า ตลาดในประเทศของสินค้า แหล่งเงินทุนเงินกู้ และกฎระเบียบของทางราชการ

ข้อมูลการบริหารและการจัดการ ประกอบไปด้วยข้อมูลเกี่ยวกับการเพิ่มผลผลิตและการลดต้นทุนการผลิต การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล การวางแผน ภาษีอากร การบริหารการตลาด

ข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิต ข้อมูลที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ ประกอบไปด้วยเทคนิคการผลิตใหม่ๆ เทคโนโลยีใหม่ๆ เทคนิคการประหยัดพลังงาน เค็ดตาล็อกเครื่องมือเครื่องจักร ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

- ในส่วนของรูปแบบของข้อมูลและบริการที่ต้องการนั้น มีลักษณะที่สอดคล้องกับความต้องการด้านข้อมูลต่างๆ คือ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เมื่อไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของข้อมูล จึงไม่เห็นความสำคัญของรูปแบบของข้อมูลและบริการ อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้ที่มีความต้องการนั้น สรุปได้ว่ารูปแบบของข้อมูลที่ต้องการ คือ แคตตาล็อกเครื่องมือเครื่องจักร วารสารวิชาการเฉพาะด้าน แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์ เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม กฎข้อบังคับ หนังสือตำรา สำหรับรูปแบบของบริการประกอบไปด้วย การให้คำปรึกษาหารือในปัญหาต่างๆ การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม การดูงานภายในประเทศ การฝึกอบรม การดูงานต่างประเทศ งานแสดงสินค้านิทรรศการ

สำหรับแหล่งข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสามารถแยกได้เป็น 2 แหล่งใหญ่ๆ คือ แหล่งข้อมูลภายนอก และแหล่งข้อมูลภายในธุรกิจ โดยรายละเอียดของแหล่งข้อมูลมีดังต่อไปนี้คือ

แหล่งข้อมูลภายนอก

แหล่งข้อมูลลักษณะ Personal Sources

- ผู้เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ผู้ผลิตหรือผู้ขายเครื่องจักร เครื่องมือ บริษัทแม่ ลูกค้า Subcontractor
- ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ พรรคพวก เพื่อนฝูง ในวงการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานราชการ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเอกชน ผู้เชี่ยวชาญ ที่ปรึกษา

แหล่งข้อมูลลักษณะ Impersonal Sources

- ข้อมูลจากสื่อมวลชนแขนงต่างๆ การเข้าร่วม ประชุมอบรมสัมมนา การเยี่ยมชมกิจการ การดูงาน แหล่งข้อมูลต่างประเทศ วารสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ

แหล่งข้อมูลภายใน

แหล่งข้อมูลลักษณะ Personal Sources

- ประสบการณ์ การสืบทอดกิจการ ศึกษาค้นคว้า ด้วยตนเอง หุ่นส่วน ครอบครัวยุ นังงาน

แหล่งข้อมูลลักษณะ Impersonal Sources

- การวิจัยตลาด รายงานภายใน และข้อมูล ภายในของธุรกิจ

- ในส่วนของแหล่งที่มาของข้อมูลที่มีส่วนสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน ซึ่งในการศึกษาได้พิจารณาแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ แหล่งที่มาของข้อมูลจากผู้ประกอบการอุตสาหกรรมให้อยู่ในปัจจุบัน ความพอใจในแหล่งข้อมูลที่ใช้ และปัญหาของแหล่งข้อมูลที่ใช้ สรุปโดยรวมแล้วพบว่า แหล่งข้อมูลส่วนใหญ่จะได้อาจมาจากพรรคพวกเพื่อนฝูงในวงการ การติดตามข่าวสารจากสื่อมวลชนประเภทต่างๆ การเยี่ยมชมกิจการ และผู้ประกอบการส่วนใหญ่พอใจกับข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งที่ตนใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ และไม่มีปัญหาในข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งที่ตนใช้อยู่เป็นประจำ

- ในประเด็นที่ศึกษาถึงที่มาของระบบบริหารและการจัดการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน พบว่าส่วนใหญ่อาศัยประสบการณ์ในอดีต ตามมาด้วยการสืบทอดกิจการ และประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนที่จะดำเนินกิจการในปัจจุบัน

- สำหรับประเด็นเกี่ยวกับแหล่งที่มาของเทคโนโลยีการผลิตนั้น สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมส่วนใหญ่ได้ข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีในการผลิต โดยการศึกษาค้นคว้าด้วยตน

เอง ตามมาด้วยข้อมูลจากผู้ผลิต หรือผู้ขายเครื่องจักรเครื่องมือ ข้อมูลจากพรรคพวกเพื่อนฝูง
ในวงการ และประสบการณ์จากงานที่เคยทำมาก่อนเริ่มกิจการ

- ในส่วนของความรู้จักและการใช้บริการจากหน่วยงานต่างๆ พบว่า ผู้ประกอบการ
อุตสาหกรรมมากกว่าครึ่งหนึ่งที่ตอบแบบสอบถาม มีความรู้จักองค์การภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่มี
การให้บริการในด้านต่างๆ ค่อนข้างน้อย สำหรับหน่วยงานที่เป็นที่รู้จักของผู้ประกอบการอุตสาห-
กรรมเป็นอย่างดี ได้แก่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด หอการค้า
จังหวัด ซึ่งล้วนเป็นหน่วยงานที่มีสาขากกระจายอยู่ทั่วทุกจังหวัดในประเทศ และเป็นหน่วยงาน
ที่ผู้ประกอบการมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าติดต่อเพื่อขอรับบริการ ซึ่งจากข้อมูลการศึกษาพบว่า
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร จะรู้จักและได้ใช้บริการของหน่วยต่างๆ ใน
ระดับที่สูงกว่าอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคเป็นอย่างมาก เป็นที่น่าสังเกตว่า กว่าครึ่งหนึ่งของ
ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่รู้จักหน่วยงานต่างๆ ไม่เคยใช้บริการของหน่วยงาน อย่างไรก็ตาม
หน่วยงานที่เป็นที่รู้จักกันดีในกลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และผู้ประกอบการอุตสาหกรรมได้ใช้
บริการกันอยู่อย่างแพร่หลาย ได้แก่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และสำนักงานพาณิชย์จังหวัด
และพบว่าผู้ที่ได้เข้าใช้บริการของหน่วยงานต่างๆ จะมีความพอใจในบริการของหน่วยงาน
สำหรับสาเหตุที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมไม่เคยรับบริการจากหน่วยงานต่างๆ พบว่าส่วนใหญ่
เป็นเพราะไม่มีความต้องการ และเป็นที่น่าสนใจว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนหนึ่งซึ่งมีจำนวน
มากพอสมควรไม่สามารถให้เหตุผลที่ชัดเจนของการไม่ใช้บริการ และมีจำนวนหนึ่งที่ไม่ใช้บริการ
เนื่องจากความไม่รู้จักในหน่วยงานที่ให้บริการ

- ในส่วนของสื่อมวลชนที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใช้เป็นประจำ สรุปได้ดังนี้ คือ
สื่อหนังสือพิมพ์เรียงตามลำดับความนิยมได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ฐานเศรษฐกิจ ประชาชาติธุรกิจ
และมติชน สื่อวิทยุได้รับการฟังในช่วงเช้าสูงสุดคือระหว่าง 4.00 - 8.00 น. โดยคลื่น F.M.
ได้รับความนิยมสูงกว่า A.M. ส่วนสื่อโทรทัศน์นั้น ช่วงเวลาที่ได้รับความนิยมมากที่สุด คือ
ช่วงข่าวระหว่างเวลา 19.00 - 21.00 น. และช่องที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือ ช่อง 7 ตาม
ด้วยช่อง 9 ช่อง 3 และช่อง 5 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.1
ปัญหาสำคัญที่ประสบในการดำเนินธุรกิจ

ปัญหา	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
ด้านการตลาด	37	18.6	86	22.2	68	18.6	103	24.0	68	16.0	362	20.0		
ด้านกฎหมายและภาษีอากร	32	16.1	74	19.1	50	13.7	66	15.4	47	11.1	269	14.9		
ด้านวัตถุดิบ	29	14.6	49	12.7	66	18.0	83	19.3	80	18.8	307	17.0		
ด้านงานบุคคลและแรงงาน	21	10.6	32	8.3	35	9.6	35	8.2	45	10.6	168	9.3		
ด้านการระเบียบราชการ	21	10.6	35	9.0	28	7.7	42	9.8	29	6.8	155	8.6		
ด้านเงินทุน	14	7.0	32	8.3	63	17.2	46	10.7	55	12.9	210	11.6		
ด้านการผลิต	12	6.0	26	6.7	25	6.8	28	6.5	24	5.6	115	6.4		
ด้านเทคโนโลยี	11	5.5	6	1.6	14	3.8	12	2.8	23	5.4	66	3.7		
ด้านข้อมูลข่าวสาร	6	3.0	7	1.8	5	1.4	9	2.1	16	3.8	43	2.4		
อื่นๆ	0	0.0	4	1.0	10	2.7	3	0.7	12	2.8	29	1.6		
ไม่มีปัญหา	10	5.0	2	0.5	2	0.5	1	0.2	21	4.9	36	2.0		
ไม่ระบุ	6	3.0	34	8.8	0	0.0	1	0.2	5	1.2	46	2.5		
รวม	199	100.0	387	100.0	366	100.0	429	100.0	425	100.0	1806	100.0		

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.2
ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการจัดการ

ปัญหา	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
การจัดการด้านการตลาด	29	29.3	45	18.2	30	21.4	72	29.8	52	24.5	228	24.3		
การจัดการด้านการผลิต	12	12.1	22	8.9	19	13.6	42	17.4	35	16.5	130	13.8		
การจัดการด้านการเงิน	12	12.1	23	9.3	29	20.7	47	19.4	41	19.3	152	16.2		
การจัดการด้านงานบุคคล	12	12.1	20	8.1	11	7.9	34	14.0	32	15.1	109	11.6		
ระบบการจัดการด้านบัญชี	8	8.1	13	5.3	18	12.9	27	11.2	20	9.4	86	9.1		
อื่นๆ	0	0.0	3	1.2	4	2.9	0	0.0	3	1.4	10	1.1		
ไม่มีปัญหา	11	11.1	9	3.6	5	3.6	0	0.0	13	6.1	38	4.0		
ไม่ระบุ	15	15.2	112	45.3	24	17.1	20	8.3	16	7.5	187	19.9		
รวม	99	100.0	247	100.0	140	100.0	242	100.0	212	100.0	940	100.0		

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.3
แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
ราคาสินค้าปลีกต่างๆ	300	30.5	204	20.8	467	47.5	1	0.1	11	1.1	983	100.0
แหล่งวัตถุดิบ	272	27.8	181	18.5	511	52.3			13	1.3	977	100.0
สิทธิประโยชน์ต่างๆ	243	24.9	215	22.0	506	51.8			12	1.2	976	100.0
ราคาสินค้าทอผลัด	177	18.0	245	24.9	546	55.6			14	1.4	982	100.0
ตลาดในประเทศของสินค้า	156	16.0	214	21.9	596	60.9			12	1.2	978	100.0
แหล่งเงินทุน เงินกู้	151	15.5	212	21.7	603	61.7			11	1.1	977	100.0
กฎระเบียบทางราชการ	127	13.0	256	26.1	583	59.5			14	1.4	980	100.0
สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม	118	12.1	228	23.4	613	62.9			15	1.5	974	100.0
สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป	115	11.7	260	26.6	593	60.6			11	1.1	979	100.0
ตลาดต่างประเทศของสินค้า	91	9.3	108	11.1	766	78.4	1	0.1	11	1.1	977	100.0
การส่งออกและการนำเข้าสินค้า	90	9.2	96	9.8	777	79.4	1	0.1	15	1.5	979	100.0
การซื้อขายเทคโนโลยี	88	9.0	150	15.4	725	74.4			11	1.1	974	100.0
แนวทางการทำธุรกิจเพื่อส่งออก	86	8.8	116	11.9	761	77.8			15	1.5	978	100.0
ข้อมูลค้าต่างประเทศทัศนศึกษา	78	8.0	87	8.9	796	81.6			15	1.5	976	100.0
งานแสดงสินค้า/นิทรรศการ	58	5.9	166	17.0	743	75.9			12	1.2	979	100.0
ความต้องการร่วมลงทุน	55	5.6	96	9.8	815	83.3			12	1.2	978	100.0
ข้อมูลอื่นๆ	4	5.6	3	4.2	42	58.3	20	27.8	3	4.2	72	100.0
เฉลี่ย		13.6		17.3		66.0		7.0		1.5		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.4

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานคร

ประ เภทของ ข้อมล ู	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
ราคาวัตถุดิบต่างๆ	36	31.9	16	14.2	60	53.1			1	0.9	113	100.0
สิทธิประโยชน์ต่างๆ	34	29.8	21	18.4	58	50.9			1	0.9	114	100.0
แหล่งวัตถุดิบ	33	29.7	18	16.2	59	53.2			1	0.9	111	100.0
ตลาดในประเทศของสินค้า	25	22.3	19	17.0	67	59.8			1	0.9	112	100.0
ตลาดต่างประเทศของสินค้า	16	14.2	7	6.2	89	78.8			1	0.9	113	100.0
ข้อมูลค่าต่างประเทศมหัพภาค	14	12.4	8	7.1	90	79.6			1	0.9	113	100.0
การส่งออกและการนำเข้าสินค้า	12	10.6	9	8.0	90	79.6	1	0.9	1	0.9	113	100.0
ราคาสินค้าผลิต	11	9.6	23	20.2	79	69.3			1	0.9	114	100.0
สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม	10	9.0	23	20.7	77	69.4			1	0.9	111	100.0
แนวทางการทำธุรกิจเพื่อส่งออก	10	8.9	11	9.8	90	80.4			1	0.9	112	100.0
กฎระเบียบทางราชการ	9	8.0	24	21.2	79	69.9			1	0.9	113	100.0
แหล่งเงินทุน เงินกู้	9	8.0	17	15.0	86	76.1			1	0.9	113	100.0
การซื้อขายเทคโนโลยี	9	8.0	12	10.6	91	80.5			1	0.9	113	100.0
งานแสดงสินค้า/นิทรรศการ	8	7.0	17	14.9	88	77.2			1	0.9	114	100.0
สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป	6	5.3	26	23.0	80	70.8			1	0.9	113	100.0
ความต้องการร่วมลงทุน	5	4.4	8	7.1	99	87.6			1	0.9	113	100.0
ข้อมูลอื่นๆ	1	20.0			3	60.0			1	20.0	5	100.0
เฉลี่ย		14.1		14.4		70.4		0.9		2.0		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.5
แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคกลาง

ประ เภทของ ข้อมล ู	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
สิทธิประโยชน์ต่างๆ	52	24.4	42	19.7	116	54.5			3	1.4	213	100.0
ราคาวัตถุดิบต่างๆ	48	22.2	49	22.7	116	53.7			3	1.4	216	100.0
แหล่งวัตถุดิบ	41	19.1	45	20.9	126	58.6			3	1.4	215	100.0
ราคาสินค้าที่ผลิต	30	13.9	49	22.7	134	62.0			3	1.4	216	100.0
ตลาดในประเทศของสินค้า	26	12.1	44	20.5	141	65.6			4	1.9	215	100.0
สภาวะ เศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม	23	10.7	56	26.0	133	61.9			3	1.4	215	100.0
สภาวะ เศรษฐกิจทั่วไป	22	10.2	57	26.4	134	62.0			3	1.4	216	100.0
กฎระเบียบทางราชการ	20	9.3	45	20.9	146	67.9			4	1.9	215	100.0
แหล่งเงินทุน เงินกู้	19	8.8	42	19.5	152	70.7			2	0.9	215	100.0
การส่งออกและการนำเข้าสินค้า	18	8.4	18	8.4	176	81.9			3	1.4	215	100.0
ข้อมูลค่าต่างประเทศที่มีศักยภาพ	18	8.4	20	9.3	174	80.9			3	1.4	215	100.0
แนวทางการทำธุรกิจเพื่อส่งออก	17	7.9	20	9.3	174	81.3			3	1.4	214	100.0
การซื้อขายเทคโนโลยี	15	7.0	27	12.6	170	79.4			2	0.9	214	100.0
ตลาดต่างประเทศของสินค้า	14	6.5	24	11.1	173	80.1	1	0.5	4	1.9	216	100.0
ความต้องการร่วมลงทุน	11	5.1	17	7.9	183	85.5			3	1.4	214	100.0
งานแสดงสินค้า/นิทรรศการ	11	5.1	30	14.0	172	80.0			2	0.9	215	100.0
ข้อมูลอื่นๆ	1	5.3			10	52.6	8	42.1			19	100.0
เฉลี่ย		10.8		17.0		69.3		21.3		1.4		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.6

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	% จำนวน	
ราคาวัตถุดิบต่างๆ	65	29.8	27	12.4	124	56.9			2	0.9	218	100.0
แหล่งวัตถุดิบ	63	28.9	27	12.4	126	57.8			2	0.9	218	100.0
แหล่งเงินทุน เงินกู้	51	23.5	29	13.4	134	61.8			3	1.4	217	100.0
สิทธิประโยชน์ต่างๆ	45	20.6	32	14.7	139	63.8			2	0.9	218	100.0
ราคาสินค้าที่ผลิต	39	17.9	30	13.8	146	67.0			3	1.4	218	100.0
ตลาดในประเทศของสินค้า	37	17.0	33	15.1	146	67.0			2	0.9	218	100.0
สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม	26	12.0	29	13.4	159	73.3			3	1.4	217	100.0
กฎระเบียบทางราชการ	25	11.5	38	17.5	152	70.0			2	0.9	217	100.0
สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป	22	10.1	33	15.2	160	73.7			2	0.9	217	100.0
การซื้อขายเทคโนโลยี	20	9.4	26	12.2	167	78.4					213	100.0
การส่งออกและการนำเข้าสินค้า	18	8.3	21	9.6	177	81.2			2	0.9	218	100.0
ตลาดต่างประเทศของสินค้า	18	8.3	24	11.0	174	79.8			2	0.9	218	100.0
แนวทางการทำธุรกิจเพื่อส่งออก	18	8.3	23	10.6	175	80.3			2	0.9	218	100.0
ความต้องการร่วมลงทุน	16	7.3	18	8.3	182	83.5			2	0.9	218	100.0
ข้อมูลค่าต่างประเทศมหศกยภาพ	15	6.9	15	6.9	184	85.2			2	0.9	216	100.0
งานแสดงสินค้า/นิทรรศการ	11	5.1	32	14.7	172	79.3			2	0.9	217	100.0
ข้อมูลอื่นๆ	1	3.2	2	6.5	16	51.6	12	38.7			31	100.0
เฉลี่ย	13.4		12.2		71.2		38.7		1.0		100.0	

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.7

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคเหนือ

ประเภทของ ข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
ราคาวัตถุดิบต่างๆ	68	31.5	70	32.4	77	35.6	1	0.5	216	100.0
แหล่งวัตถุดิบ	66	30.6	52	24.1	93	43.1	5	2.3	216	100.0
สิทธิประโยชน์ต่างๆ	53	24.5	64	29.6	95	44.0	4	1.9	216	100.0
ราคาสินค้าที่ผลิต	43	19.9	82	38.0	88	40.7	3	1.4	216	100.0
กฎระเบียบทางราชการ	39	18.1	76	35.2	98	45.4	3	1.4	216	100.0
แหล่งเงินทุน เงินกู้	37	17.1	63	29.2	113	52.3	3	1.4	216	100.0
สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป	33	15.3	77	35.6	104	48.1	2	0.9	216	100.0
ตลาดในประเทศของสินค้า	29	13.4	63	29.2	122	56.5	2	0.9	216	100.0
สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม	25	11.6	65	30.1	121	56.0	5	2.3	216	100.0
ตลาดต่างประเทศของสินค้า	20	9.3	28	13.0	164	75.9	4	1.9	216	100.0
การส่งออกและการนำเข้าสินค้า	20	9.3	21	9.7	170	78.7	5	2.3	216	100.0
แนวทางการทำธุรกิจเพื่อส่งออก	18	8.3	29	13.4	164	75.9	5	2.3	216	100.0
งานแสดงสินค้า/นิทรรศการ	14	6.5	37	17.1	160	74.1	5	2.3	216	100.0
ข้อมูลค่าต่างประเทศศึกษาภาพ	13	6.0	18	8.4	179	83.3	5	2.3	215	100.0
การซื้อขายเทคโนโลยี	13	6.0	37	17.1	162	75.0	4	1.9	216	100.0
ความต้องการร่วมลงทุน	12	5.6	20	9.3	181	83.8	3	1.4	216	100.0
ข้อมูลอื่นๆ	1	100.0							1	100.0
เฉลี่ย		19.6		23.2		60.5		1.7		100.0

ที่มา : การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.8

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลเศรษฐกิจและการตลาด
ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภาคใต้

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ราคาวัตถุดิบต่างๆ	83	37.7	42	19.1	90	40.9	1	0.5	4	1.8	220	100.0
แหล่งวัตถุดิบ	69	31.8	39	18.0	107	49.3			2	0.9	217	100.0
สิทธิประโยชน์ต่างๆ	59	27.4	56	26.0	98	45.6			2	0.9	215	100.0
ราคาสินค้าที่ผลิต	54	24.8	61	28.0	99	45.4			4	1.8	218	100.0
ตลาดในประเทศของสินค้า	39	18.0	55	25.3	120	55.3			3	1.4	217	100.0
แหล่งเงินทุน เงินกู้	35	16.2	61	28.2	118	54.6			2	0.9	216	100.0
สภาวะเศรษฐกิจเฉพาะอุตสาหกรรม	34	15.8	55	25.6	123	57.2			3	1.4	215	100.0
กฎระเบียบทางราชการ	34	15.5	73	33.3	108	49.3			4	1.8	219	100.0
สภาวะเศรษฐกิจทั่วไป	32	14.7	67	30.9	115	53.0			3	1.4	217	100.0
การซื้อขายเทคโนโลยี	31	14.4	48	22.2	135	62.5			2	0.9	216	100.0
ตลาดต่างประเทศของสินค้า	23	10.7	25	11.7	166	77.6				0.0	214	100.0
แนวทางการทำธุรกิจเพื่อส่งออก	23	10.6	33	15.1	158	72.5			4	1.8	218	100.0
การส่งออกและการนำเข้าสินค้า	22	10.1	27	12.4	164	75.6			4	1.8	217	100.0
ข้อกีดกันต่างประเทศที่มีศักยภาพ	18	8.3	26	12.0	169	77.9			4	1.8	217	100.0
งานแสดงสินค้า/นิทรรศการ	14	6.5	50	23.0	151	69.6			2	0.9	217	100.0
ความต้องการร่วมลงทุน	11	5.1	33	15.2	170	78.3			3	1.4	217	100.0
ข้อมูลอื่นๆ	1	5.9	1	5.9	13	76.5			2	11.8	17	100.0
เฉลี่ย		16.7		21.6		60.3		0.5		1.3		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.9

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ	
	รวม		รวม		รวม		รวม		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
การเพิ่มผลผลิต/ลดต้นทุนการผลิต	199	20.4	183	18.7	585	59.9			10	1.0
การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล	145	14.9	207	21.2	613	62.9			10	1.0
การวางแผนภาษีอากร	135	13.8	209	21.3	627	63.9			10	1.0
การบริหารการตลาด	131	13.4	201	20.5	639	65.1			10	1.0
การวางแผนงาน	97	9.9	155	15.8	714	73.0	1	0.1	11	1.1
การบริหารการเงิน	87	7.6	333	29.2	712	62.3			10	0.9
การจัดการบัญชี	86	8.8	157	16.0	726	74.1			11	1.1
การวิเคราะห์และบริหารโครงการ	80	8.3	139	14.5	740	77.1			1	0.1
การบริหารงานบุคคล	78	8.0	164	16.7	728	74.3			10	1.0
กฎหมายแรงงาน	70	7.2	205	21.0	691	70.7			12	1.2
การจัดการสินค้าคงคลัง	55	5.6	162	16.5	751	76.7			11	1.1
ข้อมูลอื่นๆ	1	1.0	4	3.9	58	56.9	39	38.2		
เฉลี่ย		9.9		18.0		68.1		19.2		1.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.10

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
การเพิ่มผลผลิต/ลดต้นทุนการผลิต	19	16.8	22	19.5	71	62.8	1	0.9	113	100.0
การบริหารการตลาด	17	14.9	18	15.8	78	68.4	1	0.9	114	100.0
การวางแผนภาษีอากร	15	13.2	14	12.3	84	73.7	1	0.9	114	100.0
การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล	12	10.7	22	19.6	77	68.8	1	0.9	112	100.0
การจัดการบัญชี	9	8.0	11	9.7	92	81.4	1	0.9	113	100.0
การวิเคราะห์และบริหารโครงการ	8	7.1	13	11.6	89	79.5	2	1.8	112	100.0
การบริหารงานบุคคล	8	7.1	13	11.5	91	80.5	1	0.9	113	100.0
การวางแผนงาน	7	6.1	10	8.8	96	84.2	1	0.9	114	100.0
การบริหารการเงิน	6	5.3	13	11.4	94	82.5	1	0.9	114	100.0
กฎหมายแรงงาน	5	4.5	17	15.2	88	78.6	2	1.8	112	100.0
การจัดการสินค้าคงคลัง	4	3.5	12	10.6	96	85.0	1	0.9	113	100.0
ข้อมูลอื่น ๆ	1	10.0			4	40.0	5	50.0	10	100.0
เฉลี่ย		8.9		13.3		73.8		5.1		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.11

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคกลาง

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
การเพิ่มผลผลิต/ลดต้นทุนการผลิต	31	14.5	39	18.2	141	65.9			3	1.4	214	100.0
การวางแผนภาษีอากร	29	13.4	38	17.6	147	68.1			2	0.9	216	100.0
การบริหารการตลาด	21	9.7	36	16.7	157	72.7			2	0.9	216	100.0
การบริหารรักษาเครื่องจักรกล	19	8.9	34	15.9	158	73.8			3	1.4	214	100.0
การวางแผนงาน	14	6.5	23	10.7	175	81.4	1	0.5	2	0.9	215	100.0
การบริหารการเงิน	14	6.5	23	10.6	177	81.9			2	0.9	216	100.0
การวิเคราะห์และบริหารโครงการ	12	5.6	22	10.3	177	82.7			3	1.4	214	100.0
การจัดการสินค้าคงคลัง	12	5.6	25	11.6	176	81.5			3	1.4	216	100.0
การบริหารงานบุคคล	12	5.6	26	12.0	176	81.5			2	0.9	216	100.0
การจัดการบัญชี	12	5.6	25	11.6	177	81.9			2	0.9	216	100.0
กฎหมายแรงงาน	8	3.7	31	14.4	174	80.6			3	1.4	216	100.0
ข้อมูลอื่นๆ			1	2.7	14	37.8	22	59.5			37	100.0
เฉลี่ย		7.8		12.7		74.2		30.0		1.1		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.12

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเชิงเหนือ

ประ เภทของ ข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การเพิ่มผลผลิต/ลดต้นทุนการผลิต	47	21.6	23	10.6	146	67.0			2	0.9	218	100.0
การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล	35	16.1	30	13.8	149	68.7			3	1.4	217	100.0
การวางแผนภาษีอากร	27	12.4	25	11.5	163	74.8			3	1.4	218	100.0
การบริหารการตลาด	26	11.9	32	14.7	157	72.0			3	1.4	218	100.0
การบริหารการเงิน	21	9.6	25	11.5	169	77.5			3	1.4	218	100.0
การวิเคราะห์และบริหารโครงการ	20	9.2	24	11.1	170	78.3			3	1.4	217	100.0
กฎหมายแรงงาน	20	9.2	32	14.7	163	74.8			3	1.4	218	100.0
การวางแผนงาน	20	9.2	26	11.9	169	77.5			3	1.4	218	100.0
การจัดการบัญชี	19	8.7	25	11.5	171	78.4			3	1.4	218	100.0
การจัดการสินค้าคงคลัง	18	7.3	25	11.5	174	79.8			3	1.4	218	100.0
การบริหารงานบุคคล	13	6.0	34	15.6	168	77.1			3	1.4	218	100.0
ข้อมูลอื่นๆ			1	2.4	24	58.5	18	39.0			41	100.0
เฉลี่ย		11.0		11.7		73.7		39.0		1.2		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.13

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคเหนือ

ประ เภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การบริหารรักษาเครื่องจักรกล	33	15.3	65	30.1	117	54.2	1	0.5	216	100.0
การวางแผนภาษีอากร	31	14.4	73	33.8	111	51.4	1	0.5	216	100.0
การเพิ่มผลผลิต/ลดต้นทุนการผลิต	31	14.4	64	29.6	119	55.1	2	0.9	216	100.0
การบริหารการตลาด	23	10.6	69	31.9	123	56.9	1	0.5	216	100.0
การบริหารการเงิน	20	9.3	57	26.4	138	63.9	1	0.5	216	100.0
การจัดการบัญชี	19	8.8	51	23.6	144	66.7	2	0.9	216	100.0
การวางแผนงาน	18	8.3	56	25.9	140	64.8	2	0.9	216	100.0
การบริหารงานบุคคล	14	6.5	47	21.8	154	71.3	1	0.5	216	100.0
การวิเคราะห์และบริหารโครงการ	13	6.0	32	14.8	168	77.8	3	1.4	216	100.0
กฎหมายแรงงาน	11	5.1	69	31.9	135	62.5	1	0.5	216	100.0
การจัดการสินค้าคงคลัง	8	3.7	62	28.7	145	67.1	1	0.5	216	100.0
เฉลี่ย		9.3		27.1		62.9		0.7		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.14

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคใต้

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ	
	รวม		รวม		รวม		รวม		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
การเพิ่มผลผลิต/ลดต้นทุนการผลิต	71	32.9	35	16.2	108	50.0			2	0.9
การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล	46	21.3	56	25.9	112	51.9			2	0.9
การบริหารการตลาด	44	20.3	46	21.2	124	57.1			3	1.4
การวางแผนงาน	38	17.7	40	18.6	134	62.3			3	1.4
การวางแผนภาษีอากร	33	15.2	59	27.2	122	56.2			3	1.4
การบริหารงานบุคคล	31	14.3	44	20.3	139	64.1			3	1.4
การวิเคราะห์และบริหารโครงการ	27	12.6	48	22.4	136	63.6			3	1.4
การจัดการบัญชี	27	12.4	45	20.7	142	65.4			3	1.4
การบริหารการเงิน	26	12.0	53	24.5	134	62.0			3	1.4
กฎหมายแรงงาน	26	12.0	57	26.3	131	60.4			3	1.4
การจัดการสินค้าคงคลัง	15	6.9	38	17.6	160	74.1			3	1.4
ข้อมูลอื่นๆ			2	8.7	17	73.9	4	17.4		
เฉลี่ย		16.1		20.8		61.7		17.4		1.3
										100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.15

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ	
	รวม		รวม		รวม		รวม		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เทคนิคการผลิตใหม่	231	23.8	181	18.6	548	56.4			11	1.1
เทคโนโลยีใหม่	185	18.9	173	17.7	612	62.4			10	1.0
เทคนิคการประหยัฒหลังงาน	169	17.3	203	20.7	596	60.9			11	1.1
แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร	148	15.1	204	20.8	617	63.0			11	1.1
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่	136	13.9	152	15.6	675	69.2			12	1.2
วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี	119	12.2	155	15.9	687	70.7			11	1.1
แหล่ง เทคโนโลยีและการติดต่อ	112	11.5	165	16.9	686	70.3			13	1.3
มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ	83	8.5	156	16.0	726	74.3			12	1.2
เทคนิคทางคอมพิวเตอร์และการประยุกต์ใช้	77	7.8	136	13.9	754	76.9			14	1.4
เทคนิคเกี่ยวกับการผลิตและควบคุม	73	7.5	147	15.0	744	76.2	1	0.1	12	1.2
การบรรจุหีบห่อ (Packaging)	72	7.4	115	11.8	779	79.7			11	1.1
การวิจัย/พัฒนา (ผลการศึกษา/ค้นคว้า/วิจัย)	70	7.2	139	14.2	756	77.4			12	1.2
การออกแบบทางอุตสาหกรรม	68	6.9	140	14.3	759	77.5			12	1.2
ข้อสันคําท้มการจดสิทธิบัตร (Patent) ไว้	44	4.5	119	12.2	802	82.0			13	1.3
ข้อมูลอื่น	1	1.4	3	4.3	40	58.0	25	36.2		
เฉลี่ย		10.9		15.2		70.3		18.2		1.1
										100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.16

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
เทคนิคการผลิตใหม่	33	28.9	15	13.2	65	57.0			1	0.9
เทคโนโลยีใหม่	32	28.1	13	11.4	68	59.6			1	0.9
แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร	26	22.8	13	11.4	74	64.9			1	0.9
เทคนิคการประหยัดพลังงาน	23	20.2	20	17.5	70	61.4			1	0.9
วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี	18	16.1	9	8.0	84	75.0			1	0.9
แหล่งเทคโนโลยีและการติดต่อ	18	15.9	10	8.8	84	74.3			1	0.9
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่	18	15.9	14	12.4	80	70.8			1	0.9
เทคนิคทางคอมพิวเตอร์และการประยุกต์ใช้	17	14.9	11	9.6	85	74.6			1	0.9
มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ	13	11.5	12	10.6	87	77.0			1	0.9
เทคนิคเกี่ยวกับการผลิตและควบคุม	12	10.6	10	8.8	90	79.6			1	0.9
การวิจัย/พัฒนา (ผลการศึกษา/ค้นคว้า/วิจัย)	11	9.7	11	9.7	90	79.6			1	0.9
การบรรจุหีบห่อ (Packaging)	8	7.1	15	13.4	88	78.6			1	0.9
การออกแบบทางอุตสาหกรรม	8	7.0	13	11.4	92	80.7			1	0.9
ข้อสันนิษฐานการจดสิทธิบัตร (Patent) ไว้	7	6.3	7	6.3	97	86.6			1	0.9
ข้อมูลอื่น ๆ					3	42.9	4	57.1		
เฉลี่ย		15.4		10.9		70.8		57.1		0.9

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.17

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคกลาง

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เทคนิคการผลิตใหม่	38	17.7	32	14.9	141	65.6			4	1.9	215	100.0
เทคโนโลยีใหม่	32	14.9	31	14.4	150	69.8			2	0.9	215	100.0
เทคนิคการประหยัดพลังงาน	25	11.6	38	17.7	149	69.3			3	1.4	215	100.0
แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร	24	11.1	34	15.7	156	72.2			2	0.9	216	100.0
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่	23	10.6	21	9.7	168	77.8			4	1.9	216	100.0
วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี	20	9.4	27	12.7	163	76.9			2	0.9	212	100.0
แหล่ง เทคโนโลยีและการติดต่อ	20	9.3	28	13.1	163	76.2			3	1.4	214	100.0
การออกแบบทางอุตสาหกรรม	12	5.6	22	10.2	179	82.9			3	1.4	216	100.0
เทคนิคทางคอมพิวเตอร์และการประยุกต์ใช้	12	5.6	28	13.0	173	80.1			3	1.4	216	100.0
การวิจัย/พัฒนา (ผลการศึกษา/ค้นคว้า/วิจัย)	12	5.6	27	12.5	173	80.1			4	1.9	216	100.0
มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ	11	5.1	25	11.7	175	81.8			3	1.4	214	100.0
เทคนิคเกี่ยวกับการผลิตและควบคุม	10	4.7	28	13.0	173	80.5	1	0.5	3	1.4	215	100.0
การบรรจุหีบห่อ (Packaging)	9	4.2	27	12.5	176	81.5			4	1.9	216	100.0
ข้อสันนิษฐานการจดสิทธิบัตร (Patent) ไว้	8	3.7	22	10.2	182	84.3			4	1.9	216	100.0
ข้อมูลอื่นๆ			1	4.0	14	56.0	10	40.0			25	100.0
เฉลี่ย		8.5		12.4		75.6		20.2		1.5		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.18

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เทคนิคการผลิตใหม่	56	26.8	30	14.4	121	57.9			2	1.0	209	100.0
เทคนิคการประหยัดพลังงาน	42	19.4	35	16.1	138	63.6			2	0.9	217	100.0
เทคโนโลยีใหม่	39	17.9	28	12.8	149	68.3			2	0.9	218	100.0
แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร	35	16.1	32	14.7	148	68.2			2	0.9	217	100.0
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่	32	14.7	31	14.3	152	70.0			2	0.9	217	100.0
วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี	25	11.6	29	13.4	160	74.1			2	0.9	216	100.0
แหล่ง เทคโนโลยีและการติดต่อ	23	10.6	31	14.3	161	74.2			2	0.9	217	100.0
การบรรจุหีบห่อ (Packaging)	17	7.8	10	4.6	188	86.6			2	0.9	217	100.0
เทคนิคเกี่ยวกับการผลิตและควบคุม	16	7.4	30	13.9	167	77.3			3	1.4	216	100.0
มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ	16	7.4	32	14.7	167	77.0			2	0.9	217	100.0
การออกแบบทางอุตสาหกรรม	16	7.4	22	10.1	177	81.6			2	0.9	217	100.0
เทคนิคทางคอมพิวเตอร์และการประยุกต์ใช้	15	6.9	25	11.5	175	80.3			3	1.4	218	100.0
การวิจัย/พัฒนา (ผลการศึกษา/ค้นคว้า/วิจัย)	10	4.6	28	13.0	176	81.5			2	0.9	216	100.0
ข้อสันค้ำห้มการจดสิทธิบัตร (Patent) ไว้	9	4.1	21	9.7	184	84.8			3	1.4	217	100.0
ข้อมูลอื่นๆ			1	4.3	15	65.2	7	30.4			23	100.0
เฉลี่ย		11.6		12.1		74.0		30.4		1.0		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.19

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคเหนือ

ประเภทของข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
เทคนิคการผลิตใหม่	44	20.4	57	26.4	113	52.3	2	0.9	216	100.0
เทคโนโลยีใหม่	37	17.1	49	22.7	128	59.3	2	0.9	216	100.0
เทคนิคการประหยัดพลังงาน	32	14.8	54	25.0	128	59.3	2	0.9	216	100.0
แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร	30	13.9	60	27.8	124	57.4	2	0.9	216	100.0
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่	26	12.1	40	18.7	146	68.2	2	0.9	214	100.0
วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี	23	10.6	40	18.5	150	69.4	3	1.4	216	100.0
แหล่งเทคโนโลยีและการติดต่อ	21	9.7	42	19.4	150	69.4	3	1.4	216	100.0
การออกแบบทางอุตสาหกรรม	18	8.3	39	18.1	157	72.7	2	0.9	216	100.0
มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ	17	7.9	34	15.7	162	75.0	3	1.4	216	100.0
เทคนิคทางคอมพิวเตอร์และการประยุกต์ใช้	17	7.9	31	14.4	165	76.4	3	1.4	216	100.0
เทคนิคเกี่ยวกับการผลิตและควบคุม	16	7.4	36	16.7	162	75.0	2	0.9	216	100.0
การบรรจุหีบห่อ (Packaging)	16	7.4	28	13.0	170	78.7	2	0.9	216	100.0
การวิจัย/พัฒนา (ผลการศึกษา/ค้นคว้า/วิจัย)	11	5.1	29	13.4	173	80.1	3	1.4	216	100.0
ข้อสันนิษฐานการจดสิทธิบัตร (Patent) ไว้	9	4.2	27	12.5	178	82.4	2	0.9	216	100.0
ข้อมูลอื่นๆ										
เฉลี่ย		10.5		18.7		69.7		1.1		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.20

แสดงระดับความต้องการของข้อมูลทางเทคโนโลยีการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคใต้

ประ เภทของ ขัอมล ุ	ระ บั บความต้งการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้งการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จํานวน	% จํานวน	จํานวน	% จํานวน	จํานวน	% จํานวน	จํานวน	% จํานวน	จํานวน	% จํานวน	จํานวน	%
เทคนิคการผลิตใหม่ฯ	60	27.6	47	21.7	108	49.8			2	0.9	217	100.0
เทคนิคการประหยัดพลังงาน	47	21.7	56	25.8	111	51.2			3	1.4	217	100.0
เทคโนโลยีใหม่ฯ	45	20.7	52	24.0	117	53.9			3	1.4	217	100.0
ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ใหม่ฯ	37	17.1	46	21.3	129	59.7	1	0.5	3	1.4	216	100.0
วิธีการถ่ายทอดและเรียนรู้เทคโนโลยี	33	15.3	50	23.1	130	60.2			3	1.4	216	100.0
แคตตาล็อก เครื่องมือ เครื่องจักร	33	15.2	65	30.0	115	53.0			4	1.8	217	100.0
แหล่ง เทคโนโลยีและการติดต่อ	30	13.9	54	25.0	128	59.3			4	1.9	216	100.0
การวิจัย/พัฒนา (ผลการศึกษา/ค้นคว้า/วิจัย)	26	12.0	44	20.4	144	66.7			2	0.9	216	100.0
มาตรฐานผลิตภัณฑ์และการทดสอบ	26	12.0	53	24.4	135	62.2			3	1.4	217	100.0
การบรรจุหีบห่อ (Packaging)	22	10.2	35	16.2	157	72.7			2	0.9	216	100.0
เทคนิคเกี่ยวกับการผลิตและควบคุม	19	8.8	43	19.8	152	70.0			3	1.4	217	100.0
เทคนิคทางคอมพิวเตอร์และการประยุกต์ใช้	16	7.4	41	18.9	156	71.9			4	1.8	217	100.0
การออกแบบทางอุตสาหกรรม	14	6.5	44	20.4	154	71.3			4	1.9	216	100.0
ข้อสันคําทํการจดสิทธิบัตร (Patent) ไว้	11	5.1	42	19.4	161	74.2			3	1.4	217	100.0
ข้อมูลอื่นฯ	1	7.7			8	61.5	4	30.8			13	100.0
เฉลี่ย		13.4		22.2		62.5		15.6		1.4		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.21
แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ

รูปแบบข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
แคตตาล็อกเครื่องมือ, เครื่องจักร	157	16.0	183	18.7	626	63.9			14	1.4	980	100.0
วารสารวิชาการเฉพาะด้าน	151	15.4	184	18.8	631	64.3	1	0.1	14	1.4	981	100.0
แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์	137	14.0	172	17.6	657	67.1			13	1.3	979	100.0
เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม	109	11.1	183	18.7	672	68.7			14	1.4	978	100.0
หนังสือคู่มือ (handbook, manual)	108	11.0	158	16.1	701	71.5			14	1.4	981	100.0
หนังสือตำรา	100	10.2	159	16.2	706	72.1			14	1.4	979	100.0
เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ	89	9.1	171	17.5	701	71.8	1	0.1	15	1.5	977	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการภายในประเทศ	75	7.7	157	16.1	732	74.9			13	1.3	977	100.0
เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา	66	6.8	169	17.4	725	74.4			14	1.4	974	100.0
วิดีโอเทปและสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ	61	6.7	107	11.8	719	79.5			17	1.9	904	100.0
เอกสารรายชื่อผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ	57	5.8	123	12.6	782	80.1			14	1.4	976	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการในต่างประเทศ	54	5.5	114	11.7	791	81.1			16	1.6	975	100.0
ทะเบียนโรงงาน และรายชื่อผู้ผลิตสินค้า	50	5.1	115	11.8	798	81.7			14	1.4	977	100.0
รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์	38	3.9	109	11.2	816	83.6			13	1.3	976	100.0
เฉลี่ย		9.2		15.4		73.9		0.1		1.5		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.22
แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

รูปแบบข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
แคตตาล็อกเครื่องมือ, เครื่องจักร	29	25.4	9	7.9	74	64.9			2	1.8	114	100.0
แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์	28	24.6	14	12.3	71	62.3			1	0.9	114	100.0
หนังสือคู่มือ (handbook, manual)	20	17.5	8	7.0	85	74.6			1	0.9	114	100.0
วารสารวิชาการเฉพาะด้าน	18	15.7	11	9.6	84	73.0	1	0.9	1	0.9	115	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ ภายในประเทศ	13	11.5	15	13.3	84	74.3			1	0.9	113	100.0
เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม	12	10.6	13	11.5	87	77.0			1	0.9	113	100.0
หนังสือดารา	12	10.5	12	10.5	89	78.1			1	0.9	114	100.0
ทำเนียบโรงงาน และรายชื่อผู้ผลิตสินค้า	11	9.8	8	7.1	92	82.1			1	0.9	112	100.0
เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ	10	8.9	12	10.7	89	79.5			1	0.9	112	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ ในต่างประเทศ	10	8.8	12	10.6	90	79.6			1	0.9	113	100.0
เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา	8	7.1	9	8.0	94	83.9			1	0.9	112	100.0
เอกสารรายชื่อผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ	6	5.4	9	8.0	96	85.7			1	0.9	112	100.0
รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์	5	4.5	10	9.0	95	85.6			1	0.9	111	100.0
วิดีโอเทปและสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ	4	3.8	9	8.6	91	86.7			1	1.0	105	100.0
เฉลี่ย		11.7		9.6		77.7		0.9		1.0	1574	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.23

แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคกลาง

รูปแบบข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
แคตตาล็อกเครื่องมือ, เครื่องจักร	31	14.4	29	13.5	153	71.2	2	0.9	215	100.0
แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์	29	13.4	30	13.9	154	71.3	3	1.4	216	100.0
วารสารวิชาการเฉพาะด้าน	22	10.2	27	12.6	163	75.8	3	1.4	215	100.0
เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม	18	8.4	27	12.6	167	77.7	3	1.4	215	100.0
เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ	18	8.4	21	9.8	172	80.0	4	1.9	215	100.0
หนังสือคู่มือ (handbook, manual)	18	8.3	24	11.1	171	79.2	3	1.4	216	100.0
หนังสือตำรา	17	7.9	21	9.8	174	80.9	3	1.4	215	100.0
เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา	15	7.0	29	13.5	169	78.6	2	0.9	215	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ										
ภายในประเทศ	12	5.6	29	13.5	172	80.0	2	0.9	215	100.0
เอกสารรายชื่อผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ	12	5.6	22	10.2	178	82.8	3	1.4	215	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ										
ในต่างประเทศ	11	5.1	21	9.7	181	83.8	3	1.4	216	100.0
ทะเบียนโรงงาน และรายชื่อผลิตภัณฑ์	9	4.2	19	8.8	185	85.6	3	1.4	216	100.0
วิดีโอเทปและสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ	7	4.0	21	11.9	145	82.4	3	1.7	176	100.0
รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์	2	0.9	23	10.6	188	87.0	3	1.4	216	100.0
เฉลี่ย		7.4		11.5		79.7		1.3		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.24
แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

รูปแบบข้อมูล	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
วารสารวิชาการเฉพาะด้าน	44	20.2	34	15.6	136	62.4			4	1.8	218	100.0
แคตตาล็อกเครื่องมือ, เครื่องจักร	33	15.1	36	16.5	145	66.5			4	1.8	218	100.0
หนังสือตำรา	32	14.7	35	16.1	147	67.4			4	1.8	218	100.0
แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์	31	14.3	32	14.7	151	69.6			3	1.4	217	100.0
หนังสือคู่มือ (handbook, manual)	24	12.0	21	10.5	151	75.5			4	2.0	200	100.0
วิดีโอเทปและสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ	26	11.9	31	14.2	157	72.0			4	1.8	218	100.0
เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม	23	10.6	32	14.7	158	72.8			4	1.8	217	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการภายในประเทศ	13	6.0	33	15.2	168	77.4			3	1.4	217	100.0
เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ	11	5.1	33	15.2	168	77.4	1	0.5	4	1.8	217	100.0
เอกสารรายชื่อผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ	10	4.6	24	11.1	180	82.9			3	1.4	217	100.0
เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา	9	4.2	33	15.3	169	78.6			4	1.9	215	100.0
ทะเบียนโรงงาน และรายชื่อผลิตภัณฑ์สินค้า	9	4.1	32	14.7	174	79.8			3	1.4	218	100.0
รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์	8	3.7	28	13.0	177	81.9			3	1.4	216	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการในต่างประเทศ	5	2.3	26	12.1	181	84.2			3	1.4	215	100.0
เฉลี่ย		9.2		14.2		74.9		0.5		1.7		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.25

แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆของผุ้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคเหนือ

รูปแบบข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
แคตตาล็อกเครื่องมือ, เครื่องจักร	31	14.4	49	22.7	134	62.0	2	0.9	216	100.0
วารสารวิชาการเฉพาะด้าน	30	13.9	54	25.0	130	60.2	2	0.9	216	100.0
แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์	27	12.5	48	22.2	139	64.4	2	0.9	216	100.0
เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม	24	11.1	58	26.9	132	61.1	2	0.9	216	100.0
หนังสือคู่มือ (handbook, manual)	22	10.2	42	19.4	150	69.4	2	0.9	216	100.0
เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ	19	8.8	49	22.7	146	67.6	2	0.9	216	100.0
หนังสือตำรา	18	8.3	36	16.7	160	74.1	2	0.9	216	100.0
เอกสารขอมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ										
- ภายในประเทศ	16	7.4	36	16.7	162	75.0	2	0.9	216	100.0
- ในต่างประเทศ	14	6.5	22	10.2	176	81.5	4	1.9	216	100.0
เอกสารขอมูลการจัดอบรม สัมมนา	11	5.1	43	19.9	160	74.1	2	0.9	216	100.0
วิดีโอเทปและสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ	9	4.2	18	8.3	187	86.6	2	0.9	216	100.0
เอกสารรายช้อมูลผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ	9	4.2	29	13.4	175	81.0	3	1.4	216	100.0
รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์	8	3.7	17	7.9	189	87.5	2	0.9	216	100.0
ทะเบียนโรงงาน และรายช้อมูลผลิตภัณฑ์	8	3.7	24	11.1	182	84.3	2	0.9	216	100.0
เฉลี่ย		8.1		17.4		73.5		1.0		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.26

แสดงระดับความต้องการข้อมูลรูปแบบต่างๆของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคใต้

รูปแบบข้อมูล	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
วารสารวิชาการเฉพาะด้าน	37	17.1	58	26.7	118	54.4	4	1.8	217	100.0
แคตตาล็อกเครื่องมือ, เครื่องจักร	33	15.2	60	27.6	120	55.3	4	1.8	217	100.0
เอกสารข่าววงการอุตสาหกรรม	32	14.7	53	24.4	128	59.0	4	1.8	217	100.0
เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม, กฎข้อบังคับ	31	14.3	56	25.8	126	58.1	4	1.8	217	100.0
เอกสารข้อมูลการจัดอบรม สัมมนา	23	10.6	55	25.5	133	61.6	5	2.3	216	100.0
แคตตาล็อกผลิตภัณฑ์	22	10.2	48	22.2	142	65.7	4	1.9	216	100.0
หนังสือคู่มือ (handbook, manual)	22	10.1	53	24.4	138	63.6	4	1.8	217	100.0
หนังสือตำรา	21	9.7	55	25.5	136	63.0	4	1.9	216	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ										
ภายในประเทศ	21	9.7	44	20.4	146	67.6	5	2.3	216	100.0
เอกสารรายชื่อผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ	20	9.3	39	18.1	153	70.8	4	1.9	216	100.0
วิดีโอเทปและสไลด์ทางวิชาการสาขาต่างๆ	17	8.2	38	18.4	145	70.0	7	3.4	207	100.0
รายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์	15	6.9	31	14.3	167	77.0	4	1.8	217	100.0
เอกสารข้อมูลงานแสดงสินค้า นิทรรศการ										
ในต่างประเทศ	14	6.5	33	15.3	163	75.8	5	2.3	215	100.0
ทำเนียบโรงงาน และรายชื่อผลิตภัณฑ์	13	6.0	32	14.9	165	76.7	5	2.3	215	100.0
เฉลี่ย		10.6		21.7		65.6		2.1		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.27
แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ

รูปแบบบริการ	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การให้คำปรึกษาหารือ	124	12.7	233	23.8	606	62.0			15	1.5	978	100.0
การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม	119	12.2	235	24.2	608	62.6			10	1.0	972	100.0
การดำเนินงานในประเทศ	114	11.6	177	18.1	674	68.8			14	1.4	979	100.0
การฝึกอบรม	99	10.1	202	20.6	664	67.8			15	1.5	980	100.0
งานแสดงสินค้า นิทรรศการ	80	8.2	171	17.5	714	73.0			13	1.3	978	100.0
การดำเนินงานต่างประเทศ	80	8.2	126	12.9	760	77.6			14	1.4	980	100.0
การประชุมสัมมนาทางวิชาการ	71	7.3	155	15.9	736	75.4			14	1.4	976	100.0
การประชุมเชิงปฏิบัติการ	71	7.3	166	17.0	726	74.2			15	1.5	978	100.0
บริการอื่นๆ	2	1.9	1	0.9	55	51.9	42	39.6	6	5.7	106	100.0
เฉลี่ย		8.8		16.8		68.1		39.6		1.9		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.28
แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

รูปแบบบริการ	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
การดำเนินงานต่างประเทศ	22	19.3	10	8.8	81	71.1			1	0.9	114	100.0
การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม	20	46.5	21	48.8	1	2.3			1	2.3	43	100.0
การดำเนินงานในประเทศ	19	16.7	17	14.9	77	67.5			1	0.9	114	100.0
งานแสดงสินค้า นิทรรศการ	15	13.0	16	13.9	83	72.2			1	0.9	115	100.0
การฝึกอบรม	8	8.6	12	12.9	72	77.4			1	1.1	93	100.0
การประชุมสัมมนาทางวิชาการ	8	7.0	13	11.4	92	80.7			1	0.9	114	100.0
การให้คำปรึกษาหารือ	8	7.0	20	17.5	85	74.6			1	0.9	114	100.0
การประชุมเชิงปฏิบัติการ	6	5.3	13	11.4	94	82.5			1	0.9	114	100.0
บริการอื่นๆ							7	87.5	1	12.5	8	100.0
เฉลี่ย		14.9		16.4		57.1		87.5		2.5		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.29
แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคกลาง

รูปแบบบริการ	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
การให้คำปรึกษาหารือ	28	13.0	37	17.2	148	68.8			2	0.9	215	100.0
การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม	22	10.2	32	14.8	160	74.1			2	0.9	216	100.0
การดำเนินงานในประเทศ	21	9.7	27	12.5	166	76.9			2	0.9	216	100.0
การฝึกอบรม	21	9.7	34	15.7	159	73.6			2	0.9	216	100.0
งานแสดงสินค้า นิทรรศการ	20	9.3	27	12.5	167	77.3			2	0.9	216	100.0
การประชุมสัมมนาทางวิชาการ	18	8.4	21	9.8	174	80.9			2	0.9	215	100.0
การดำเนินงานต่างประเทศ	17	7.9	19	8.8	177	81.9			3	1.4	216	100.0
การประชุมเชิงปฏิบัติการ	16	7.4	24	11.1	174	80.6			2	0.9	216	100.0
บริการอื่นๆ					23	57.5	17	42.5			40	100.0
เฉลี่ย		9.4		11.4		74.6		42.5		1.0		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.30
แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

รูปแบบบริการ	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ	
	รวม		รวม		รวม		รวม		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
การให้คำปรึกษาหารือ	37	17.0	33	15.1	144	66.1			4	1.8
การดำเนินงานในประเทศ	36	16.6	37	17.1	140	64.5			4	1.8
การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม	30	13.8	41	18.9	140	64.5	5	2.3	1	0.5
การฝึกอบรม	26	12.0	34	15.7	152	70.0			5	2.3
งานแสดงสินค้า นิทรรศการ	18	8.3	36	16.7	158	73.1			4	1.9
การประชุมเชิงปฏิบัติการ	18	8.3	36	16.5	159	72.9			5	2.3
การประชุมสัมมนาทางวิชาการ	14	6.5	34	15.7	164	75.6			5	2.3
การดำเนินงานต่างประเทศ	11	5.0	31	14.2	171	78.4			5	2.3
บริการอื่นๆ					6	17.1	27	77.1	2	5.7
เฉลี่ย		10.9		14.4		64.7		39.7		2.3

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.31

แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคเหนือ

รูปแบบบริการ	ระดับความต้องการ									
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
การให้คำปรึกษาหารือ	19	8.8	65	30.2	128	59.5	3	1.4	215	100.0
การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม	17	7.9	80	37.0	117	54.2	2	0.9	216	100.0
การฝึกอบรม	15	6.9	58	26.9	140	64.8	3	1.4	216	100.0
การทำงานในประเทศ	14	6.5	49	22.7	150	69.4	3	1.4	216	100.0
งานแสดงสินค้า นิทรรศการ	13	6.0	39	18.1	162	75.0	2	0.9	216	100.0
การทำงานต่างประเทศ	12	5.6	30	13.9	173	80.1	1	0.5	216	100.0
การประชุมเชิงปฏิบัติการ	12	5.5	37	17.1	165	76.0	3	1.4	217	100.0
การประชุมสัมมนาทางวิชาการ	9	4.2	40	18.5	165	76.4	2	0.9	216	100.0
เฉลี่ย		6.4		23.0		69.4		1.1		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.32
แสดงระดับความต้องการบริการรูปแบบต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคใต้

รูปแบบบริการ	ระดับความต้องการ											
	มาก		ปานกลาง		ไม่ต้องการ		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
การให้คำปรึกษาหารือ	32	14.8	78	36.1	101	46.8			5	2.3	216	100.0
การพบปะระหว่างนักอุตสาหกรรม	30	14.0	61	28.5	119	55.6			4	1.9	214	100.0
การฝึกอบรม	29	13.4	64	29.6	119	55.1			4	1.9	216	100.0
การดำเนินงานในประเทศ	24	11.1	47	21.8	141	65.3			4	1.9	216	100.0
การประชุมสัมมนาทางวิชาการ	22	10.2	48	22.3	141	65.6			4	1.9	215	100.0
การประชุมเชิงปฏิบัติการ	19	8.9	56	26.2	135	63.1			4	1.9	214	100.0
การดำเนินงานต่างประเทศ	18	8.3	36	16.7	158	73.1			4	1.9	216	100.0
งานแสดงสินค้า นิทรรศการ	14	6.5	53	24.7	144	67.0			4	1.9	215	100.0
บริการอื่นๆ	2	6.1	1	3.0	15	45.5	11	33.3	4	12.1	33	100.0
เฉลี่ย		10.4		23.2		59.7		33.3		3.1		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.33

แหล่งที่มาของข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ
และจำแนกตามภูมิภาค

แหล่งข้อมูลสำคัญ	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
พรรคพวกเพื่อนฝูง	72	30.1	125	33.9	118	28.7	155	36.9	135	35.2	605	33.2
ข่าวสารสื่อมวลชน	45	18.8	63	17.1	51	12.4	78	18.6	71	18.5	308	16.9
อื่นๆ	29	12.1	59	16.0	96	23.4	48	11.4	46	12.0	278	15.3
แหล่งข้อมูลต่างประเทศ	17	7.1	17	4.6	6	1.5	15	3.6	13	3.4	68	3.7
การศึกษาวิจัยตลาด	12	5.0	15	4.1	16	3.9	13	3.1	18	4.7	74	4.1
การประชุม อบรม สัมมนา	11	4.6	22	6.0	31	7.5	32	7.6	32	8.4	128	7.0
การเยี่ยมชมกิจการ	11	4.6	15	4.1	42	10.2	27	6.4	26	6.8	121	6.6
องค์กรส่วนราชการ	11	4.6	17	4.6	20	4.9	30	7.1	16	4.2	94	5.2
องค์กรภาคเอกชน	8	3.3	9	2.4	10	2.4	10	2.4	10	2.6	47	2.6
ไม่ตอบ	11	4.6	10	2.7	8	1.9	1	0.2	4	1.0	34	1.9
ไม่แน่ใจ	12	5.0	17	4.6	13	3.2	11	2.6	12	3.1	65	3.6
รวม	239	100.0	369	100.0	411	100.0	420	100.0	383	100.0	1822	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.34

แสดงความพอใจในข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ
และจำแนกตามภูมิภาค

ภาค	ความพอใจในข้อมูล									
	พอใจ	%	ไม่พอใจ	%	ไม่ตอบ	%	ไม่แน่ใจ	%	รวม	%
กรุงเทพมหานคร	95	11.6	12	10.1			6	23.1	113	11.7
ภาคกลาง	188	23.0	15	12.6			4	15.4	207	21.5
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	169	20.6	37	31.1	1	100.0	8	30.8	215	22.3
ภาคเหนือ	185	22.6	23	19.3			5	19.2	213	22.1
ภาคใต้	182	22.2	32	26.9			3	11.5	217	22.5
ทั่วประเทศ	819	100.0	119	100.0	1	100.0	26	100.0	965	100.0
%	84.9		12.3		0.1		2.7		100.0	

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท,
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.35
แสดงปัญหาที่เกิดขึ้นกับขอมลที่ได้มาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ
และจำแนกตามภูมิภาค

ภาค	ปัญหากับขอมล									
	ไม่มีปัญหา	%	มีปัญหา	%	ไม่ตอบ	%	ไม่แน่ใจ	%	รวม	%
กรุงเทพมหานคร	100	12.8	6	5.0			6	9.8	112	11.6
ภาคกลาง	183	23.4	20	16.8	1	50.0	4	6.6	208	21.6
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	154	19.7	40	33.6	1	50.0	20	32.8	215	22.3
ภาคเหนือ	172	22.0	23	19.3			18	29.5	213	22.1
ภาคใต้	174	22.2	30	25.2			13	21.3	217	22.5
ทั่วประเทศ	783	100.0	119	100.0	2	100.0	61	100.0	965	100.0
%	81.1		12.3		0.2		6.3		100.0	

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.36

ที่มาของระบบการบริหารและการจัดการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค

ที่มาของระบบ การบริหาร และการจัดการ	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ประสบการณ์	100	46.9	182	50.3	186	50.8	178	48.8	168	49.4	814	49.5
การสืบทอดกิจการ	29	13.6	55	15.2	64	17.5	53	14.5	36	10.6	237	14.4
งานที่เคยทำมาก่อน	23	10.8	37	10.2	40	10.9	40	11.0	48	14.1	188	11.4
การปรึกษาหารือหุ้นส่วน/พนักงาน												
/สมาชิกในครอบครัว	8	3.8	19	5.2	25	6.8	43	11.8	30	8.8	125	7.6
การเข้าศึกษาอบรม												
สัมมนา/ดูงาน	13	6.1	23	6.4	20	5.5	28	7.7	25	7.4	109	6.6
ตำรา/เอกสารวิชาการ	18	8.5	17	4.7	12	3.3	12	3.3	6	1.8	65	3.9
ผู้เชี่ยวชาญ/ที่ปรึกษา	12	5.6	9	2.5	3	0.8	2	0.5	9	2.6	35	2.1
อื่นๆ	4	1.9	6	1.7	4	1.1	1	0.3	2	0.6	17	1.0
ไม่ตอบ	4	1.9	7	1.9	12	3.3	6	1.6	12	3.5	41	2.5
ไม่แน่ใจ	2	0.9	7	1.9	0	0.0	2	0.5	4	1.2	15	0.9
รวม	213	100.0	362	100.0	366	100.0	365	100.0	340	100.0	1646	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.37

แหล่งที่มาของข้อมูลเทคโนโลยีในการผลิต ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค

ที่มาของข้อมูล ทางเทคโนโลยี ในการผลิต	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก เฉิงเหิง		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
การศึกษาด้วยตนเอง	73	29.9	164	41.0	176	37.8	159	33.4	141	28.4	713	34.2
ผลิต/ขายเครื่องจักร	42	17.2	59	14.8	70	15.0	79	16.6	77	15.5	327	15.7
พรรคพวกเพื่อนฝูง ในงานที่เคยทำมาก่อนตั้งกิจการ	23	9.4	37	9.3	69	14.8	90	18.9	69	13.9	288	13.8
ตำราและเอกสารทางวิชาการ	14	5.7	16	4.0	20	4.3	24	5.0	33	6.6	107	5.1
พนักงานผลิตสินค้า	7	2.9	8	2.0	21	4.5	10	2.1	22	4.4	68	3.3
สื่อมวลชนต่างๆ	4	1.6	12	3.0	12	2.6	17	3.6	22	4.4	67	3.2
บริษัทแม่	10	4.1	6	1.5	5	1.1	7	1.5	14	2.8	42	2.0
สมาคมที่เกี่ยวข้อง	8	3.3	5	1.3	7	1.5	7	1.5	11	2.2	38	1.8
การทำสัญญาซื้อขายทางเทคโนโลยี												
จากต่างประเทศ	5	2.0	7	1.8	2	0.4	4	0.8	4	0.8	22	1.1
การร่วมลงทุนกับต่างประเทศ	4	1.6	3	0.8	3	0.6	3	0.6	3	0.6	18	0.8
องค์กรภาคเอกชน	1	0.4	0	0.0	4	0.9	2	0.4	4	0.8	11	0.5
องค์กรภาครัฐบาล	2	0.8	2	0.5	3	0.6	0	0.0	3	0.6	10	0.5
การร่วมลงทุนกับนักธุรกิจไทย	2	0.8	0	0.0	1	0.2	1	0.2	3	0.6	7	0.3
อื่นๆ	10	4.1	16	4.0	27	5.8	14	2.9	16	3.2	83	4.0
ไม่ตอบ	4	1.6	7	1.8	7	1.5	1	0.2	3	0.6	22	1.1
ไม่แน่ใจ	8	3.3	16	4.0	0	0.0	6	1.3	15	3.0	45	2.2
รวม	244	100.0	400	100.0	466	100.0	476	100.0	497	100.0	2083	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.38
แสดงความจริงในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ

หน่วยงาน	ความจริงในหน่วยงาน					
	รู้จัก		ไม่รู้จัก		ไม่ตอบ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
อุตสาหกรรมจังหวัด	947	95.9	32	3.2		
พาณิชย์จังหวัด	792	80.8	182	18.6	0.0	
หอการค้าจังหวัด	633	64.5	341	34.8		
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	479	49.3	486	50.0	1	0.1
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	446	45.6	522	53.4		
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	428	43.5	546	55.5		
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	418	43.2	530	54.8	2	0.2
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	347	35.4	624	63.7		
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	301	29.2	657	63.8	1	0.1
ศูนย์บริการส่งออก	275	28.1	695	70.9		
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	265	27.0	704	71.8		
สภาอุตสาหกรรมไทย	262	26.7	698	71.0	1	0.1
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	253	25.9	714	73.1		
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	242	27.6	623	71.1		
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	230	23.7	726	74.7	1	0.1
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	227	23.2	739	75.5		
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	202	20.6	766	78.1		
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	199	20.3	771	78.6	1	0.1
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	174	17.8	794	81.1		
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	97	10.0	852	87.7		
เฉลี่ย		36.9		61.6		0.1

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.39

แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

หน่วยงาน	ความรู้จักในหน่วยงาน									
	รู้จัก		ไม่รู้จัก		ไม่แน่ใจ		รวม			
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
อุตสาหกรรมจังหวัด	97	85.1	14	12.3	3	2.6	114	100.0		
พาณิชย์จังหวัด	85	74.6	28	24.6	1	0.9	114	100.0		
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	76	67.3	36	31.9	1	0.9	113	100.0		
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	70	61.9	42	37.2	1	0.9	113	100.0		
หอการค้าจังหวัด	67	58.8	46	40.4	1	0.9	114	100.0		
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	64	56.6	48	42.5	1	0.9	113	100.0		
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	61	53.5	52	45.6	1	0.9	114	100.0		
สภาอุตสาหกรรมไทย	56	49.6	56	49.6	1	0.9	113	100.0		
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	56	49.1	57	50.0	1	0.9	114	100.0		
ศูนย์บริการส่งออก	54	47.4	59	51.8	1	0.9	114	100.0		
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	50	48.5	52	50.5	1	1.0	103	100.0		
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	41	36.6	70	62.5	1	0.9	112	100.0		
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	40	35.4	72	63.7	1	0.9	113	100.0		
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	35	30.4	79	68.7	1	0.9	115	100.0		
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	34	29.8	79	69.3	1	0.9	114	100.0		
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	33	29.2	79	69.9	1	0.9	113	100.0		
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	31	27.4	81	71.7	1	0.9	113	100.0		
สง. รมกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	29	25.7	83	73.5	1	0.9	113	100.0		
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	25	22.3	86	76.8	1	0.9	112	100.0		
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	12	10.8	98	88.3	1	0.9	111	100.0		
เฉลี่ย		45.0		54.0		1.0		100.0		

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท,

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.40

แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคกลาง

หน่วยงาน	ความรู้จักในหน่วยงาน									
	รู้จัก		ไม่รู้จัก		ไม่ตอบ		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
อุตสาหกรรมจังหวัด	212	98.1	3	1.4			1	0.5	216	100.0
พาณิชย์จังหวัด	172	78.5	45	20.5			2	0.9	219	100.0
หอการค้าจังหวัด	132	62.0	80	37.6			1	0.5	213	100.0
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	102	47.7	109	50.9	1	0.5	2	0.9	214	100.0
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	89	42.4	117	55.7	1	0.5	3	1.4	210	100.0
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	80	37.2	131	60.9			4	1.9	215	100.0
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	75	35.0	138	63.6			3	1.4	214	100.0
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	68	31.8	142	66.4			4	1.9	214	100.0
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	61	53.5	52	45.6			1	0.9	114	100.0
ศูนย์บริการส่งออก	60	28.0	151	70.6			3	1.4	214	100.0
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	59	27.6	152	71.0			3	1.4	214	100.0
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	55	25.7	156	72.9			3	1.4	214	100.0
สภาอุตสาหกรรมไทย	54	25.1	157	73.0	1	0.5	3	1.4	215	100.0
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	47	21.9	164	76.3			4	1.9	215	100.0
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	46	21.8	162	76.8			3	1.4	211	100.0
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	44	20.5	167	77.7			4	1.9	215	100.0
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	42	19.6	168	78.5			4	1.9	214	100.0
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	41	19.2	168	78.9	1	0.5	3	1.4	213	100.0
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	40	18.8	171	79.5			4	1.9	215	100.0
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	12	10.8	98	88.3			1	0.9	111	100.0
เฉลี่ย		36.3		62.3		0.3		1.4		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.41

แสดงความจริงใจในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

หน่วยงาน	ความจริงใจในหน่วยงาน					
	รู้จัก		ไม่รู้จัก		ไม่ตอบ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
อุตสาหกรรมจังหวัด	210	96.3	8	3.7		0.0
พาณิชย์จังหวัด	174	79.8	43	19.7	1	0.5
หอการค้าจังหวัด	139	64.1	78	35.9		0.0
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	107	49.5	108	50.0	1	0.5
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	79	36.1	139	63.5	1	0.5
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	66	30.6	149	69.0	1	0.5
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	63	29.3	149	69.3	3	1.4
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	62	29.5	144	68.6	1	0.5
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	59	27.1	158	72.5	1	0.5
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	56	20.4	156	56.7	1	0.4
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	48	22.3	166	77.2	1	0.5
สภาอุตสาหกรรมไทย	45	21.0	165	77.1	4	1.9
ศูนย์บริการส่งออก	42	19.4	174	80.2	1	0.5
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	41	19.0	173	80.1	2	0.9
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	39	17.9	176	80.7	3	1.4
กรมวิทย์ฯ สตรีบริการ	38	17.4	178	81.7	2	0.9
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	37	17.3	174	81.3	3	1.4
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	32	14.7	184	84.4	1	0.5
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	23	10.6	192	88.9	1	0.5
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	17	8.0	192	90.6	3	1.4
เฉลี่ย		31.5		66.6		0.4
						1.9
						100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

- ตารางที่ 3.42

แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคเหนือ

หน่วยงาน	ความรู้จักในหน่วยงาน							
	รู้จัก		ไม่รู้จัก		ไม่แน่ใจ		รวม	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	%
อุตสาหกรรมจังหวัด	213	96.8	3	1.4	4	1.8	220	100.0
พาณิชย์จังหวัด	193	89.4	21	9.7	2	0.9	216	100.0
หอการค้าจังหวัด	161	74.5	52	24.1	3	1.4	216	100.0
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	112	52.8	100	47.2			212	100.0
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	102	47.2	105	48.6	9	4.2	216	100.0
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	98	45.4	113	52.3	5	2.3	216	100.0
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	83	38.4	130	60.2	3	1.4	216	100.0
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	79	36.7	131	60.9	5	2.3	215	100.0
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	67	31.0	145	67.1	4	1.9	216	100.0
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	67	31.0	145	67.1	4	1.9	216	100.0
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	63	29.2	148	68.5	5	2.3	216	100.0
ศูนย์บริการส่งออก	57	26.4	154	71.3	5	2.3	216	100.0
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	56	25.9	152	70.4	8	3.7	216	100.0
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	53	24.5	157	72.7	6	2.8	216	100.0
สภาอุตสาหกรรมไทย	52	23.4	157	70.7	13	5.9	222	100.0
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	48	22.2	164	75.9	4	1.9	216	100.0
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	42	19.4	170	78.7	4	1.9	216	100.0
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	38	17.6	172	79.6	6	2.8	216	100.0
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	36	16.7	175	81.0	5	2.3	216	100.0
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	20	9.3	182	84.7	13	6.0	215	100.0
เฉลี่ย		37.9		59.6		2.6		100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท,
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.43

แสดงความรู้จักในหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข่าวสารข้อมูล ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคใต้

หน่วยงาน	ความรู้จักในหน่วยงาน					
	รู้จัก		ไม่รู้จัก		ไม่แน่ใจ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
อุตสาหกรรมจังหวัด	215	98.2	4	1.8		219 100.0
พาณิชย์จังหวัด	172	77.1	45	20.2	6	2.7 223 100.0
หอการค้าจังหวัด	134	61.2	85	38.8		219 100.0
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	130	59.4	89	40.6		219 100.0
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	126	57.8	92	42.2		218 100.0
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	106	48.6	112	51.4		218 100.0
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	95	43.8	122	56.2		217 100.0
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	95	43.4	122	55.7	2	0.9 219 100.0
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	86	39.3	133	60.7		219 100.0
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	73	34.9	136	65.1		209 100.0
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	66	30.3	152	69.7		218 100.0
ศูนย์บริการส่งออก	62	28.3	157	71.7		219 100.0
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์	62	28.3	156	71.2	1	0.5 219 100.0
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	60	27.4	159	72.6		219 100.0
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	55	25.3	162	74.7		217 100.0
สภาอุตสาหกรรมไทย	55	25.1	163	74.4	1	0.5 219 100.0
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	50	22.8	169	77.2		219 100.0
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	45	20.5	174	79.5		219 100.0
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	44	20.1	175	79.9		219 100.0
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	24	11.0	194	89.0		218 100.0
เฉลี่ย		40.1		59.6	1.1	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท,
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.44

แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ

หน่วยงาน	การใช้บริการ						รวม
	เคยใช้บริการ						
	ไม่เคยใช้ บริการ	พอใจในบริการ			ไม่ระบุว่าเคย / ไม่เคยใช้		
		พอใจในบริการ	ไม่พอใจในบริการ	ไม่ระบุความพอใจ			
อุตสาหกรรมจังหวัด	110	752	63	12	827	10	947
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	308	139	12	7	158	13	479
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	173	44	6	0	50	7	230
สภาอุตสาหกรรมไทย	195	50	3	5	58	9	262
พาณิชย์จังหวัด	280	443	22	28	493	19	792
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	339	53	3	8	64	15	418
หอการค้าจังหวัด	431	153	18	11	182	20	633
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	82	10	0	1	11	4	97
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	362	51	13	7	71	13	446
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	141	77	10	9	96	5	242
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	149	33	3	3	39	11	199
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	202	38	3	3	44	7	253
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	268	52	10	5	67	12	347
ศูนย์บริการส่งออก	236	25	2	6	33	6	275
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	203	7	8	4	19	5	227
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	295	93	12	14	119	14	428
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	158	31	3	5	39	5	202
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	156	8	1	4	13	5	174
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	226	23	2	5	30	9	265
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	277	9	4	2	15	9	301
รวม	4,591	2,091	198	139	2,428	198	7,217
%	63.8	29.0	2.7	1.9	33.6	2.7	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.45

แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในเขตกรุงเทพมหานคร

หน่วยงาน	การใช้บริการ							
	เคยใช้บริการ					ไม่ระบุว่าเคย / ไม่เคยใช้	รวม	
	ไม่เคยใช้ บริการ	พอใจในบริการ		ไม่พอใจในบริการ				รวม
		พอใจในบริการ	ไม่พอใจในบริการ	ไม่ระบุความพอใจ				
อุตสาหกรรมจังหวัด	9	75	12	1	88	0	97	
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	47	23	2	1	26	3	76	
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	36	4	0	0	4	1	41	
สภาอุตสาหกรรมไทย	42	13	0	0	13	1	56	
พาณิชย์จังหวัด	35	38	6	4	48	2	85	
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	53	13	2	1	16	1	70	
หอการค้าจังหวัด	52	10	1	1	12	3	67	
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	11	1	0	0	1	0	12	
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	51	7	1	0	8	2	61	
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	45	15	3	0	18	1	64	
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	25	6	1	0	7	1	33	
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	32	6	1	0	7	1	40	
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	44	13	0	1	14	2	60	
ศูนย์บริการส่งออก	43	7	1	1	9	2	54	
สนง. อณุกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	27	0	1	1	2	0	29	
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	38	12	2	1	15	3	56	
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	25	6	2	0	8	1	34	
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	29	1	1	0	2	0	31	
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	29	3	0	0	3	2	34	
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	23	1	1	0	2	0	25	
รวม	696	254	37	12	303	26	1,025	
%	67.9	24.8	3.6	1.2	29.6	2.5	100.0	

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.46

แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคกลาง

หน่วยงาน	การใช้บริการ						รวม	
	เคยใช้บริการ					ไม่ระบุว่าเคย /ไม่เคยใช้		
	ไม่เคยใช้ บริการ	พอใจในบริการ			ไม่ระบุความพอใจ			รวม
		พอใจในบริการ	ไม่พอใจในบริการ					
อุตสาหกรรมจังหวัด	15	180	13	3	196	1	212	
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	65	28	2	3	33	4	102	
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	34	5	0	1	6	2	42	
สภาอุตสาหกรรมไทย	41	9	0	1	10	3	54	
พาณิชย์จังหวัด	57	98	4	5	107	4	168	
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	74	9	0	1	10	5	89	
หอการค้าจังหวัด	83	33	8	3	44	5	132	
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	22	0	0	0	0	2	24	
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	58	8	2	3	13	3	74	
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	43	17	3	3	23	2	68	
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	35	9	0	1	10	2	47	
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	42	10	0	0	10	3	55	
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	48	21	3	2	26	1	75	
ศูนย์บริการส่งออก	48	7	0	3	10	2	60	
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	38	2	0	2	4	2	44	
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	51	20	4	4	28	1	80	
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	31	10	0	0	10	1	42	
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	36	2	0	1	3	1	40	
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	53	3	1	0	4	2	59	
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	41	4	0	0	4	1	46	
รวม	915	475	40	36	551	47	1,513	
x	60.5	31.4	2.6	2.4	36.4	3.1	100.0	

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.47

แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคตะวันออกเชิง เทนือ

หน่วยงาน	การใช้บริการ						รวม
	เคยใช้บริการ					ไม่ระบุว่าเคย / ไม่เคยใช้	
	ไม่เคยใช้ บริการ	พอใจในบริการ			รวม		
		ไม่พอใจในบริการ	ไม่ระบุความพอใจ				
อุตสาหกรรมจังหวัด	18	173	10	3	186	6	210
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	41	17	3	1	21	1	63
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	24	9	2	0	11	2	37
สภาอุตสาหกรรมไทย	32	10	1	0	11	2	45
พาณิชย์จังหวัด	61	105	0	3	108	5	174
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	53	5	0	0	5	4	62
หอการค้าจังหวัด	87	41	3	2	46	6	139
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	10	4	0	1	5	2	17
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	78	16	6	2	24	5	107
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	42	19	2	2	23	1	66
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	20	7	0	1	8	4	32
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	36	8	1	2	11	1	48
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	47	5	2	0	7	5	59
ศูนย์บริการส่งออก	38	2	0	1	3	1	42
สนง. ธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม	34	2	4	0	6	1	41
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	51	20	0	5	25	3	79
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	28	6	1	1	8	2	38
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	20	1	0	0	1	2	23
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	31	5	0	2	7	1	39
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	49	2	4	1	7	1	57
รวม	800	457	39	27	523	55	1,378
x	58.1	33.2	2.8	2.0	38.0	4.0	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.48

แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคเหนือ

หน่วยงาน	การใช้บริการ						รวม
	เคยใช้บริการ					ไม่ระบุว่าเคย / ไม่เคยใช้	
	ไม่เคยใช้ บริการ	พอใจในบริการ			รวม		
		ไม่พอใจในบริการ	ไม่ระบุความพอใจ				
อุตสาหกรรมจังหวัด	50	147	12	3	162	1	213
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม	72	35	3	1	39	1	112
ศูนย์พัฒนาเศรษฐกิจอุตสาหกรรม	38	14	3	0	17	1	56
สภาอุตสาหกรรมไทย	37	10	2	2	14	1	52
พาณิชย์จังหวัด	60	111	5	3	119	5	184
กรมพาณิชย์สัมพันธ์	79	14	4	0	18	5	102
หอการค้าจังหวัด	106	45	2	5	52	3	161
มูลนิธิเพื่อสถาบันการศึกษาวิชาการจัดการฯ	20	0	0	0	0	0	20
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมฯ	90	6	1	0	7	1	98
สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม	50	11	1	0	12	1	63
ศูนย์เพิ่มผลผลิตแห่งประเทศไทย	31	7	1	1	9	2	42
สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ฯ	40	8	0	0	8	0	48
คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน	59	2	2	2	6	2	67
ศูนย์บริการส่งออก	51	4	1	1	6	0	57
สนง. อณักอุตสาหกรรมขนาดย่อม	48	2	1	1	4	1	53
สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน	69	10	0	2	12	2	83
กรมวิทยาศาสตร์บริการ	32	4	0	2	6	0	38
ศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยี	30	3	0	2	5	1	36
สมาคมอุตสาหกรรมขนาดย่อม	52	10	1	3	14	1	67
กองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม	72	1	2	1	4	3	79
รวม	1,086	444	41	29	514	31	1,631
%	66.6	27.2	2.5	1.8	31.5	1.9	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

แสดงการใช้บริการและความพอใจในบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
ในภาคใต้

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.50

แสดงสาเหตุของการไม่รับบริการจากหน่วยงานต่างๆ ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ และจำแนกตามภูมิภาค

สาเหตุของการ ไม่ใช้บริการ	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ไม่มีความต้องการ	29	29.6	85	49.7	56	56.6	72	52.6	34	28.1	276	44.1
ไม่มีเจ้าหน้าที่มาติดต่อ	3	3.1	12	7.0	15	15.2	15	10.9	5	4.1	50	8.0
ไม่ทราบว่าหน่วยงานให้ความช่วยเหลือ	0	0.0	2	1.2	4	4.0	4	2.9	2	1.7	12	1.9
ไม่ทราบว่าติดต่อได้ที่ใด	0	0.0	1	0.6	10	10.1	1	0.7	2	1.7	14	2.2
ไม่ทราบว่าหน่วยงานให้บริการอะไร	0	0.0	2	1.2	7	7.1	5	3.6	3	2.5	17	2.7
อื่นๆ	2	2.0	0	0.0	7	7.1	3	2.2	1	0.8	13	2.1
ไม่ตอบ	0	0.0	1	0.6	0	0.0	0	0.0	4	3.3	5	0.8
ไม่แน่ใจ	64	65.3	68	39.8	0	0.0	37	27.0	70	57.9	239	38.2
รวม	98	100.0	171	100.0	99	100.0	137	100.0	121	100.0	626	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.51
หนังสือพิมพ์ที่อ่านเป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ
และแบ่งตามภูมิภาค

หนังสือพิมพ์	กทม. +ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก เฉิง เหนือ		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ไทยรัฐ	75	34.7	150	40.1	146	40.2	169	53.8	155	38.5	695	41.6
เดลินิวส์	41	19.0	80	21.4	73	20.1	56	17.8	91	22.6	341	20.4
ฐานเศรษฐกิจ	17	7.9	24	6.4	33	9.1	23	7.3	36	8.9	133	8.0
ประชาชาติธุรกิจ	22	10.2	28	7.5	24	6.6	14	4.5	26	6.5	114	6.8
มติชน	8	3.7	16	4.3	24	6.6	27	8.6	33	8.2	108	6.5
สยามรัฐ	9	4.2	5	1.3	15	4.1	10	3.2	15	3.7	54	3.2
บางกอกโพสต์	10	4.6	4	1.1	5	1.4	1	0.3	8	2.0	28	1.7
ผู้จัดการ	4	1.9	8	2.1	2	0.6	2	0.6	2	0.5	18	1.1
เดอะเนชั่น	5	2.3	2	0.5	1	0.3	0	0.0	1	0.2	9	0.5
อื่นๆ	12	5.6	18	4.8	37	10.2	9	2.9	26	6.5	102	6.1
ไม่แน่ใจ	13	6.0	39	10.4	3	0.8	3	1.0	10	2.5	68	4.1
รวม	216	100.0	374	100.0	363	100.0	314	100.0	403	100.0	1670	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.52

แสดงความนิยมในการอ่านหนังสือพิมพ์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ

หนังสือพิมพ์	ความนิยมในการอ่าน			รวม
	อันดับที่ 1	อันดับที่ 2	อันดับที่ 3	
ไทยรัฐ	625	50	20	695
เดลินิวส์	77	236	28	341
ฐานเศรษฐกิจ	52	40	41	133
ประชาชาติธุรกิจ	31	55	28	114
มติชน	27	46	35	108
สยามรัฐ	15	21	18	54
บางกอกโพสต์	9	13	6	28
ผู้จัดการ	2	9	7	18
เดอะ เนชั่น	4	4	1	9
อื่นๆ	29	41	32	102
ไม่แน่ใจ	27	21	20	68
รวม	898	536	236	1670

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท,
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.53

แสดงช่วงเวลาฟังวิทยุเป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค

เวลาฟังวิทยุ	กทม. +ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
04.00 - 08.00 AM	6		13		14		10		1		44	
FM	9		9		30		22		37		107	
๕ ทั้งสอง	2		4		5		5		0		16	
ไม่ระบุ	0		0		0		2		2		4	
รวม	17	27.9	26	36.1	49	37.4	39	48.8	40	28.8	171	35.4
08.00 - 12.00 AM	5		3		1		6		2		17	
FM	4		4		13		9		17		47	
๕ ทั้งสอง	3		0		3		1		0		7	
ไม่ระบุ	0		0		0		0		2		2	
รวม	12	19.7	7	9.7	17	13.0	16	20.0	21	15.1	73	15.1
12.00 - 16.00 AM	1		4		5		2		1		13	
FM	4		5		17		6		27		59	
๕ ทั้งสอง	3		0		2		1		0		6	
ไม่ระบุ	0		0		1		0		3		4	
รวม	8	13.1	9	12.5	25	19.1	9	11.3	31	22.3	82	17.0
16.00 - 20.00 AM	2		7		6		1		4		20	
FM	10		5		11		6		22		54	
๕ ทั้งสอง	2		1		5		2		0		10	
ไม่ระบุ	0		1		0		1		1		3	
รวม	14	23.0	14	19.4	22	16.8	10	12.5	27	19.4	87	18.0
20.00 - 24.00 AM	1		6		5		0		2		14	
FM	6		8		11		6		16		47	
๕ ทั้งสอง	3		0		2		0		0		5	
ไม่ระบุ	0		2		0		0		2		4	
รวม	10	16.4	16	22.2	18	13.7	6	7.5	20	14.4	70	14.5
รวม	61	100	72	100	131	100	80	100	139	100	483	100

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.54

ช่วงเวลาที่โทรศัพท์ค้นเป็นประจำในวันธรรมดาของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค

เวลาที่โทรศัพท์ค้น	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
16.00 - 19.30	1	0.8	4	1.8	10	3.8	6	3.1	11	4.5	32	3.1
19.30 - 21.00	71	60.2	134	60.6	185	70.6	125	63.8	165	66.8	680	65.1
21.00 - 22.00	30	25.4	56	25.3	51	19.5	48	24.5	38	15.4	223	21.4
22.00 - 24.00	16	13.6	27	12.2	16	6.1	17	8.7	33	13.4	109	10.4
รวม	118	100.0	221	100.0	262	100.0	196	100.0	247	100.0	1044	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.55

ช่วงเวลาที่โทรศัพท์ค้นเป็นประจำในวันหยุดราชการของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม
จากทั่วประเทศ และแบ่งตามภูมิภาค

เวลาที่โทรศัพท์ค้น	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออก		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน	จำนวน	% จำนวน
08.00 - 12.00	5	6.7	1	0.8	25	8.7	11	6.1	14	5.5	56	6.1
12.00 - 16.00	0	0.0	1	0.8	29	10.0	13	7.2	18	7.1	61	6.6
16.00 - 19.30	0	0.0	5	4.0	14	4.8	10	5.6	31	12.2	60	6.5
19.30 - 21.00	44	58.7	68	54.4	159	55.0	94	52.2	135	52.9	500	54.1
21.00 - 22.00	17	22.7	34	27.2	43	14.9	35	19.4	29	11.4	158	17.1
22.00 - 24.00	9	12.0	16	12.8	19	6.6	17	9.4	28	11.0	89	9.6
รวม	75	100.0	125	100.0	289	100.0	180	100.0	255	100.0	924	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท, สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

ตารางที่ 3.56

แสดงสถานที่โทรทัศน์ที่เป็นประจำของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจากทั่วประเทศ
และแบ่งตามภูมิภาค

สถานที่โทรทัศน์	กทม.+ปริมณฑล		ภาคกลาง		ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคเหนือ		ภาคใต้		ทั่วประเทศ	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ช่อง 3	26	16.4	46	13.9	46	14.3	34	10.5	8	2.6	160	11.1
ช่อง 5	4	2.5	8	2.4	28	8.7	20	6.2	48	15.6	108	7.5
ช่อง 7	30	18.9	75	22.7	136	42.4	134	41.2	158	51.5	533	37.0
ช่อง 9	43	27.0	106	32.1	57	17.8	71	21.8	12	3.9	289	20.0
ช่อง 11	2	1.3	6	1.8	11	3.4	12	3.7	22	7.2	53	3.7
ไม่แน่นอน	27	17.0	31	9.4	33	10.3	28	8.6	25	8.1	144	10.0
ไม่ระบุ	27	17.0	58	17.6	10	3.1	26	8.0	34	11.1	155	10.7
รวม	159	100.0	330	100.0	321	100.0	325	100.0	307	100.0	1442	100.0

ที่มา: การสำรวจในโครงการวิจัยอุตสาหกรรมและการจ้างงานในชนบท,
สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2532.

4. สรุปประเด็นปัญหาสำคัญของการกระจายข้อมูล และบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการสรุป เพื่อชี้ให้เห็นถึงประเด็นปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภูมิภาค ซึ่งประเด็นปัญหาเหล่านี้จะได้ใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์ เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงการให้บริการข้อมูลเพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะและความต้องการของผู้ประกอบการ และสามารถใช้อ้างอิงข้อมูลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาค

สำหรับประเด็นปัญหาสำคัญนั้นเป็นการสรุป และวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษา 2 ด้านด้วยกันคือ

4.1 หน่วยงานที่มีบทบาทในการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค

ในส่วนของการวิเคราะห์ หน่วยงานที่มีบทบาทในการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค ซึ่งประกอบไปด้วยหน่วยงานของภาครัฐบาลและภาคเอกชน สามารถสรุปประเด็นปัญหาที่สำคัญได้ดังนี้ คือ

- การให้บริการที่ซ้ำซ้อน
- การให้บริการอยู่ในวงจำกัด
- ขาดการศึกษาเกี่ยวกับความต้องการที่แท้จริงของอุตสาหกรรมในภูมิภาค
- การให้บริการต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคยังเป็นเพียงส่วนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับการกระจายข้อมูลและการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนกลาง
- หน่วยงานส่วนใหญ่ที่มีการบริการข้อมูลมักจะตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร
- ขาดการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานที่ให้บริการ
- ลักษณะของการให้บริการของหน่วยงานต่างๆ อยู่ในรูปแบบการรอให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเป็นผู้มาขอใช้บริการมากกว่าที่จะเป็นการเสนอแนะต่ออุตสาหกรรม
- ข้อมูลบางส่วนไม่ได้รับการปรับปรุงให้เหมาะสมกับอุตสาหกรรมในภูมิภาค
- ระบบการจัดเก็บข้อมูลยากต่อการค้นหาและรวบรวมข้อมูล รวมทั้งขาดสิ่งอำนวยความสะดวกในการให้บริการ
- ขาดการกระจายข้อมูล โดยข้อมูลที่เป็นประโยชน์จะเก็บไว้ที่สำนักงาน ซึ่งยากแก่ผู้ประกอบการจะทราบว่าข้อมูลใดอยู่บ้าง

- ไม่มีการประสานงานกันระหว่างหน่วยงาน ทั้งหน่วยงานของรัฐเองหรือหน่วยงานเอกชน รวมทั้งการประสานงานระหว่างหน่วยงานของรัฐและเอกชน
- ขาดหน่วยงานที่สามารถเป็นตัวเชื่อมในการให้บริการ

4.2 ความต้องการด้านข้อมูลและบริการข้อมูลของอุตสาหกรรมในภูมิภาค

ในส่วนของการวิเคราะห์ความต้องการด้านข้อมูล และบริการข้อมูลของอุตสาหกรรมในภูมิภาคสามารถสรุปประเด็นปัญหาที่สำคัญได้ดังนี้คือ

- ผู้ประกอบการไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นของการนำข้อมูลด้านต่างๆ มาใช้ในการแก้ปัญหา การตัดสินใจและการพัฒนาธุรกิจ
- ผู้ประกอบการไม่รู้จักหน่วยงานที่ให้บริการ
- ผู้ประกอบการถึงแม้ว่าจะรู้จักหน่วยงานแต่ไม่รู้ถึงบริการด้านต่างๆ และประโยชน์ของหน่วยงานเหล่านั้น
- ผู้ประกอบการรู้จักบริการของหน่วยงานต่างๆ แต่ไม่สนใจที่จะใช้บริการ ซึ่งอาจสืบเนื่องจากสาเหตุที่ไม่เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับ เห็นว่าการขอรับบริการนั้นมีความยุ่งยากขั้นตอนสลับซับซ้อน กลัวว่าจะไม่ได้รับความร่วมมือ หรือหน่วยงานนั้นอยู่ห่างไกล
- ผู้ประกอบการคุ้นเคยกับการช่วยเหลือตัวเองในการดำเนินธุรกิจ และพอใจกับแหล่งข้อมูลของตนเอง
- ผู้ประกอบการคิดว่าข้อมูลที่ได้มาไม่สามารถนำไปใช้กับกิจการของตนได้
- ผู้ประกอบการเห็นว่า ข้อมูลต่างๆ ที่มีอยู่มักจะไม่ตรงกับความต้องการ มีรูปแบบไม่เหมาะสม
- ไม่มีเวลาเนื่องจากภาระกิจประจำวันมีมาก
- ผู้ประกอบการมีความพอใจต่อสถานะที่เป็นอยู่ เนื่องจากกิจการส่วนใหญ่มีขนาดค่อนข้างเล็กและดำเนินธุรกิจโดยอาศัยประสบการณ์เป็นหลัก
- โดยทั่วไปแล้วผู้ประกอบการธุรกิจไม่ชอบที่จะติดต่อหน่วยงานราชการ นอกจากมีความจำเป็น เช่น การขอใบอนุญาตต่างๆ เนื่องจากมีภาพพจน์ว่า หน่วยงานราชการมีขั้นตอนมากยุ่งยาก ทำงานช้า สนใจเฉพาะกฎระเบียบข้อบังคับ ชอบจับผิด ไม่อยู่กับร่องกับรอย และถ้าจะได้อะไรต้องรู้จักกับผู้ใหญ่ หรือติดสินบน

4.3 ข้อเสนอแนะ

ในสภาพปัจจุบันข้อมูลด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรม การตลาด เทคโนโลยี และการจัดการ ที่อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคสามารถเข้าถึงและนำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนากิจการยังอยู่ในวงจำกัด และยังมีลักษณะที่เป็นข่าวสารข้อมูลที่มีลักษณะทั่วไป และบางครั้งก็เป็นข้อมูลที่ล้าสมัย ถึงแม้ว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคจะตระหนักดีว่าการพัฒนาและปรับปรุงกิจการทั้งในแง่การลดต้นทุนการผลิต การพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์ และพัฒนาตลาดให้กว้างขวางขึ้น จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ข้อมูลที่สำคัญและทันสมัยในด้านต่างๆ แต่เนื่องจากความขาดแคลนข้อมูลที่จำเป็นเหล่านี้ ทำให้กิจการไม่สามารถที่จะขยายตัว หรือพัฒนาต่อไปได้หรือพัฒนาไปได้อย่างช้าๆ และจะเสียเปรียบอุตสาหกรรมในส่วนกลางเป็นอย่างมาก

ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค รัฐบาลจำเป็นต้องให้ความสำคัญสนับสนุนในด้านต่างๆ ซึ่งรวมถึงการให้บริการด้านข้อมูลที่เหมาะสมและทันสมัย และในขณะเดียวกันส่งเสริมให้กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคได้เห็นถึงความจำเป็น และความสำคัญของข่าวสารข้อมูลต่างๆ รวมทั้งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในธุรกิจอีกด้วย

จากการวิเคราะห์และการสรุปถึงประเด็นปัญหาด้านต่างๆ ในการกระจายข้อมูลและบริการ ข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาค ซึ่งได้จากการศึกษาวิเคราะห์หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง การให้บริการของหน่วยงานเหล่านี้ และปัญหาความต้องการด้านข้อมูลของผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา และปรับปรุงการบริการด้านข้อมูลจะแยกออกเป็นข้อเสนอแนะระยะสั้น และระยะยาวดังต่อไปนี้คือ

ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาและปรับปรุงบริการระยะสั้น

1. ให้มีการประสานงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการข้อมูล ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน โดยจัดตั้งคณะกรรมการร่วมที่รับผิดชอบในการให้บริการต่ออุตสาหกรรมทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ทั้งนี้ เพื่อจัดปัญหาการทำงานซ้ำซ้อนและจะช่วยให้การบริการต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขยายวงกว้าง และทั่วถึงมากขึ้น

สำหรับกรรมการควรประกอบไปด้วย

- ผู้แทนจากคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- ผู้แทนจากสำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- ผู้แทนจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

- ผู้แทนจากสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงพาณิชย์
- ผู้แทนจากสำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน
- ผู้แทนจากหอการค้าไทย
- ผู้แทนจากสมาคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
- ผู้อำนวยการศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท กรรมการและเลขานุการ

โดยลักษณะการทำงานจะเน้นการประสานการร่วมมือในการวางแผน ศึกษา จัดเตรียม และกระจายข่าวสารข้อมูลและบริการ ระหว่างหน่วยงานต่างๆ รวมทั้งการกำหนดบทบาทและรูปแบบขั้นตอนของการให้บริการแก่อุตสาหกรรมในภูมิภาค

2. กระตุ้นให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเห็นคุณค่าของข้อมูลในการที่จะนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ โดยผ่านหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการข้อมูล และผ่านสื่อมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ และวิทยุ สำหรับสื่อมวลชนประเภทหนังสือพิมพ์นั้น จากการศึกษาพบว่าทั้งหนังสือพิมพ์รายวัน และหนังสือพิมพ์ธุรกิจที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมอ่านเป็นประจำ เรียงตามลำดับความนิยม ได้แก่ ไทยรัฐ เดลินิวส์ ฐานเศรษฐกิจ ประชาชาติธุรกิจ และมติชน ส่วนสื่อโทรทัศน์ในช่วงเวลาที่ได้รับความนิยมมากที่สุดคือ ระหว่างเวลา 19.30 - 21.00 น. หรือในช่วงการรายงานข่าว และช่องที่ได้รับความนิยมสูงสุดคือ ช่อง 7 ตามด้วยช่อง 9 และช่อง 3 ช่อง 5 ตามลำดับ สำหรับสื่อวิทยุนี้ พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่นิยมฟังวิทยุในช่วงเช้ามากที่สุด คือตั้งแต่เวลา 4.00 - 8.00 น. และจะฟังคลื่น FM เป็นส่วนใหญ่

3. เพิ่มการประชาสัมพันธ์ และกระจายข่าวสารเพื่อให้ผู้ประกอบการได้รู้จักหน่วยงานต่างๆ ที่ให้บริการ รวมทั้งทราบถึงบทบาทและบริการด้านต่างๆ ของหน่วยงาน และในขณะเดียวกันหน่วยงานควรที่จะสร้างภาพพจน์ความเป็นมิตร เป็นผู้ที่ต้องการที่จะช่วยเหลือและส่งเสริม โดยการประชาสัมพันธ์ และโฆษณาผ่านเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเอง และผ่านสื่อมวลชนแขนงต่างๆ

4. ขยายขอบข่ายการให้บริการของศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมที่มีบทบาทในการเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการในภูมิภาคกับกลุ่มภายนอกอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานที่ให้บริการข้อมูล หรือหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องและเป็นหน่วยงานเดียวซึ่งให้บริการข้อมูลในลักษณะที่เป็น Clearing House ให้กับหน่วยงานและกลุ่มต่างๆ ซึ่งในปัจจุบันศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบทได้ให้บริการโดยผ่านศูนย์ 4 ศูนย์ ด้วยกันคือ ที่สำนักงานใหญ่กรุงเทพฯ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคใต้ และจะได้

เพิ่มศูนย์อีก 2 ศูนย์ ในอนาคตคือ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคตะวันออก และศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคตะวันตก ซึ่งในลักษณะการดำเนินงานมีส่วนสำคัญที่ช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถรู้ถึง และเข้าถึงข้อมูลและบริการที่ต้องการ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้ประกอบการกระจายอยู่ทั่วประเทศและศูนย์บริการข้อมูลฯ มีเจ้าหน้าที่ในการให้บริการอยู่ในจำนวนที่จำกัด จึงเห็นว่าในระยะสั้น จำเป็นที่จะต้องขยายจำนวนเจ้าหน้าที่ให้บริการ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ออกเยี่ยมผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่ในการบริการด้านต่างๆ ในสำนักงาน เพื่อที่สามารถให้บริการขยายวงกว้างและทั่วถึงมากขึ้น

ในขณะเดียวกันควรจะได้มีการส่งเสริมให้หน่วยงานต่างๆ ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ทั้งจากภาครัฐและเอกชนได้ดำเนินการจัดทำดัชนีแหล่งข้อมูลของหน่วยงาน และบริการของหน่วยงาน เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลที่จะทำให้ผู้ประกอบการทราบถึงบริการด้านต่างๆ และรู้จักหน่วยงานที่ให้บริการ โดยหน่วยงานที่ให้บริการควรกระจายข้อมูลเหล่านี้ไปยังหน่วยงานต่างๆ ในภูมิภาค เช่น สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานพาณิชย์จังหวัด หอการค้าจังหวัด สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท ซึ่งจะทำให้หน่วยงานต่างๆ สามารถให้คำแนะนำถึงแหล่งข้อมูลที่ต้องการ โดยเฉพาะศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท สามารถดำเนินการในลักษณะการเป็น Clearing House ได้อย่างแท้จริง โดยเป็นจุดรวมของข้อมูล การให้บริการของหน่วยงานหลักๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว รวมถึงการเป็นหน่วยงานที่รวบรวมปัญหา อุปสรรค ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมในภูมิภาคเพื่อใช้เป็นข้อมูลป้อนกลับสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5. ดำเนินการศึกษาค้นคว้าและความต้องการด้านข้อมูล และบริการข้อมูลของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคอย่างต่อเนื่องเพื่อให้การบริการต่างๆ สอดคล้องกับความต้องการอย่างแท้จริง ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่าข้อมูลที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม ในส่วนภูมิภาคต้องการ ประกอบไปด้วย ข้อมูลเกี่ยวกับราคาวัตถุดิบต่างๆ แหล่งวัตถุดิบ ตลาดในประเทศของสินค้า แหล่งเงินทุนเงินกู้ ภาวะเบี้ยบะของทางราชการในเรื่องต่างๆ สำหรับข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับการบริหารและการจัดการประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับการเพิ่มผลผลิตและการลดต้นทุนการผลิต การบำรุงรักษาเครื่องจักรกล การวางแผนภาษีอากร และการบริหารการตลาด ในส่วนของความต้องการข้อมูลทางด้านเทคโนโลยีการผลิต ประกอบไปด้วยเทคนิคการผลิตใหม่ๆ เทคโนโลยีใหม่ๆ โดยข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ ควรจะอยู่ในรูปแบบของ แค็ตตาล็อก เครื่องมือเครื่องจักร แค็ตตาล็อกผลิตภัณฑ์ วารสาร และเอกสารเผยแพร่ต่างๆ ที่เกี่ยวกับวิชาการเฉพาะด้าน หรือ ข่าวสารในวงการอุตสาหกรรม เอกสารมาตรฐานอุตสาหกรรม กฎข้อบังคับต่างๆ รวมทั้งหนังสือตำราด้านต่างๆ นอกจากนั้น บริการที่ผู้ประกอบการคิดว่าเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ ประกอบไปด้วยการให้คำปรึกษาหารือ ในปัญหาต่างๆ ในลักษณะของ Business Clinic เพื่อตอบ

ข้อสงสัยหรือข้อขัดข้องและปัญหาที่มีอยู่ การพบปะกันเองระหว่างนักอุตสาหกรรม เพื่อจะได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของ โอกาสที่จะได้ทำธุรกิจร่วมกัน การดูงานในประเทศ หลักสูตรฝึกอบรม และสัมมนาต่าง ๆ การดูงานต่างประเทศ และโอกาสในการออกงานแสดงสินค้า นิทรรศการ

จากการศึกษาสภาพปัญหาต่างๆ และข้อขัดข้องในการดำเนินธุรกิจของอุตสาหกรรมในภูมิภาค พบว่าปัญหาสำคัญประกอบด้วย ปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านกฎหมายและภาษีอากร ปัญหาด้านแหล่งเงินทุน ปัญหาด้านบุคลากร และแรงงาน

อย่างไรก็ตาม ประเด็นสำคัญ คือการศึกษาอย่างต่อเนื่องเพราะสภาพปัญหาและความต้องการของผู้ประกอบการจะเปลี่ยนแปลงไปตามระดับของการพัฒนาอุตสาหกรรม และสภาพแวดล้อม

ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาและปรับปรุงบริการระยะยาว

สำหรับแนวทางในการกระจายข้อมูลและให้บริการด้านข้อมูลข่าวสารอย่างทั่วถึง ข้อเสนอแนะของการศึกษาคือ การจัดตั้งให้มีศูนย์บริการข่าวสารข้อมูลของอุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคขึ้น โดยมีเครือข่ายครบถ้วนในทุกจังหวัดของประเทศ ซึ่งจะสามารถให้บริการต่ออุตสาหกรรมในแต่ละจังหวัดได้อย่างเต็มที่ และเป็นการสะดวกที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจะเข้ามาใช้บริการ

เมื่อพิจารณาถึงหน่วยงานต่างๆ ที่มีบทบาทเกี่ยวข้องกับการให้บริการข้อมูลแล้ว ในการที่จะดำเนินการให้บริการรัฐบาลไม่มีความจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งหน่วยงานใหม่ขึ้นแต่สามารถใช้หน่วยงานที่มีอยู่แล้ว เพียงแต่ทำการปรับปรุงการดำเนินงานให้กว้างขวางและทันสมัยขึ้น รวมทั้งขอความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องจากภาครัฐและภาคเอกชน หน่วยงานที่มีความเหมาะสมที่สุดคือ

1. สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด เพราะนอกจากเป็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมโดยตรงแล้ว ยังเป็นหน่วยงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมจำเป็นที่จะต้องเข้ามาติดต่อและยังเป็นหน่วยงานที่มีเครือข่ายการดำเนินงานที่กว้างขวาง มีอยู่ในทุกจังหวัด รวมทั้งเป็นหน่วยงานของรัฐเอง ซึ่งอยู่ในวิสัยที่กระทรวงอุตสาหกรรมจะสามารถขยายและปรับบทบาทของหน่วยงานได้ แต่ทั้งนี้จะต้องได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งทางภาครัฐและภาคเอกชน

ลักษณะของศูนย์บริการข้อมูลนี้ควรจะเป็นส่วนหนึ่งของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และเป็นศูนย์กลางในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆ พร้อมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินงาน กิจกรรมและผลงานของหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และเป็นศูนย์กลางที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม สามารถได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการบริการด้านต่างๆ กฎเกณฑ์ของหน่วยงานต่างๆ ที่ต้องการไม่ว่าจะเป็นเรื่องแหล่งเงินทุน สถาบันที่ให้คำแนะนำด้านวิชาการ โครงการฝึกอบรมสัมมนา การจัดงาน การทดสอบผลิตภัณฑ์ ผู้สนใจร่วมลงทุน การกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ การออกไปรับรองสินค้า ฯลฯ นอกจากนั้น บทบาทของศูนย์ยังสามารถรวมถึงการให้บริการติดต่อเพื่อได้มาซึ่งข้อมูลบางประเภท เช่น รายงานทางเทคนิค สิทธิบัตร แคตตาล็อกเครื่องจักรเครื่องมือ โดยผู้ขอรับบริการไม่จำเป็นต้องติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเอง งานที่สำคัญของศูนย์คือ การเป็นตัวประสาน หรือตัวเชื่อมระหว่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและหน่วยงานที่ให้บริการด้านต่างๆ โดยสามารถแนะนำผู้ขอรับบริการให้ทราบถึงบริการต่างๆ ที่มีอยู่ และในบางกรณีจะดำเนินการจัดหาหรือรวบรวมสิ่งที่ผู้ขอรับบริการต้องการ รวมทั้งจัดทำแทนผู้ขอรับบริการ เช่น การส่งผลิตภัณฑ์ไปทำการทดสอบ เป็นต้น

บทบาทที่สำคัญของศูนย์บริการข้อมูลจะประกอบไปด้วย

- การจัดเก็บรวบรวมข้อมูล และการประมวลข่าวสารที่จำเป็นด้านต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับภาวะทางเศรษฐกิจ ภาวะตลาด ภาวะแรงงาน เป็นต้น สำหรับข้อมูลเหล่านี้ ศูนย์บริการข้อมูลควรจะได้ทำการรวบรวมและวิเคราะห์เพื่อชี้ให้เห็นถึงความหมายของข้อมูล รวมทั้งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอีกด้วย และจากที่ศูนย์ฯ มีอยู่ในทุกจังหวัด ดังนั้น บทบาทหลักจะเน้นข้อมูลจังหวัด โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานและข้อมูลที่ทำให้ศูนย์เป็น clearing house ในระดับแรก

- การจัดเก็บรายชื่อหน่วยงานที่ให้บริการต่ออุตสาหกรรม ขอบข่ายการดำเนินงาน กิจกรรมด้านต่างๆ การบริการ และผลงานของหน่วยงานเหล่านี้ ซึ่งจำเป็นที่จะต้องปรับให้มีความทันสมัยอยู่เสมอ

- การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับกฎระเบียบ หลักเกณฑ์ ขั้นตอนการดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการอุตสาหกรรม เช่น หลักเกณฑ์ในการขอการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ ขอสิทธิประโยชน์ต่างๆ

- การสำรวจและศึกษาถึงปัญหาและความต้องการของอุตสาหกรรมในพื้นที่ เพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาอุปสรรค ข้อขัดข้องต่างๆ รวมทั้งหาแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนา

อุตสาหกรรมใหม่ๆ

- การติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขอข้อมูลเพิ่มเติมรวมทั้งการขอรับบริการ โดยทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้ขอรับบริการ
- การส่งเสริมให้อุตสาหกรรมในส่วนภูมิภาคเห็นความสำคัญของข้อมูล โดยการสื่อสารและกระตุ้นในรูปแบบต่างๆ โดย ผ่านสื่อมวลชน อาทิเช่น สื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุ วารสารต่างๆ การเข้าติดต่อกับผู้ประกอบการโดยตรง หรือ ผ่านเอกสารเผยแพร่
- การเป็นศูนย์กลางการถ่ายทอด และเผยแพร่ข้อมูลและบริการด้านต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- จัดทำคู่มือเกี่ยวกับการลงทุน และคู่มือเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่างๆ และการให้บริการข้อมูลเพื่อแจกจ่ายให้ถึงผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และหน่วยงานต่างๆ

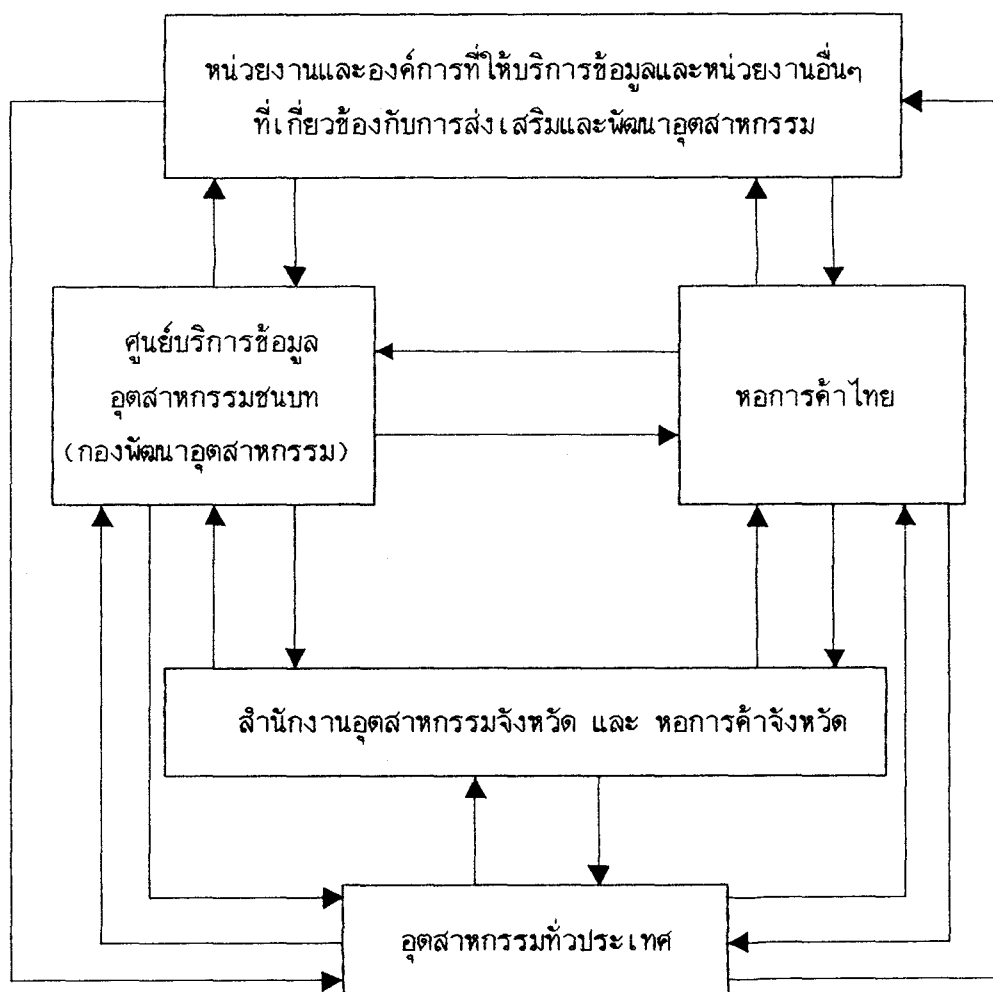
2. หอการค้าจังหวัด เป็นองค์กรที่มีอยู่ครบในทุกจังหวัด โดยโครงสร้างนั้นจะประกอบไปด้วยประธานหอการค้า กรรมการหอการค้า และสมาชิก ผู้ที่เป็นกรรมการหอการค้าจะเป็นอาสาสมัคร ซึ่งส่วนใหญ่ก็คือนักธุรกิจในจังหวัดนั้นๆ ในแง่ของการดำเนินการแล้ว ส่วนใหญ่คณะกรรมการจะเป็นผู้ที่กำหนดนโยบายการดำเนินงานของหอการค้านั้นๆ ทางด้านการปฏิบัติการแล้วผู้ดำเนินงานคือพนักงานประจำหอการค้า ซึ่งเป็นพนักงานที่ทำงานเต็มเวลา

จากการประเมินบทบาทของหอการค้าจังหวัดพบว่า เป็นองค์กรที่มีศักยภาพที่สูงในการรวบรวม และการกระจายข่าวสารข้อมูลทางธุรกิจด้านต่างๆ เป็นอย่างมาก แต่เนื่องจากในสภาพปัจจุบันยังไม่ได้รับการพัฒนา จึงเห็นว่าเพื่อส่งเสริมธุรกิจในส่วนภูมิภาค หอการค้าจังหวัดสมควรที่จะได้รับการพัฒนาให้มีบทบาท และสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากผู้ประกอบการมีความคุ้นเคย และรู้สึกสะดวกในการเข้าติดต่อกับหอการค้า

สำหรับแนวทางการพัฒนานั้น ควรจะเป็นลักษณะที่มองระยะยาว ซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับความสนับสนุนและช่วยเหลือจากหน่วยงาน และองค์กรต่างๆ เช่น หอการค้าไทย มูลนิธิต่างๆ เช่น สถาบันเพื่อการศึกษาวิชาการจัดการแห่งประเทศไทย องค์กรระหว่างประเทศต่างๆ เช่น USAID, CIDA, ASIA FOUNDATION, CIPE เป็นต้น หน่วยงานของรัฐ เช่น กระทรวงมหาดไทย กระทรวงพาณิชย์ ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงศึกษาธิการ เป็นต้น โดยการ

ดำเนินงานนั้น ควรจะประกอบไปด้วยขั้นตอนดังนี้คือ การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของหอการค้าจังหวัด การเสริมสร้างบทบาทการดำเนินงานขององค์กร การฝึกอบรมและสัมมนาเพื่อพัฒนากรรมการหอการค้าและพนักงานหอการค้า การให้เงินทุนสนับสนุนการดำเนินงาน เป็นต้น

สรุปแนวทางการพัฒนาการกระจายข้อมูลและบริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคในระยะยาว เป็นดังต่อไปนี้คือ

หน่วยงานที่อยู่ใกล้ชิดผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภูมิภาค และมีครบในทุกจังหวัดคือ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และหอการค้าจังหวัด ซึ่งผู้ประกอบการสามารถเข้าหาได้สะดวก หน่วยงานทั้งสองควรจะมีบทบาทในการให้ข้อมูลพื้นฐานด้านต่างๆ และเป็นศูนย์กลางในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทการดำเนินงานและกิจกรรมของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม นอกจากนี้ ทั้งสองหน่วยงานควรมีเจ้าหน้าที่ที่จะออกเยี่ยมและพบปะพูดคุยกับผู้ประกอบการ เพื่อรับทราบปัญหาและความต้องการ

สำหรับศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท (กองพัฒนาอุตสาหกรรม) รวมทั้งศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาค และหอการค้าไทยนั้น มีบทบาทเป็นหน่วยงานกลางที่รวบรวมและปรับข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานต่างๆ ที่มีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมให้ทันสมัย โดยข้อมูลเหล่านี้ จะได้มีการแลกเปลี่ยนกันระหว่างศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท และหอการค้าไทย และข้อมูลบางส่วนจะส่งไปยังสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด และหอการค้าจังหวัด ในแง่ของลักษณะการดำเนินงานนั้น ทั้งสองหน่วยงานจะมีบทบาทในการรวบรวมข้อมูล การเป็นศูนย์กลางข้อมูล การประสานงานกับกลุ่มต่างๆ เพื่อพัฒนาข้อมูลให้เหมาะสมกับสภาพปัญหาและความต้องการ และในขณะเดียวกันบริการในลักษณะที่เป็น match-maker ระหว่างผู้ประกอบการ และผู้ที่สามารถให้บริการไม่ว่าผู้ให้บริการจะเป็นกลุ่มใดก็ตาม และเพื่อเป็นการให้บริการแก่อุตสาหกรรมในภูมิภาค สำหรับข้อมูลพื้นฐาน ควรที่จะเน้นบริการที่ไม่คิดค่าใช้จ่าย แต่ถ้าข้อมูลที่ผู้ประกอบการต้องการเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาเฉพาะเจาะจงของผู้ประกอบการและหน่วยงานต้องเสียค่าใช้จ่ายในการให้บริการ ก็สมควรที่จะคิดค่าใช้จ่ายตามค่าใช้จ่ายจริง

สำหรับบทบาทของหน่วยงานและองค์กรที่ให้บริการข้อมูลและบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น คือการจัดทำดัชนีของบริการเพื่อส่งให้กับศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท และหอการค้าไทย และในขณะเดียวกันให้บริการต่อผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเมื่อได้รับการติดต่อเข้ามาไม่ว่าจากผู้ประกอบการโดยตรง หรือผ่านหน่วยงานกลาง

ขั้นตอนการดำเนินงานเพื่อพัฒนาการให้บริการด้านข่าวสารข้อมูลต่ออุตสาหกรรมในภูมิภาค

<u>ขั้นตอน</u>	<u>หน่วยงานที่รับผิดชอบ</u>
1. จัดตั้งคณะกรรมการร่วมในการวางแผนการให้บริการข้อมูลต่ออุตสาหกรรม โดยเฉพาะอุตสาหกรรมในภูมิภาค	- สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม - กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม - สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์

2. ขอความร่วมมือและทำความเข้าใจกับหน่วยงานต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนให้ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท และหอการค้าไทยสามารถเป็นศูนย์กลางของข้อมูลต่างๆ เพื่อที่จะได้กระจายข้อมูลไปยังอุตสาหกรรมในภูมิภาค โดยผ่านสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดและหอการค้าจังหวัด
3. วางแผนการจัดระบบและรูปแบบข้อมูลรวมทั้งพัฒนาระบบการจัดเก็บข่าวสารข้อมูลของศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบทและหอการค้าไทย
4. ดำเนินการติดต่อและรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
5. ฝึกอบรมและพัฒนาเจ้าหน้าที่ของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดให้มีความสามารถในการส่งเสริมอุตสาหกรรม พร้อมทั้งมีความสามารถในการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานของแต่ละจังหวัด และเข้าใจถึงขั้นตอนในการดำเนินการติดต่อเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต้องการ

- สำนักงานปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และการพลังงาน
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
- หอการค้าไทย
- สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท (กองพัฒนาอุตสาหกรรม)
- คณะกรรมการร่วมฯ
- หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจากภาครัฐบาลและเอกชน
- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท (กองพัฒนาอุตสาหกรรม)
- หอการค้าไทย
- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท (กองพัฒนาอุตสาหกรรม)
- หอการค้าไทย
- สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม
- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท (กองพัฒนาอุตสาหกรรม)
- สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

6. พัฒนาหอการค้าจังหวัดให้มีบทบาทและความสามารถในการส่งเสริมธุรกิจและการให้บริการข้อมูล	- หอการค้าไทย - องค์กรต่างๆ ที่ให้ความช่วยเหลือต่อหอการค้า - หอการค้าจังหวัด
7. จัดทำคู่มือเกี่ยวกับแหล่งข้อมูลต่างๆ และการได้มาซึ่งข้อมูลต่างๆ พร้อมทั้งแจกจ่ายไปยังสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด หอการค้าจังหวัด และหน่วยงานอื่นๆ ในท้องถิ่นเพื่อกระจายให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรม	- ศูนย์บริการข้อมูลอุตสาหกรรมชนบท (กองพัฒนาอุตสาหกรรม) - หน่วยงานท้องถิ่น
8. ดำเนินการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในภูมิภาคได้เห็นถึงความสำคัญของการนำข้อมูลต่างๆ มาใช้ในการบริหารงานและการดำเนินธุรกิจ โดยผ่านเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง และสื่อมวลชนแขนงต่างๆ และชี้แจงให้ผู้ประกอบการทราบถึงบริการและขอข่ายการให้บริการในท้องถิ่นของสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดและหอการค้าจังหวัด	- คณะกรรมการร่วมฯ - หน่วยงานที่มีบทบาท หน้าที่ในการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรม

565 Soi Ramkhamhaeng 39 (Thepleela 1), Bangkok 10310

Tel: (662) 718-5460 extention 216-218; Fax: (662) 718-5461-2;

Email: publications@leela1.tdri.or.th; Web site: <http://www.info.tdri.or.th>